

FAUST BRĂDESCU

HORIA SIMA

UN DESTIN... O MISIUNE...

EDITURA PETROSNEANA
PARIS 1991

PREZENTARE

În acest an - 1988 - se împlinesc cinci decenii de la moartea năpraznică a lui Corneliu Zelea CODREANU.

A fost o clipă de răscruce, când totul a stat aninat pe muchea de culme a trăirilor neînțelese. Pentru mulți a fost o prăbușire din care nu s'au mai smuls. Li se părea moartea marelui demiurg ca o pedeapsă fără iertare și fără înviere...

Dar dispariția Căpitanului nu putea fi un sfârșit!

Venirea lui în existență avusese o noimă ascunsă, al cărui înțeles lumea trebuia să-l pătrundă în timp.

De-acum, prin dăruire, el își împlinise destinul. Iar sufletul neamului primise aluatul unor noi dospiri încărcate de înălțări zenitice.

În neînțelegerea clipei, omul își trăia numai durerea... Totul i se părea sortit să-i frângă trăirile sperate. Când TOTUL - în realitate își urma calea nevăzută a unui adevăr. Iar semnele grăitoare de minuni, în ciuda sguerei ce întuneca momentul, își croiau deja drum spre inimile celor încărcăți de credință.

Tăcerea lumii era numai reculegere... Durerea ei, rugă ascunsă... Nemișcarea ei aparentă, scânteie gata să țâșnească. Acolo unde răutatea fiarelor semănase moarte, lacrima, suferința și speranța vor da târcoale unei înnoiri, stropite de sângele martirilor legionari... Și pe măsură ce răul își va înăspri purtarea, semnele vor de-

veni răspuns neiertător, voință de dăruire, flacăra misionară.

Gândirea Căpitanului își va regăsi apărătoarii. Trăirile se vor reîmplăti. Marșul victorios își va relua ascensiunea hărăzită lui de Căpitan. Și ori câte piedici i se vor pune în cale, nimic nu-l va putea opri. Menirea lui e ca, după suferința istorică a neamului, să aducă înviere.

*

* *

În ciclul acestor semne grăitoare, se înscrie și existența lui Horia SIMA. Destinul lui a fost să fie ce este! Urmaș al Căpitanului, făuritor al victoriei legionare, păstrător al unei credințe, simbol al unei continuități naționale în vâlmașul sufletesc al timpurilor.

Unii nu i-au înțeles menirea. Și de-a lungul anilor, au încercat să-l doboare, să-i nimicească meritele, să-i nege legitimitatea. Zadarnică încercare! Când cincizeci de ani de lupte dovedesc prezența lui reală și eficace în miezul problemelor legionare, degeaba încearcă forțele răului să-l scoată din istorie...

Destinul lui solar îl poartă pe cărările ce i-au fost determinate. Încrezător în forța simbolică transmisă în clipa când Forul Legionar i-a decernat răspunderea de CONTINUATOR AL CĂPITANULUI, Horia SIMA învăluie prin personalitatea sa prezentul și viitorul istoric al neamului. El încarnează spiritualitatea și trăirea Mișcării Legionare pe care o conduce, ca urmaș al Căpitanului.

Pe această linie patriotică și naționalistă, în spiritul aceleiași concepții transformatoare în adâncime și sub ocrotirea aceleiași cruci în care a

crezut Corneliu Codreanu și martirii neamului, Horia Sima își continuă misiunea înscrisă în ursita lui.

*

* *

Liniiile ce urmează nu pot fi considerate expunerea fidelă a unei biografii. Peste cincizeci de ani de dăruire intensă, încărcăți de evenimente excepționale, nu pot fi cuprinși în paginile unui expozeu restrâns.

Cele amintite au intenția modestă de a pune lumea românească în contact cu o parte puțin cunoscută - deoarece combătută sau greșit expusă - a istoriei românești.

Este vorba de viața unuia dintre personagiile politice românești cele mai extraordinare și combătute ale epocii. Un om care, de peste cinci decenii, se găsește în miezul problemelor naționale, contribuind fără preget la salvarea neamului, și transformarea interioară a individului. Istoria acestui om ales și a mișcării pe care o reprezintă nu pot fi găsite în puritatea lor în scrierile actuale. Iar dacă uneori apar fragmente de istorie asupra lor, sunt toate încărcate de false expuneri. Deaceea, lumea ignorează tocmai ce-a putut apare mai expresiv și universal în gândirea românească = doctrina legionară.

Viața și activitatea lui Horia Sima constituie imaginea exactă a unei lupte epocale, în care Mișcarea Legionară a înscris viziunea unei noi trăiri în care omul-român devine creator de istorie. Și'n care Horia Sima, ca șef al Mișcării, poartă capacitatea de realizare și răspunderea convergențelor creatoare.

Această lucrare pune în evidență partea de

muncă, de inteligență și de sacrificii aduse
neamului românesc de către Horia Sima, pentru
ca SUFLUL ÎNNOITOR al gândirii lui Codreanu
să-și poată împlini rostul istoric și spiritual
spre binele neamului românesc.

Autorul

MOTTO
Victoria finală e a acelor
ce se străduiesc pentru ea.
HORIA SIMA

Circulara Semi-Centenarul
Mișcării Legionare

INTRODUCERE

Mișcarea Legionară, cunoscută deasemenea sub alte denumiri: "Legiunea Arhanghelul Mihail" - "Garda de Fier" - "Doctrina Omului nou", atât în țară cât și în lumea liberă, datorită câtorva norme și precepte. Neglijate sau neînțelese de alte organizații politice, ele sunt considerate fundamentale în lumea legionară. Deci, vitale, pentru conceperea unui nou stil de viață, stabilirea unei unități de gândire și restructurarea unui fond de trăire spirituală în sufletul multimilor.

Iată-le în simplitatea lor textuală și'n profunzimea lor subînțeleasă:

-&- Credința în existența unei forțe divine, către care tot individul trebuie să tindă în gând, simțire și fapte.

-&- Convingerea în victoria binelui asupra răului, care menține tăria sufletească și elanul vital.

-&- Efort permanent spre spiritualizare, fapt care provoacă transformarea omului în adâncime, reîntărirea eticei și a moralei, reînvierea respectului uman și înfrățirea între popoare.

-&- Disciplina interioară voluntară, singura care stabilește unitatea de vederi.

-&- Forța de sacrificiu, care determină înțelegerea luptei și simbolul dăruirii pentru o cauză.

-&- Acceptarea unui conducător unic, ales pe viață, ca singura componentă care realizează unitatea de vederi, acțiuni convergente, stabi-

lirea spațio-temporal.

Toate aceste noțiuni, privite prin prisma mentalității actuale, a secolului nostru, apar ca niște "formule" a-politice, lipsite de realitate și inadaptabile unei epoci încărcate de materialism, indisciplină și lipsă de religiozitate. Or, tocmai acest contrast izbitor constituie valoarea statornică a doctrinei legionare. Ea se plasează pe coordonate modificatoare, care scot omul din uniformitatea stereotipă a formulelor politicaniste, punându-l în contrast binefăcător cu realitatea decadentă.

Un contrast care-i deschide perspectiva unei reînnoiri interioare și înțelegerea unor atitudini care n'au nimic de-a face cu debandada politico-spirituală ce domină actualitatea.

Întreaga gândire legionară ilustrează această schimbare fundamentală, unică în felul ei. Este vorba de 'o ruptură totală cu prezentul politic deoarece, așa cum preciza Corneliu Codreanu: "Un stat nou cu oameni cu păcate vechi nu se poate concepe".

Pe baza acestui aforism, orice act, orice sentință legionară constituie o schimbare radicală. Iar pentru legionari, un adevăr ce trebuie respectat in integro. Acest respect față de noțiunile exprimate alcătuiește temelia unei tradiții în formație ce va trebui să se impună cu timpul.

Privită numai sub acest aspect, investitura pe viață a Șefului Mișcării Legionare capătă un sens logic, purtător de legitimitate și autoritate. Omul încărcat de această prerogativă n'o poate căpăta decât după o verificare lungă și extrem de grea. E vorba de capacitate inte-

lectuală, forță de caracter, abilitate politică, calități umane, curaj și forță de sacrificiu, combativitate și prezență activă în momentele grele etc..

În plus, toate aceste calități și atribute trebuiesc recunoscute de cadrele superioare ale Mișcării, adică de cei care - într'o zi - în clipa hotărâtoare, îl vor recunoaște ca demn de a fi Conducătorul Suprem.

Apoi, nu se urmează o formă de alegere predeterminată. Cel ales ca Șef al Legiunii, nu este cel mai vechi sau cel mai mare în grad. La un moment dat, pot fi mai mulți purtători de calități excepționale. În Legiune se caută însă cel mai apt și mai capabil pentru înalta funcție ce-l așteaptă.

Dar, odată cu investitura acordată, se încheie automat și "ciclul succesiunii". Problema nu mai poate fi deschisă atâta timp cât cel ales este în viață.

De la dispariția Căpitanului și până în clipa de față, problema nu s'a mai pus. Au încercat încercări de contestare, dar n'au putut răsturna tradiția și nici disciplina legionară.

Între 30 Noiembrie 1938 (moartea Căpitanului) și 6 Septembrie 1940 (investitura lui Horia Sima) - deci doi ani a existat un interim, acoperit de Comandamentul de prigoană, și'n ultimul moment de către Forul Legionar. Dar n'a existat un "Șef al Legiunii", conform normelor legionare.

Din aceste organisme, care au fost decimate unele după altele de dictatura regală, Horia Sima a făcut permanent parte, impunându-se prin curajul, capacitatea conducătoare și credința în victoria Mișcării. De altfel, victoria

Statului Național Legionar a fost - o putem spune - opera lui personală. Iar recunoașterea sa ca Șef al Mișcării a fost opera membrilor cei mai vechi și mai mari în grad, în frunte cu "Întemeietorii", primii camarazi ai lui Corneliu Zelea Codreanu.

Iată de ce cazul lui Horia Sima constituie în lumea actuală un caz unic, surprinzător. Încărcat însă și de învățăminte privind doctrina și organizarea legionară, pe baza cărora s'a putut ajunge la rezultate excepționale.

1. Ales ca Șef al Mișcării Legionare la 6 Septembrie 1940, nu rămâne ca Șef al Statului Național Legionar decât 140 de zile (14 Sept. 1940 - 21 Ianuarie 1941). Și totuși, nu și-a pierdut niciodată nici funcția nici calitatea ce i-au fost decernate în Legiune.

2. Trăiește, după aceea, în lagărele germane de concentrare (Ianuarie 1941 - 23 August 1944), apoi ca Șef al Guvernului de la Viena (24 August 1944 - 8 Iunie 1945), fără a fi "reales" în funcția de Șef al Legiunii. În concepția legionară, problema nu avea nici un rost să fie redeschisă.

3. După aceea, continuă viața în diferite țări din Occident, ca simplu cetățean refugiat. Recunoscut însă ca Șef al Mișcării Legionare atât de întreaga organizație legionară cât și de organizațiile congenere naționaliste, de presa mondială și chiar de dușmanii neîmpăcați ai Legiunii.

O asemenea evoluție politică n'a avut nici un personagiu politic din cei trecuți prin vâltoarea ultimilor cinci decenii, chiar dacă n'au fost urmăriți de foștii Aliați învingători sau de ura neîmpăcată a anumitor ce-și fac o glorie

în a urmări până la moarte pe foștii lor inamici.

În cazul lui Horia Sima și al Mișcării Legionare, situația capătă o ată realitate și o altă semnificație.

Toate organizațiile naționaliste ce-au luat parte la epopeea ultimului război, au dispărut de pe ecranul politic în forma lor inițială. În cel mai bun caz, au fost înlocuite de o nouă formație adaptată, în fond și formă, noilor perspective socio-politice. Majoritatea dintre ele au căutat o acomodare ideologică cu cerințele vremii. Ceea ce însemnează o restructurare în sensul de a putea fi atins scopul prin acceptarea formelor demo-liberale la modă. Or, asemenea adaptare constituie o renunțare la originalitatea sa doctrinară, o modificare în substanță.

În plus, vechii conducători au dispărut, iar cei noi au renunțat principial la idealul lor. Inconsecvență în opinii, slăbiciune ideologică, interes imediat?...

În ceea ce privește Mișcarea Legionară, lucrurile s'au petrecut cu totul altfel. Trupele legionare - deși răspândite pe întinsul globului - s'au menținut pe traiectoria fermă a doctrinei. Iar "șeful" și-a păstrat în concepție și fapt aceeași misiune, autoritate și sens simbolic.

Puțin numeroși au fost cei care "și-au pierdut credința" sau care, din motive obscure, s'au îndepărtat de normele tradiționale, încercând o răstălmăcire ideologică. Devierea Mișcării de pe linia ei istorică, n'a fost posibilă. Actul lor de indisciplină s'a soldat printr'un eșec total:

- Politicește nu s'a putut impune, rămânând

un grup marginal, în afara Mișcării, fără nici o autoritate.

- Din punct de vedere legionar, n'au reușit să răstoarne structura existentă a "Conducătorului unic" și să impună forma hibridă a unui "Triumvirat".

Cei desprinși n'au ținut seama de faptul că "șeful" în Mișcarea Legionară este respectat și urmat deoarece el reprezintă simbolul unor principii. Și în virtutea lor, el încarnează atât Legiunea ca entitate socio-spirituală, cât și finalitatea ei meta-umană. Disciplina și respectul au loc, înainte de toate, față de aceste principii.

Sunt atitudini pe care lumea exterioară Legiunii nu le poate pricepe în plinătatea lor organică, vezi chiar organizatorică. Dar în Mișcare toate au un sens bine determinat. Datorită lor se păstrează un echilibru și o armonie interioară, pe care nimeni nu le poate înfrânge.

Prin prezența acestor esențe - norme de viață și de comportament - existența Mișcării este asigurată. Grupurile legionare își continuă activitatea fără nici o tulburare, oricât de minime ar fi raporturile oficiale între ei și șeful Mișcării. Totul se desfășoară în virtutea normelor prestabilite și acceptate. Iar încercările inoportune ce pot tulbura uneori organizația, dispar cu timpul, sau devin inoperante, deoarece sunt excentrice normelor esențiale care definesc fondul doctrinar.

Numai astfel se explică faptul că Garda de Fier dăinuiește și activează - SUB CONDUCEREA ACELUIAȘ ȘEF - de peste 45 de ani, fără nici o alterație de fond, și fără nici o

problemă de natură succesorală. Ceea ce a contribuit la această stare unică în analele istorice, au fost două elemente precumpănitoare:

1. Autenticitatea conducătorului suprem al Legiunii, conformă cu normele consacrate, și,

2. Disciplina spirituală a maselor legionare, care n'au putut fi zdruncinate, și nici măcar tulburate, de evenimentele dramatice care-au atins Legiunea în acest lung răstimp.

CRONOLOGIE

Pentru a fi bine înțeleasă activitatea și proecția irezistibilă a lui Horia Sima în viața și dezvoltarea Mișcării Legionare după dispariția Căpitanului, trebuie să privim în de-aproape nenumăratele luări de poziție și înfăptuiri întreprinse de el ca membru responsabil al organizației.

În perspectiva acestor acțiuni se poate distinge personalitatea omului, capacitatea unei activități inteligente, evoluția constantă a unui destin.

Cronologia ce urmează ne pune în contact imediat cu viața și activitatea lui Horia Sima, dându-ne posibilitatea de a-i urmări cu ușurință momentele esențiale ce i-au marcat traiectoria existenței. Multe din momentele sau acțiunile sale au fost trecute cu vederea, pentru a nu se îngreuna o lucrare ce nu are ca scop decât de a pune lumea românească în contact cu una din personalitățile cele mai descutate ale epocii noastre.

O adevărată biografie a lui Horia Sima - documentată și comentată - va urma cu siguran-

ță ca o necesitate de necontestat.

3 Iulie 1907

- Data de naștere a lui Horia SIMA, în satul Mândra, județul Făgăraș (Transilvania)

1926

- Intră la Universitatea din București, la Facultatea de Litere și Filozofie.

Octombrie 1927

- Intră în Mișcarea Legionară, în grupul condus de Andrei IONESCU, grup din care au făcut parte mulți din viitorii șefi spirituali sau conducători energici ai Mișcării: Iordache NICOARĂ - Ion BELGEA - Iosif DUMITRU etc.

Ianuarie 1931

- Prima disolvare a Gărzii de Fier. Percheziții, arhive confiscate, arestări. Presa răspândește un document fals, chiar din luna Octombrie 1930, punându-l pe seama lui Corneliu CODREANU. Legionarii din București nearestați, printre care și Horia SIMA, luptă din răputeri pentru a limpezi situația și a răsturna acuzațiile infame răspândite de presa supusă guvernului (Ion MIHALACHE, Ministru de Interne).

Toamna 1932

- Horia SIMA este numit profesor de română la Liceul din Caransebeș (Banat). Acolo începe puternica sa activitate

Octombrie 1935

Iunie-Sept. 1936

19 Aprilie 1938

27 Mai 1938

16 Iunie 1938

11 Iulie 1938

- legionară.
- Înființarea Regiunilor Legionare. Horia SIMA este numit Șef al Regiunii a IX-a - Banat.
- Tabăra Legionară de la Băile Herculane, sub conducerea lui Horia SIMA.
- Căpitanul este judecat și condamnat la șase luni închisoare de către Consiliul de Război al Capitalei, în procesul intentat de prof. Nicolae IORGA, pentru calomnie.
- Cu această ocazie se constituie un Grup care să coordoneze activitatea legionarilor nearestați. Din acest Grup fac parte: Radu MIRONOVICI - Ion BELGEA - Iordache NICOARĂ - Ion ANTONIU - Horia SIMA.
- Sub presiune regală, are loc condamnarea Căpitanului la zece ani muncă silnică, pentru... trădare (!).
- Ion BELGEA reorganizează "Comandamentul de Conducere" al Mișcării Legionare. Horia SIMA este însărcinat cu legăturile cu organizațiile din provincie, intrate în clandestinitate.
- Ion BELGEA este arestat. Îi urmează în fruntea Co-

23 Iulie 1938

Auguat 1938

Sept. 1938

30 Sept. 1938

- mandamentului de prigoană, Ion ANTONIU. După arestarea acestuia, comanda trece lui Const. PAPANACE.
- Const. PAPANACE este arestat la rândul său, trece comanda lui Horia SIMA.
 - Iordache NICOARĂ, șeful legionarilor din Capitală, expus arestării iminente, trece conducerea Grupului său, tot lui Horia SIMA.
 - Horia SIMA însărcinează pe ing. Augustin MICU din Timișoara, cu reorganizarea și conducerea Grupului de elită "Centrul Răsleți" din București și a celor patru Sectoare locale.
 - Nouă organizare a Comandamentului Legionar de Prigoană. Fac parte: Vasile CHRISTESCU - Alexandru CANTACUZINO - preot Ion DUMITRESCU-BORȘA - Horia SIMA - Constantin PAPANACE - Nicolae PETRAȘCU.
- Căpitanul, prin soția sa Elena CODREANU, numește din închisoarea de la Râmnicul Sărat unde era închis, în fruntea Comandamentului de Prigoană, pe Vasile CHRISTESCU și Horia SIMA.

- 11 Ianuarie 1939
- Ing. Augustin MICU, șeful Organizației RĂSLEȚI este arestat.
- 13 Ian. 1939
- Horia SIMA însărcinează pe Virgil MIHĂELESCU cu conducerea Organizației RĂSLEȚI.
- 4 Febr. 1939
- Horia SIMA, împreună cu legionarii Ilie SMULTEA și Alexandru POPOVICI, trec frontiera în Ungaria, refugiindu-se de acolo, în Germania.
- 8 Febr. 1939
- Horia SIMA și însoțitorii săi ajung la Berlin ca refugiați politici.
- 1 Aprilie 1939
- Legionarii deja refugiați în Germania, se stabilesc la Amalienhof. La Berlin rămân numai D-na Elena Z. CODREANU - Horia SIMA - Ion Victor VOJEN - preot Ion DUMITRESCU-BORȘA - Gheorghe CIOROGARU - Tiana SILON.
- Mai 1939
- Organizarea Comandamentului Legionar de la Berlin = preot Ion DUMITRESCU-BORȘA - Const. PAPANACE - Horia SIMA - Ion Victor VOJEN - Victor SILAGHI - Alex. CONSTANT. Șeful Grupului este numit preotul DUMITRESCU-BORȘA. Horia SIMA este însărcinat cu legăturile cu țara.

- 15 August 1939
- Horia SIMA pleacă din Germania în misiune spre Țară, via Jugoslavia.
- 21 Sept. 1939
- Pedepsirea lui Armand Călinescu.
- 26 Oct. 1939
- Horia SIMA revine din țară tot prin Jugoslavia.
- 9 Dec. 1939
- Trece granița germană cu un grup de legionari. Sunt arestați și închiși la Graz, de unde eliberați, ajung la Berlin, la Crăciun.
- Ianuarie 1940
- Conducerea Grupului Berlin este trecută lui Horia SIMA și Constantin PAPANACE. Horia SIMA începe recrutarea de elemente legionare pentru un nou Grup de Acțiune, în intenția de a se întoarce în țară, spre primăvară.
- 17 Martie 1940
- La Tempelhoff-Berlin, legământul de luptă luat celor 17 legionari ce trebuiau să plece în România sub denumirea de "Grup de acțiune".
- 20 Martie 1940
- Prima delegație Legionară din țară (Radu MIRONOVICI - Const. STOINANESCU) venită la Berlin cu misiunea oficială de a explica Grupului de Comandă stadiul acțiunii de destindere din țară. În realitate s'a discutat coordonarea acțiunilor în țară și străinătate, conform telurilor legionare.

2 Mai 1940

- A doua Delegație Legionară (Const. STOICĂNESCU - Augustin BIDIANU) venită în acelaș scop. Cu această ocazie, Horia SIMA și Const. PAPANACE trimit fiecare câte un Memoriu-Răspuns, adresat regelui Carol al II-lea, prin care se precizează punctul de vedere al Mișcării Legionare în politica externă.

5 Mai 1940

- Horia SIMA părăsește Germania cu un grup de legionari.

17-18 Mai 1940

- Trec clandestin frontiera jugoslavă în drum spre țară. Apoi se împrăștie.

19 Mai 1940

- Horia SIMA este arestat în satul Clopodia, în Banat.

21 Mai 1940

- Transferat la București este adus în fața Gen. BENGLIU. În aceeași zi este adus în fața lui GHELMEGEANU, Ministru de Interne. Apoi, predat lui Nicki ȘTEFĂNESCU, șeful SIGURANȚEI.

13 Iunie 1940

- Horia SIMA are întâlnire cu URDĂREANU, omul regelui Carol al II-lea.

14 Iunie 1940

- Horia SIMA este anunțat că va fi eliberat.

17 sau 18 Iunie 1940

- Horia SIMA este primit în audiență de către regele Carol al II-lea. Întrevederea are loc asupra problemelor

22 Iunie 1940

- de politică externă.
- Înființarea noului partid "Partidul Națiunii" prin desființarea grupării "Frontul Renașterii" înființat tot de rege cu câțva timp înainte. Șeful noului partid, din nou regele Carol al II-lea.

23 Iunie 1940

- Publicarea în ziare a Apelului lansat de Horia SIMA pentru a explica forțelor legionare formarea noului partid. Cere legionarilor să se înscrie în "Partidul Națiunii". Manevră subtilă din partea lui Horia SIMA.

27 Iunie 1940

- Are loc întrevederea dintre Horia SIMA și gen. Ion ANTONESCU, în casa dr. Alexandru POPOVICI.

27 Iunie 1940

- La aceeași dată are loc Consiliul de Coroană cu privire la Ultimatul rusesc de a se ceda Basarabia. Horia SIMA nu făcea încă parte din guvern.

28 Iunie 1940

- Horia SIMA este numit Ministru Subsecretar de Stat la Educația Națională.

29 Iunie 1940

- Horia SIMA ia parte la un consiliu de Miniștri.

1 Iulie 1940

- Guvernul Tătărescu renunță la garanțiile engleze, primite la 13 Aprilie 1938.

2 Iulie 1940

- Audiență la rege. Se decide soarta Guvernului Tătărescu.

3 Iulie 1940

- Formarea Guvernului Giugartu. Trei legionari în acest Guvern: Horia SIMA, Ministru la Culte și Arte - Vasile NOVEANU, Ministru al Inventariului - Augustin BIDIANU, Ministru Subsecretar de Stat la Finanțe.

7 Iulie 1940

- Audiență la rege (a treia) pentru a explica neputința Guvernului Giugartu în situația de atunci. Horia SIMA expune regelui necesitatea constituirii unui Guvern de nuanță legionară. Neînțelegere totală. După numai trei zile în Guvernul Giugartu, Horia SIMA își prezintă demisia.

Iulie 1940

(a doua jumătate)

- Horia SIMA își dă asentimentul la înființarea unui FOR LEGIONAR, din care vor face parte: col. Ion ZĂVOIANU - POPESCU-BUZĂU - Aristotel GHEORGHIU - Horia SIMA - Vasile IASINSCHI - Corneliu GEORGESCU - Traian BRĂILEANU - Ilie GARNEATA - Mile LEFTER - Radu MIRONOVICI.

16 August 1940

- Horia SIMA, Traian BRĂILEANU, Corneliu GEORGESCU și Radu MIRONOVICI în audiență colectivă la rege pentru acalmarea neînțelegerilor dintre Monarhie și Miș-

28-29 August 1940-

carea Legionară. Nu se ajunge la nici o înțelegere. În mintea legionarilor se întărește convingerea că numai pe calea răsturnării regimului se va putea salva țara. Horia SIMA redactează Manifestul revoluției legionare.
Datat 1 Septembrie 1940.

Acest lung Manifest începe cu reamintirea unei declarații a Căpitanului (5 Noiembrie 1936 și 29 Noiembrie 1937) prin care, între altele, spune: "Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale, au datoria să ceară și să impună scoaterea politicii românești interne și externe de sub influența și comanda masoneriei, comunismului și iudaismului".

Și continuă Horia SIMA:

"Rezultatul acestei politici infame... a ajuns astăzi la sfârșitul tuturor erorilor = destrămare internă, izolare externă..."

Cine este vinovat?

Regele a declarat în repetate rânduri că politica externă îi aparține exclusiv...

Toate angajamentele de politică externă din ultimii ani s'au făcut cu îndemnul și a-

probarea lui. Mișcarea Legionară a dus o luptă dramatică împotriva lui, ultimii doi ani, considerându-l vinovat de toate nenorocirile ce s'au abătut asupra țării...

... am oferit regelui o ultimă șansă de salvare... Am acceptat și anumite situații care însemnau o scădere de prestigiu pentru mine și Mișcarea noastră, tot din dorința de a da regelui posibilitatea să înțeleagă momentul politic și să se sprijine pe noi. Nu am fost ascultat!

...

Astăzi când dezastrul țării este îngrozitor de mare...

Garda de Fier e silită să părăsească atitudinea ei de largă înțelegere față de rege și să-i ceară singurul act patriotic ce i-a mai rămas, singura și ultima datorie: Să abdice!

...

... autorul dezastrului țării să plece de pe tronul României.

...

Cu gândul la Căpitanul nostru, la cei morți și la cei vii, mergem înainte pe singurul drum ce ne-a mai rămas.

...

28-29 August 1940-

carea Legionară. Nu se ajunge la nici o înțelegere. În mintea legionarilor se întărește convingerea că numai pe calea răsturnării regimului se va putea salva țara. Horia SIMA redactează Manifestul revoluției legionare. Datat 1 Septembrie 1940.

Acest lung Manifest începe cu reamintirea unei declarații a Căpitanului (5 Noiembrie 1936 și 29 Noiembrie 1937) prin care, între altele, spune: "Toți cei ce se găsesc astăzi pe linia destinului și a istoriei naționale, au datoria să ceară și să impună scoaterea politicii românești interne și externe de sub influența și comanda masoneriei, comunismului și iudaismului".

Și continuă Horia SIMA: "Rezultatul acestei politici infame... a ajuns astăzi la sfârșitul tuturor erorilor = destrămare internă, izolare externă..."

Cine este vinovat?

Regele a declarat în repetate rânduri că politica externă îi aparține exclusiv...

Toate angajamentele de politică externă din ultimii ani s'au făcut cu îndemnul și a-

probarea lui. Mișcarea Legionară a dus o luptă dramatică împotriva lui, ultimii doi ani, considerându-l vinovat de toate nenorocirile ce s'au abătut asupra țării...

... am oferit regelui o ultimă șansă de salvare... Am acceptat și anumite situații care însemnau o scădere de prestigiu pentru mine și Mișcarea noastră, tot din dorința de a da regelui posibilitatea să înțeleagă momentul politic și să se sprijine pe noi. Nu am fost ascultat!

...
Astăzi când dezastrul țării este îngrozitor de mare...

Garda de Fier e silită să părăsească atitudinea ei de largă înțelegere față de rege și să-i ceară singurul act patriotic ce i-a mai rămas, singura și ultima datorie: Să abdice!

...
... autorul dezastrului țării să plece de pe tronul României.

...
Cu gândul la Căpitanul nostru, la cei morți și la cei vii, mergem înainte pe singurul drum ce ne-a mai rămas.

...

București, 1 Septembrie 1940
Horia SIMA

3 Septembrie 1940

Horia SIMA lansează Mani-
festul prin care cere abdica-
rea regelui Carol al II-lea.
Izbucnește revoluția legionară.
Mari manifestații în toată
țara. Morți și răniți.

3 Sept. 1940

- Guvernul Giugurtu demisio-
nează. Regele numește pe
gen. Ion ANTONESCU Preșe-
dinte de Consiliu, în inten-
ția de a neutraliza acțiunea
Mișcării.

4-5 Sept. 1940

- Zeci de mii de legionari so-
sesc în Capitală. Mari mani-
festații și defilări.

5 Sept. 1940

- Gen. ANTONESCU cere și
primește depline puteri. Re-
gele este decis să facă orice
concesii pentru a-și păstra
tronul.

6 Sept. 1940

- Presiunea maselor legionare,
provoacă abdicarea regelui
Carol al II-lea și reîntoarce-
rea regelui Mihai I.

Horia SIMA are o întrevede-
re cu gen ANTONESCU cu
privire la participarea Miș-
cării Legionare în noul Gu-
vern.

Gen. ANTONESCU dă un De-
cret anunțând țării procla-
marea unui regim al tinere-
tului.

6 Sept. 1940

- FORUL LEGIONAR, prin cu-

- vântul lui Corneliu GEOR-
GESCU, fondator al Mișcării, declară pe Horia SIMA
urmaș al lui Corneliu CO-
DREANU și șef al Mișcării
Legionare.
- 7 Sept. 1940
- Horia SIMA dă un prim Ma-
nifest prin care suspendă
pentru câțva timp manifesta-
țiile legionare, în scopul păs-
trării liniștei și ordinii în
Stat.
- 8 Sept. 1940
- Horia SIMA primește de la
Const. PAPANACE, Șeful
Grupului legionar din Ger-
mania, telegrama următoare:
"În numele camarazilor de aici
te îmbrățișez pentru victoria
legionară pe care ai înfăp-
tuit-o cu tenacitatea ta și
sângele martirilor noștri".
- 11 Sept. 1940
- Horia SIMA dă o Circulară
pentru păstrarea ordinii.
- 13 Sept. 1940
- Ziua de naștere a Căpitanu-
lui. Horia SIMA, ca Șef su-
prem al Legiunii, vorbește la
Mausoleul MOȚA-MARIN de la
Casa Verde, despre lupta Că-
pitanului și sensul vieții
legionare.
- 14 Sept. 1940
- Comunicat regal = Proclama-
rea Statului Național Legionar.
Alcătuirea noului Guvern =
Gen. Ion ANTONESCU,
Președinte de Consiliu - Horia
SIMA, Vice-Președinte. Apoi,

în Guvern, un număr de Miniștri legionari: Vasile IASINSCHI, Ministru al Muncii și Sănătății - Traian BRĂILEANU, Ministru al Educației Naționale și al Cultelor - Ion PROTOPOPESCU, Ministru al Inventariului - Mihai STURZA, Ministru de Externe - Corneliu GEORGESCU, Subsecretar de Stat al Colonizărilor - Const. PAPANACE, Subsecretar de Stat la Finanțe - Alex. CONSTANT, Subsecretar de Stat la Propagandă - Horia COSMOVICI, Subsecretar de Stat la Președinție.

- 15 Sept. 1940 - Horia SIMA adresează un Apel legionarilor, cerând mobilizarea tuturor pentru refacerea țării.
- 19 Sept. 1940 - Prin Circulară, Horia SIMA decretează ziua de 22 Septembrie drept "Ziua Eroilor și Martirilor legionari".
- 20 Sept. 1940 - Horia SIMA face numirea noilor Prefecți legionari în locul celor numiți de regele Carol al II-lea (un total de 49).
- 23 Sept. 1940 - Prin Decret-lege este instituită o Comisie specială de anchetă criminală. Această Comisie a intrat în funcție la 4 Octombrie. Misiune = anchetarea crimelor comise con-

- 26 Sept. 1940 - tra legionarilor sub domnia regelui Carol al II-lea.
- Octombrie 1940
(început) - Horia SIMA dă o Circulară pentru înființarea organizației "Ajutorul Legionar", sub conducerea lui Vasile GĂRNEAȚĂ, Comandant al Bunei Vestiri.
- 8 Noiemb. 1940 - Horia SIMA face apel pe lângă gen. ANTONESCU pentru a-l convinge să aibă loc alegeri libere prin intermediul cărora să se legitimeze revoluția din 3-6 Sept. 1940. Generalul promite, dar nu ia nici o măsură în acest sens.
- 16-30 Noiemb. 1940 - Orașul Iași este proclamat "Orașul Mișcării Legionare", în prezența regelui Mihai I, gen. ANTONESCU și Horia SIMA.
- 11 Noiemb. 1940 - Schimb de scrisori între Horia SIMA și gen. ANTONESCU privind problemele economice și relațiile dintre Legiune și șeful Guvernului.
- 16 Noiemb. 1940 - Horia SIMA dă o Circulară prin care înființează organizația "Munca Legionară", menită să apere și să continue opera "taberelor de muncă" începută de Căpitan în 1924.
- 16 Noiemb. 1940 - Horia SIMA dă o Circulară prin care interzice utilizarea numelui Legiunii în co-

merț sau industrie, fără a-
probarea prealabilă din par-
tea sa.

23 Noiemb. 1940

- România Legionară aderă la
Pactul Tripartit semnat la
27 Sept. 1940, la Berlin,
între Germania, Italia și
Japonia.

Noiemb. 1940-Ian. -
1941

Încep ostilitățile între Miș-
carea Legionară și gen.
ANTONESCUL, care își pre-
gătește lovitura de Stat ce
va avea loc la 21 Ianuarie
1941. Toate motivele sunt
bune pentru a lovi în Miș-
care. Horia SIMA luptă din
răspuțeri pentru a păstra
un echilibru și o înțelegere
cu gen. ANTONESCU. Aces-
ta însă, își continuă planul
fără nici un scrupul. Des-
tituiri de Miniștri, de au-
torități administrative, poli-
țienești, înlocuiri de Pre-
fecți etc.

29 Noiemb. 1940

- Horia SIMA face un Apel
către întreaga Legiune pen-
tru restabilirea disciplinei
exemplare în sânul Mișcării,
după atitudinea de pedepsi-
re a celor vinovați de uci-
derea Căpitanului și a altor
sute de legionari, în era
carlistă.

2 Dec. 1940

- Horia SIMA dă un Comunicat
prin care desființează "Po-

liția Legionară" - impune verificarea morală a noilor înscriși - interzice portul cămășii verzi până la noi decizii.

15 Ian. 1941

- Gen. ANTONESCU se întoarce de la Salzburg, unde avusese o întrevedere cu Adolf HITLER.

20 Ian. 1941

- Gen. ANTONESCU destituie în mod autoritar, pe gen. Ion PETROVICESCU din postul de Ministru de Interne. Era ultima măsură de pregătire a loviturii de Stat.

21 Ian. 1941

- LOVITURA DE STAT împotriva Mișcării Legionare. Atacuri organizate ale trupelor militare contra sediilor și instituțiilor în care se găseau legionari.

22 Ian. 1941

- Siguranța, Prefectura, Căzarma gardienilor și Sediilor legionare din București, unde se găseau asediați legionarii, sunt bombardate.

23 Ian. 1941

- Horia SIMA văzând că trupele germane, urmând un ordin venit de la Berlin, luaseră poziție alături de trupele gen. ANTONESCU, dă ordin de încetare a oricărei rezistențe.

24 Ian. 1941

- Începe o prigoană cumplită împotriva legionarilor (va dura luni de zile cu o in-

tensitate crescândă). Legionarii încep să se refugieze în străinătate.

5 Feb. 1941

- Gen. ANTONESCU instituie prin Decret-lege, pedeapsa cu moartea împotriva legionarilor.

22 Martie 1941

- Horia SIMA trimite o scrisoare gen. ANTONESCU prin care își exprimă dorința de a se restabili raporturi normale cu Legiunea.

9 Aprilie 1941

- Horia SIMA sosește și el ca refugiat politic la Berlin.

10 Aprilie 1941

- Gen. ANTONESCU răspunde negativ, prin presă, la scrisoarea lui H. SIMA, din 22 Martie.

18 Aprilie 1941

- Guvernul german anunță decizia - luată de acord cu guvernul român antonescian - de a interna pe toți legionarii refugiați în Germania, în Lagăre de Concentrare, sub denumirea eufemistică de "oaspeți ai Marelui Reich" (!)

19 Aprilie 1941

- Horia SIMA, împreună cu un grup de conducere (13 persoane) sunt încartiruiți la Berkenbrueck, aproape de Berlin, iar ceilalți legionari (aproape o mie) sunt expediți la Rastock.

29 Aprilie 1941

- Horia SIMA, în calitate de Comandant al Mișcării Legionare, înaintează lui HITLER

un Memoriu, în legătură cu situația internă din țară și criza provocată de evenimentele de la 21-23 Ianuarie.

20 Mai 1941

- Se aduce la cunoștința legionarilor că Memoriul adresat lui HITLER n'a fost primit și că, în baza convenției cu guvernul ANTONESCU, autoritățile germane sunt nevoite a nu lua în considerare nici o cerere de această natură.

10 dec. 1942

- Horia SIMA, ne putând avea nici o legătură directă cu HITLER, încearcă să aibă o întrevedere cu MUSSOLINI, pentru a-i expune vederile Mișcării Legionare cu privire la situația din Răsărit, creată de obtuzitatea lui HITLER. Fuge clandestin din Germania, și odată ajuns la Roma, încearcă să ia contact cu MUSSOLINI. Acesta, deși își dăduse acordul, din cauza intervenției germane dă înapoi.

26 Dec. 1942

- Horia SIMA este arestat de Serviciile italiene și predat germanilor, care-l readuc în lagărul de unde evadase.

23 August 1944

- Ordinul regal de încetare a ostilităților pe frontul român din Răsărit, prin care România este condamnată

24 August 1944

să cadă în mâinile Sovietelor.
- Horia SIMA stigmatizează actul de trădare al regelui, prin oprirea ostilităților unilaterale, fără existența unui armistițiu prealabil semnat.

26 August 1944

- Horia SIMA lansează un Apel către țară. Activități în perspectivă, în numele unui Guvern Național în structurare.

26 August 1944

- La "Radio DONAU" din Viena Horia SIMA vorbește către țară, fixând poziția Mișcării Legionare față de situația creată prin trădarea de la 23.08.1944, menționând de asemenea, organizarea unui Guvern Român peste granițe.

31 August 1944

- Horia SIMA vorbește în sala "Parkhaus" din Viena, legionarilor eliberați din lagărele germane, explicându-le situația creată în țară prin trădarea regală și necesitatea intervenției legionarilor pentru salvarea onoarei naționale.

1 Sept. 1944

- Intră în funcțiune Secreariatul General al Mișcării Legionare, încredințat lui Corneliu GEORGESCU, secundat de dr. Iosif DUMITRU și dr. Ion FLEȘERIU.

29 Sept. 1944

- Horia SIMA anunță, după multe consultări și în nume-

le Guvernului Național Român, crearea Armatei Naționale.

1 Oct. 1944

- Primii voluntari ai Armatei Naționale, un Grup de o sută de legionari, îndeplinesc formele de recrutare. În mai puțin de trei luni, au fost peste 12.000 de voluntari.

20 Oct. 1944

- Horia SIMA face prima vizită de inspecție trupelor române. Ia formă oficială GVERNUL NAȚIONAL ROMÂN, cu sediul la Viena.

10 Dec. 1944

10 Dec. 1944

- Primul Regiment din Divizia I-a depune legământul.

4 Martie 1945

- Regimentul 1 din Divizia I-a primește botezul focului pe frontul sovietic.

6 Mai 1945

- Capitulara Germaniei. Trupele românești se găsesc pe frontul de la Oder.

Între 1945 și 1951, din cauza evenimentelor politice și a situației haotice de după război, activitatea legionară a fost redusă la un anumit strict necesar menținerii contactelor de supraviețuire. Legionarii scăpați din frământarea istorică, își căutau o stabilitate existențială prin diferite țări europene sau prin alte continente.

Horia SIMA, conștient de pericolul ce păștea grupurile legionare răspândite, a purtat cu ele legături strânse, dar lipsite de manifestări vizibile. Numai cei ce n'au mai vrut să

fie legionari, n'au mai avut nici o activitate.
Toți ceilalți au rămas în contact permanent cu
Șeful Mișcării.
24 Aprilie 1949

- Doi ani aproape după alungarea din țară a regelui Mihai I - și în speranța de a-i da curaj și a-l determina să ia o atitudine fermă, Horia SIMA îi adresează un Memoriu plin de înțelegere și bună-voință.

Sunt expuse greșelile comise de partidele politice românești precum și indiferența și egoismul Statelor Occidentale. Apoi, sunt expuse: Actul de la 23 August 1944 - poziția Legiunii - Guvernul de la Viena - situația Mișcării față de monarhie - atitudinile discriminatorii luate față de Legiune de către cei ce-și arogă un drept pe care nu-l au. (Memoriu făcut în toată onestitatea acum aproape 40 de ani, când prezența regelui în străinătate putea fi încă privită cu indulgență pentru faptele trecutului recent și cu speranță pentru faptele de viitor, care nu s'au realizat niciodată).

Către 1951, stabilit în Spania, Horia SIMA a reluat legăturile deschise cu garnizoanele și cuiburile existente în Europa și în cele două

Americi.

6 Mai 1951

- Horia SIMA dă prima Circulară, cu ocazia descoperirii locului unde zăceau rămășițele lui Corneliu GEORGESCU, asasinat la 6 Mai 1945, în localitatea Mitterstill (Austria)

11 Mai 1951

- Horia SIMA ia hotărârea constituirii în Spania a unui Cămin numit "MOȚA-MARIN", care să servească ca adăpost spiritual și Casă de Cultură românilor refugiați.

8 Iulie 1952

- Horia SIMA înființează "Serviciul Corespondenților de Presă" cu misiunea de a alimenta continuu publicațiile legionare ale epocii= LIBERTATEA-VESTITORII-ÎNSEMNĂRI.

13 Mai 1953

- Horia SIMA pune în funcție mai multe "Comisiuni Centrale" destinate să coordoneze, pe ramuri de activitate, lupta Mișcării Legionare în Exil.

16 Oct. 1953

- Horia SIMA dă o Circulară privind condamnarea la moarte și executarea Grupului legionar TĂNASE-SAMOILĂ-GOLEA (13 în total) căzuți în mâinile regimului comunist de la București, după mai mulți ani de activitate ero-

20 Oct. 1953

ică.

- Ca urmare a sacrificiului împlinit de Grupa TĂTASE, Horia SIMA creiază "Grupul de acțiune 13" care va fi format numai din elemente hotărâte să ia parte la lupta din țară.

7 Martie 1954

- Horia SIMA înființează "Serviciul de Secretariat" al Mișcării Legionare.

4 Iunie 1954

- Horia SIMA constituie o Comisie însărcinată cu redactarea unui Proiect de statut al viitorului "Senat Legionar".

18 Dec. 1954

- Horia SIMA constituie "Centrul de Studii și Documentare" al Mișcării Legionare în exil. Secretar al Centrului, dr. Const. SASSU.

23 August 1963

- Horia SIMA adresează lumii libere o Declarație de Principii a Mișcării Legionare și asupra stării în România după 19 ani de sclavie comunistă. (tradusă în franceză, spaniolă și engleză).

24 Iunie 1977

- Horia SIMA adresează din nou Puterilor Occidentale o Declarație de Principii și de Politică Generală a Mișcării Legionare, cu ocazia Semi-Centenarului Mișcării Legionare (1927 - 1977), tradusă în franceză, spaniolă, engleză și portugheză.

ACTE CARE DETERMINĂ DEFINITIV LUI HORIA SIMA POZIȚIA DE ȘEF SUPREM AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Elementul primordial și incontestabil în această privință, și care ar fi fost de ajuns să împiedice orice discuție (precum și ridicarea vreunei nedumeriri) asupra stării de fapt, se găsește în actul solemn de la 6 Septembrie 1940. Atunci au avut loc două acțiuni fundamentale:

CONFIRMAREA LUI Horia SIMA ca urmaș al lui Corneliu CODREANU și INVESTIREA sa ca Șef al Mișcării Legionare.

Amândouă acțiunile îndeplinite solemn de cadrele superioare ale Legiunii, printre care Prof. Ion Zelea CODREANU (tatăl Căpitanului) și ultimii trei întemeietori în viață, ai Mișcării= Vasile GÂRNEAȚĂ - Corneliu GEORGESCU - Radu MIRONOVICI.

Cuvântul acestor personaje constituia în acea clipă, și pentru totdeauna, text de lege, atât pentru ei, cât și pentru toată suflarea legionară. Decizia lor, cât și a celorlalți fruntași ai Mișcării nu era un gest de simplă simpatie sau de circumstanță. Era recunoașterea unor calități excepționale în omul ales; a unei activități încărcate de rezultate pozitive, a unor atribute de viziune politică, de conducere ieșită din comun și-a unei capacități de dăruire idealului legionar dusă până la sacrificiu.

Mulți puteau pretinde la această funcție

supremă în acele momente dramatice pentru existența Legiunii. În cei aproape cei doi ani de provizorat (30 Noiembrie 1938 - 6 Septembrie 1940) de la asasinarea Căpitanului și până la răsturnarea regelui Carol al II-lea, orice comandant legionar putea să-și dovedească posibilitățile de conducător, conform normelor stabilitate. În acest răstimp, toți s'au dedicat cu demnitate și curaj, pentru binele Legiunii. O bună parte dintre ei au pierit chiar sub rafalele Securității.

Când a venit însă ziua mării alegeri, numai unul a fost considerat demn să ia locul lui Corneliu CODREANU și să ducă mai departe tezaurul de simțire și ideal legionar: HORIA SIMA. El nu s'a impus cu de-a sila, ci a fost ales și confirmat în postul de culme de către camarazii săi de răspundere, cu care dusesse greul acțiunilor și'n mijlocul cărora s'a dovedit cel mai dotat pentru funcția de Șef al Mișcării.

Fiecare dintre acești responsabili, ce și-au dat asentimentul pentru alegerea lui ca urmaș al Căpitanului, știa că din acel moment Horia SIMA primea o investitură definitivă care le impunea ascultare, disciplină și respect până la moarte.

Iar prin actul lor solemn, aceleași obligații mărețe și definitive se revărsau și asupra tuturor legionarilor din lume. Această solemnitate restrânsă în număr dar măreață în conținut, constituia actul prin care se pecetluia spiritual o înțelegere, neexistentă și neînțeleasă în alte concepții, dar care în concepția legionară capătă forță de legământ.

Orice dezacord, orice respingere a alegerii făcute asupra noului Șef al Mișcării, numai

atunci puteau fi luate în considerație, pe loc, în fața celorlalți. În acest caz excepțional, nu există restricții mintale sau respingere "in petto".

Astfel, sub auspiciile unei confirmări solemne din partea elitei conducătoare a Legiunii Arhanghelul Mihail și sub recunoașterea tacită a maselor legionare, HORIA SIMA A DEVENIT CONDUCĂTORUL LEGIUNII.

Potrivit doctrinei legionare, nu este nevoie de mai mult pentru a i se determina poziția incontestabilă pe care o va păstra în sânul Mișcării. Pentru cei din exterior, conducerea pe viață poate apărea ca o formă de abuz de autoritate, o tiranie instituționalizată sau o piedică definitivă în fața ambițiilor personale și a "progresului" politic prin rotație la conducere. Se poate să fie adevărată această opinie pentru sistemele demo-liberale, nu însă pentru Garda de Fier. În Mișcare, sistemul ales din începuturi, aduce o garanție netăgăduită de liniște electivă în sânul organizației, de consolidare a procesului educativ interior și de stimulare în activitățile socio-politice.

Dar poziția proeminentă a lui Horia SIMA nu se sprijină numai pe procesul interior al unei recunoașteri formale într'un moment de mare emoție colectivă. Acel moment era încoronarea unui întreg șir de acțiuni, inițiate și conduse de Horia SIMA. Prin rezultatele obținute, ele dovedeau inteligență, capacitate organizatorică, curaj, perseverență, încredere în idealul legionar și forță de sacrificiu. Tânărul comandant legionar SIMA se impusese ca element de vază, alături de o serie de alți combatanți de elită, cu mult înainte de a contribui

în mod decisiv la victoria legionară.

Iar după aceea, în decursul anilor încărcăți de grele încercări pentru Mișcare, tot el a fost acela care a ținut sus steagul speranțelor naționale. Istoria se va însărcina să expună pe larg viața de zbucium, primejdii și sacrificii a acestui conducător legionar care, în circumstanțele excepționale ale secolului nostru, hărțuit din toate părțile, a păstrat vie și activă Mișcarea Legionară.

Noi nu vom face decât să amintim câteva din acțiunile sale care-i confirmă capacitatea și legitimitatea de conducător al Mișcării Legionare.

1) Salvarea Mișcării de la degradare și fărămițare.

La terminarea ultimului război, situația Mișcării era oarecum catastrofală. Nici o posibilitate de întoarcere în țară. Nici o perspectivă în lumea occidentală. Forțele legionare răspândite prin toate țările Europei, în situație politică precară, fără nici un statut civil confirmat, considerate elemente dușmane și nocive.

Obişnuiți totuși cu prigoanele, legionarii nu se resimțeau de situația incomodă în care se găseau. Fiecare încerca să-și găsească un punct de sprijin material în mijlocul națiunii spre care îl mânase soarta. Pericolul era de altă natură.

- În primul rând, din cauza dispersării în lume, lipsa de contact și, pentru mulți, înne-carea în mijlocul unei mase străine de etosul național și trăirea legionară.

Mulți luaseră deja drumul Americii de Sud, spre o lume cu totul diferită și acaparatoare. Toate aceste elemente, cu timpul puteau fi pierdute definitiv pentru neam și pentru Legiune. Numai numitorul comun al speranței și idealului legionar putea împiedica eroziunea sufletească și pierderea aceluși tonus spiritual care apăra omul de a-și pierde identitatea.

- Al doilea, din cauza prelungirii exilului dincolo de așteptări.

La sfârșitul războiului, psihoza generală a celor de dincolo de cortina de fier, era că Aliații nu vor accepta revărsarea sovietică dincolo de frontierele ei naturale și că va avea loc o înfruntare decisivă între "vechii aliați", fapt care va permite reîntoarcerea fiecăruia în țara respectivă.

Situația politică nu a luat acest curs și noile frontiere s'au stabilizat. Odată cu stabilizarea lor, s'a pecetluit și soarta celor ce așteptau marele eveniment. Această nouă întocmire politică putea deveni tragică pentru Legiune. Legionarii nu erau niște refugiați oarecare, ce-și puteau întocmi o situație undeva și rămâne acolo pentru totdeauna.

Ei aveau un ideal și o misiune. Prelungirea exilului putea modifica întreaga lor mentalitate, transformându-i în simpli cetățeni dislocați. Ei aveau nevoie, înainte de toate, de o trăire dirijată în sensul menținerii unui ideal. Nu în imediat, dar cu timpul, dislocarea totală putea să-și facă apariția.

- Al treilea, din cauza atacurilor externe.

Forțele oculte - care au ura tenace și posibilitățile de atac numeroase - pe măsură ce timpul trecea, constatau existența activă a anu-

mitor grupe legionare. Pentru ele, această prezență, constituia o adevărată pălmuire intolerabilă. Acțiunea lor putea constitui o adevărată primejdie de moarte pentru cei vizați.

Elementele legionare, răspândite în lume, erau puse la o nouă și grea încercare. Un număr restrâns de membri ai Mișcării s'au și desprins, părăsind pentru totdeauna organizația. Dar procesul acesta putea să ia proporții. Nu tot omul suportă o amenințare permanentă fără existența unui sprijin de natură ierarhică și combativă.

- Al patrulea, din cauza anumitor divergențe interioare, urmare nefericită a celor doi ani și jumătate petrecuți în lagărele germane.

Viața concentraționară provoacă divergențe, stări haotice, invidii care macină sufletul individului chiar și după dispariția cauzei inițiale.

Aceste divergențe constituiau încă un punct negru în sânul organizației legionare pe cale de a-și recăpăta suflul și conștiința răspunderii față de neam.

În ciuda calităților excepționale ce dominau interiorul legionar - adevărată pavăză spirituală - o umbră de neliniște dăinuia în conștiința fiecăruia. Degradarea anumitor convingeri ca urmare a tulburării unui întreg univers, plus atomizarea forțelor legionare prin răspândirea lor în lumea întreagă, puneau o problemă de răscruce.

În această confuzie de sentimente, nedumeriri și indecizii, Horia SIMA a constituit polul de atracție și echilibru interior. Cu o voință de neînfrânat, și o perseverență de nedescris, calități specifice unui șef, Horia SIMA s'a înhamat la carul greu al restructurării Mișcării.

Atunci când în mulți se clătina speranța și se cuibărea neliniștea, Comandantul Legiunii aduce prin prezența sa activă și prin cuvântul său, boarea răcoritoare a spiritului legionar, sentimentul răspunderii, al demnității, al misiunii ce revine Legiunii întru salvarea neamului.

Prin îndemn și cuvânt, dar mai ales prin prezență, Horia SIMA a salvat Mișcarea Legionară de la soarta unei confuzii totale și dispariția ei ca forță de luptă anti-comunistă și ca organizație de regenerare națională. Pe linia căpitănească și-a îndeplinit misiunea reorganizând forțele naționaliste, redându-le încredere în ele înșile și în viitor, atunci când totul părea pierdut.

2) Păstrarea liniei optime a doctrinei

Foarte adesea, după anumite evenimente de natură cataclismică, multe organizații - pentru a putea supraviețui - recurg la compromisuri cu noua stare de fapt, renunțând sau modificând norme ce constituiau fondul propriei originalități. Prin acest gest se alterează substanța creatoare a doctrinei și se deschid căile dispariției. Faptul nu este numai posibil, ci sigur, deoarece o schimbare de fond schimbă atât problematica cât și dinamica care stau la baza ideologiei și-i dau viață.

Amestecul eterogen de idei din simplă comoditate sau interes, devine imediat promiscuitate purtătoare de descompunere interioară. Nu așa-zisa "ieșire din ghetou" prin orice mijloace, constituie o linie demnă de conduită pen-

tru o organizație politică oarecum, momentan dezorganizată din cauze circumstanțiale. Ci tocmai păstrarea și supralicitarea autenticității conceptelor care o definesc. În aceste precepte stă toată măreția ei. Prin ele respiră un întreg viitor.

Pe această linie de gândire - tradițională în Legiune - s'a înscris atitudinea lui Horia SIMA. Și n'a deviat în nici o împrejurare, oricât de promițătoare sau de primejdioasă ar fi fost ea. Păstrător al liniei de acțiune căpitănească, care preconizează totala independență a Mișcării față de toate organismele politice naționale sau din alte țări, Horia SIMA a ținut totdeauna seama de normele care caracterizează Legiunea, de interesele națiunii române și de încrederea acordată misiunii legionare de către cei ce-au intrat în luptă, purtați tocmai de această intranșigenta, singura capabilă să le asigure speranța într'un mai bine național.

Principiul său major a fost totdeauna cel dirijat de interesele Legiunii și ale Neamului Românesc. Deci, NICI compromis înjositor - NICI subordonare ideologică - NICI renunțare la principii. La nevoie, și cu multă precauție, colaborare în termeni de egalitate și respect reciproc, atâta timp cât circumstanțele o cer și o permit.

De aceea, spre deosebire de alții, - iresponsabili sau purtați de interese personale - a păstrat intact fondul doctrinei și perspectivele viitoare ale unei mișcări ce nu și-a spus încă cuvântul.

3) Răzbunarea morții Căpitanului.

Horia SIMA, având stofă de conducător, a intuit înaintea multora că Mișcarea Legionară nu putea merge mai departe - după dispariția întemeietorului - decât printr'un act de sacrificiu care să creeze în istorie voința neamului de a nu mai accepta ca nedreptatea să domine și să tiranizeze neamul.

Uciderea Căpitanului și a celor 13 (Năcădorii și Decemvirii) constituia nu numai o crimă josnică și îngrozitoare, dar purta în grosolănia și forma ei de execuție, o adevărată sfidare față de sutele de mii de legionari gata să-și dea viața pentru idealul lor. Mișcarea luase proporții greu de dominat. Dar mai ales, devenise o forță interioară, sufletească, purtătoare a unor concepte de sine stătătoare. Legionarul, prin sine însuși, era gând și acțiune, capabil să-și judece major faptele. Astfel, Legiunea se transformase de mult într'o trăire, iar legionarii în personalități răspunzătoare.

Cele spuse de Nicolae IORGA, marele vinovat al acestei drame: "Distrugeți păstorul și turma se va risipi!", erau o anomalie din punct de vedere al Mișcării. Legionarul nu mai putea fi privit prin prizma simplilor partizani ai unui partid politic. Legionarul se știa deja purtător al unei misiuni și continuator virtual al Căpitanului.

Dispariția acestuia era o dramă pentru Mișcare, dar nu o prăbușire. Și cu atât mai puțin motiv de încetare a activităților legionare. Din contră! Lupta trebuia continuată și'n primul

rând, moartea fundatorului, răzbunată.

Văzută situația din acest unghi, acceptarea ca "Echipa Miti Dumitrescu" să-și îndeplinească destinul, constituia - și din partea conducerii - o obligație morală. Logică din punct de vedere politic, dar mai ales în concordanță cu gândul și dorința Căpitanului. Cu mult înainte ca tragedia din pădurea Tâncăbești să se consume, Căpitanul, printr'o Circulară, ceruse ca în cazul uciderii lui = "SĂ FIU RĂZBUNAT!"

În acea epocă de dictatură feroce (Carol al II-lea/Armand CĂLINESCU) și de umilire legionară cumplită, inima luptătorilor clocotea de dorul răzbunării. În acest gând, multe echipe de sacrificiu se formaseră spontan, în ideea de a răzbuna asasinarea întemeietorului și a celor 13 camarazi întemnițați.

Dezlegarea dată de către Horia SIMA lui Miti Dumitrescu, în calitate de șef al relațiilor și acțiunilor către țară, de a pleca din Germania întru împlinirea misiunii sale (așa cum o dorea acesta) a fost un gest de înțelegere și de mare răspundere. De înțelegere, fiindcă Miti Dumitrescu nu trăia decât în acest gând, frământat de groaznica lovitură primită de Legiune și dorința de a spăla dezonora ce apăsa asupra Mișcării. După el, aceasta nu se manifestase încă așa cum cerea demnitatea legionară.

Aprobarea dorinței lui constituia ca o recunoaștere a gestului său de sacrificiu. Deoarece, conform legilor legionare, după pedepsirea lui Armand Călinescu, făptuitorul, sau făptuitorii trebuiau să se predea autorităților și să suporte condamnarea legală. Iar în cazul acela - datorită tiraniei ce domnea în România - nu

era decât moartea.

Dar actul trebuia consumat cu orice preț.

Era apoi, din partea lui Horia SIMA, un act de mare răspundere. Dar o răspundere calculată, cum numai un șef lucid și cu viziune largă știe CE și CÂND trebuie făcut. De acest gest extrem stăteau legate două probleme capitale:

Prima era ONOAREA Mișcării. Aceasta se ridicase din început pentru a pune capăt - cu orice sacrificiu - abuzurilor și tiraniei comise împotriva și pe spatele neamului românesc. Nu se mai putea da înapoi. Mișcarea trebuia să-și cinstească eroii și martirii.

Apoi, de acest gest stătea legată și SOARTA LEGIUNII.

Intrarea maselor în rândurile Mișcării a fost în funcție de demnitatea și curajul cu care s'au manifestat legionarii ori de câte ori a fost vorba de o injustiție sau un abuz strigător la cer, comis de sistemul opresiv ce sufoca națiunea. Iar în cazul prezent era vorba de asasinarea lui Corneliu CODREANU...

Gestul suprem trebuia împlinit. Fără nici o ezitare, când forțele anti-românești sărbătoreau o crimă infamă, iar românimea își plângea soarta, așteptând apariția răzbunătorilor. Problema, dezbătută în cadrul Grupului conducător din Germania, a adus câștig de cauză celor susținute de Horia SIMA. Răsplata cuvenită autorului principal trebuia aplicată. Numai astfel Legiunea putea să iasă din situația în care se zbătea și datoria față de voința Căpitanului putea fi respectată.

4) Realizarea Statului Național Legionar.

Prin abilitatea și curajul său personal, Horia SIMA a fost inițiatorul și realizatorul victoriei legionare din Septembrie 1940.

Nu avea decât 33 de ani. Poseda însă inteligența, capacitatea organizatorică și viziunea politică care definesc în istorie pe conducători.

Plecat din Germania cu o echipă puțin numeroasă, a știut să se adapteze circumstanțelor vitrege care l-au întâmpinat. Capul îi era pus la mezat. Poliția, jandarmeria și Securitatea erau în alarmă permanentă.

În țară (într'un timp record) a trecut de la clandestinitate, arestare și amenințare cu moartea, la înțelegere diplomatică cu autoritățile diriguitoare, pentru a salva de la pieire mii de legionari, precum și impunerea unei destinderi politice. În această capacitate diplomatică, dusă pe muchia propriei condamnări la moarte, Horia SIMA a dovedit marele merit de conducător.

Rezultatul a fost o colaborare legionară cu Guvernul Giugurtu și restabilirea libertăților civile pentru membrii Mișcării Legionare din clandestinitate și din închisori. Ceea ce a ușurat și ajutat la refacerea grupurilor legionare în toată țara și restabilirea unei încrederi nesfârșite în capacitatea conducerii legionare.

Fără acești doi factori - refacerea Mișcării sub disciplina principiilor și încrederea reînnoită în Conducere - revoluția legionară condusă de Horia SIMA, n'ar fi putut avea loc. Or, factorul decisiv întru stabilirea co-

eziunii și voința de acțiune a fost tocmai Horia SIMA. Pătruns de convingerea vizionară a misiunii legionare și purtător al unui har întru sintetizarea problemelor, a știut să aleagă momentul și mijloacele necesare pentru a duce Legiunea la victorie.

Cele trei faze ale acțiunilor istorice de atunci revin în întregime spiritului său de conducere și de impunere a voinței legionare:

- a) revoluția propriu-zisă,
- b) răsturnarea dictaturii regale și impunerea renunțării la tron a regelui Carol al II-lea,
- c) stabilirea Statului Național Legionar.

Horia SIMA nu s'a îndoit o clipă de posibilitățile Mișcării Legionare, de forțele spirituale ascunse în sufletul legionarilor și cu atât mai puțin nu s'a îndoit de ajutorul nevăzut al forțelor meta-naturale.

În Mișcarea Legionară omul nu luptă pentru vreo răsplată personală, în afara respectului de care se poate bucura în mijlocul camarazilor. Dar răsplata vine totdeauna ca un corolar al faptelor ce ridică prestigiul luptătorilor și importanța Legiunii.

Pentru activitatea sa victorioasă și capacitatea sa excepțională în mijlocul Grupului de Comandă, Horia SIMA a primit din partea FORULUI recunoașterea și investirea sa ca "Urmas al Căpitanului".

Ca și atunci când, la 21 Iunie 1927, Corneliu CODREANU a înființat Legiunea și ceremonia n'a durat decât UN MINUT, de data aceasta, la 6 Septembrie 1940, ceremonia investirii lui Horia SIMA ca șef al Mișcării Legionare, n'a durat deasemenea decât tot UN

MINUT. Simplă coincidență, dar simbolică!
În casa Col. ZĂVOIANU, membrii Forului
Conducător l-au primit în picioare, iar Corneliu
GEORGESCU (unul dintre fundatori) a luat
cuvântul în numele tuturor pentru a-l saluta
ca urmaș al Căpitanului, urându-i atât: "Să
ai parte de ocrotirea Cerului pentru a duce
la biruință steagurile legionare".

Aceasta a fost toată ceremonia de investi-
tură a lui Horia SIMA ca șef al Legiunii. Au
trecut câteva decenii de când conduce soarta
Mișcării cu demnitate și tărie sufletească. Ieșit
din lupta Mișcării prin capacitățile lui - purtă-
tor de cuvânt permanent al voinței creatoare
- recunoscut de popor, ca ȘEF, înainte cu
mult de a fi ales de ceilalți comandanți respon-
sabili, Horia SIMA a urmat exact linia de condui-
tă a tradiției legionare. De aceea, nici o con-
testație și nici o încercare de răsturnare a
situației create la 6 Septembrie 1940, n'a putut
și nu va putea niciodată influența destinul
său.

5) Guvernul de la Viena

Atunci când a apărut tragicul moment al
lui 23 August 1944, ale cărui consecințe apasă
permanent pe soarta României și a națiunii ro-
mâne, intervenția majoră a lui Horia SIMA,
a impus un act de curaj și de demnitate națio-
nală; un act de adevărat șef naționalist și pa-
triot.

Prin trădarea unor generali nedemni, preslu-
nea forțelor oculte și asentimentul vinovat al

partidelor democrate, regele și-a asumat trădarea maximă, dând ordin armatei române să depună armele înainte chiar de a fi semnat un armistițiu onorabil și obligatoriu. Rezultatul: - sute de mii de prizonieri, căzuți în mâna sovieticilor (din care mai mult de jumătate nu s'au mai întors din captivitate) - invazia țării de către hoardele rusești - transformarea neamului în experiență marxistă, cu rezultatele ce le cunoaștem - decimarea elitei naționale - aducerea Statului și Națiunii în sapă de lemn...

Singurul om politic român al epocii care a înțeles tragedia abătută asupra neamului, a fost Horia SIMA. De aceea a și luat singura atitudine demnă, patriotică și potrivită momentului: **CONTINUAREA LUPTEI CONTRA DUȘMANULUI ISTORIC AL NEAMULUI ROMÂNESC.**

Trebuia salvată continuitatea unei legitimități naționale, în clipa în care armată, guvern și rege nu mai aveau nici o autoritate legală. Totul era supus deciziilor de la Moscova.

"GUVERNUL DE LA VIENA" a fost actul cel mai plin de înțelepciune al unui om politic român din acea epocă. Când toți ceilalți politicieni strigau "victorie" și "eliberare", Horia SIMA vedea adevărul trist și revoltător al unei trădări la cel mai înalt nivel. Spre diferență de ceilalți, el a înțeles că nu există salvare atunci când - în plin război - fără nici un motiv major imediat, și fără nici o acoperire precisă, te dai pe mâna dușmanului de moarte.

"Promisiunile" occidentale nu constituiau o acoperire valabilă, iar nesemnarea prealabilă a unui armistițiu dezvăluia (cel puțin) inconștientă politică, lașitate și dispreț față de neam. În acel eveniment au fost luate în

considerație NUMAI interesele forțelor dușmane neamului românesc.

Ceea ce trebuia salvat - chiar dacă sfârșitul războiului ar fi fost o înfrângere - era onoarea armatei care sacrifica pe front și demnitatea națională. Horia SIMA a cântărit cu înțelepciune și mândrie națională situația creată de naivitatea și credulitatea unora, precum și de incompetența și lipsa de patriotism a altora, luând singura poziție conformă spiritului legionar și a unei politici mature.

Constituirea Guvernului de la Viena a corespuns unei cerințe istorice și sensului profund al doctrinei legionare. A înscris un act

- de corectitudine față de aliatul anti-comunist,
- de demnitate națională în contextul de lașitate și trădare din acea epocă,
- de restructurare a unei constituționalități degradată până la negare de prezența trupelor sovietice în țară,
- de conformitate spirituală și conștiință cu întregul neam înșelat în convingerile lui naționale și patriotice.

Condițiile puse de către Horia SIMA aliatului german pentru a lua parte la Cruciada anti-comunistă, au fost de o demnitate impecabilă și de un patriotism desăvârșit. Ceea ce a contribuit ca la sfârșitul războiului, Guvernul de la Viena și cei 12.000 de combatanți ai Armatei Naționale să nu fie considerați drept inamici ai Occidentului, ci numai apărători ai unor principii socio-politice.

Nici membrii Guvernului de la Viena, nici cei din conducerea legionară n'au fost calificați drept "criminali de război" și deci pasibili de

a fi chemați în fața Tribunalului de la Nuremberg.

Acest Guvern de la Viena constituie, din punct de vedere politic, precum și pur românesc, unul din actele de gândire majore ale lui Horia SIMA. În marea sa modestie, n'a făcut niciodată uz de acest mare "atu" care-l plasează cu mult deasupra politicienilor români, care n'au avut NICI viziunea viitorului, NICI înțelegerea primejdiei crunte ce amenința Țara și Națiunea prin capitularea fără armistițiu semnat și NICI curajul unei acțiuni de asemenea întindere.

6) Monumentul de la Majadahonda.

Dintre toate națiunile care au luat parte la marea epopee a războiului din Spania alături de forțele franchiste, Garda de Fier n'a avut decât o echipă simbolică de câțiva legionari, dintre care doi au căzut eroic la 13 Ianuarie 1937.

Dar, prin personalitatea lor au marcat contribuția românească drept simbol al dăruirii întru Cristos. De aceea, locul unde și-au vărsat sângele pentru cauza creștină a devenit loc de pelerinaj și reculegere pentru toți naționaliștii din lume.

Pentru a preamări această contribuție neprecupețită a neamului românesc în războirea dintre bine și rău, Horia SIMA a luat hotărîrea de a construi un monument care să amintească prezența Mișcării Legionare în acea groaznică înclăștare prin care a fost salvată de la pieire

Spania și prin ea, întreaga Europă Occidentală. Dar care să devină în același timp, sanctuar de apropiere sufletească al tuturor celor ce cred în importanța trăirii în spirit și a depășirii prin sacrificiu.

Această realizare, privită cu scepticism de mulți, a fost dusă la capăt prin voința neștrămutată a conducătorului Mișcării Legionare, și prin contribuția legionarilor din lumea întreagă.

Monumentul "MOȚA-MARIN" de la Majadahonda constituie apogeul credinței legionare prin simbolul unei jertfe ce învinge moartea și deschide orizontul unei apropieri între forțele care cred în înviere.

7) Răsturnarea dictaturii carliste - 3 Septembrie 1940

Acest act, de importanță istorică pentru neamul românesc și pentru Mișcarea Legionară, poate fi privit ca o realizare pur personală a lui Horia SIMA.

Regele Carol al II-lea a constituit o adevărată calamitate pentru națiunea română încă din epoca primului război mondial, când și-a părăsit unitatea militară pe care o comanda pe front, pentru a se căsători la Odesa cu Zizi Lambrino, fără voia regelui Ferdinand și în contradicție cu legile țării. Fapt pentru care a și fost exclus de la succesiunea tronului.

Cu revenirea lui în țară, în 1930, și intrarea sub influența familiei WOLF, de origine evreiască, s'au agravat și raporturile lui cu organizațiile naționaliste, în special cu Garda

de Fier. Ura de moarte a comunității iudaice împotriva oricărui efort de supraviețuire românească a fost infiltrată și în spiritul regelui Carol al II-lea. Acest sentiment, combinat cu ambițiile personale ale regelui, au dus la instalarea unei dictaturi regale, cu consecințe tragice pentru Garda de Fier.

Mișcarea a fost desființată, legionarii trimiși în închisori și lagăre de concentrare, cadrele conducătoare (în frunte cu Corneliu CODREANU) asasinate pur și simplu. Organizația legionară apărea ca definitiv distrusă, eliminată din viața publică a României, în conformitate cu dorința comunității evreiești. Cei câțiva legionari scăpați din marea prigoană și refugiați în Germania, apăreau ca un simplu simbol al unui trecut definitiv îngropat.

Voința regelui megaloman, forța și influența comunității iudaice, mâna de fier a lui Armand CĂLINESCU (omul de mână al regelui), plus lășitatea partidelor politice, constituiau un complex de circumstanțe cu totul defavorabile oricărui gând de restructurare activă pentru lumea legionară.

Și totuși, în mai puțin de doi ani (30 Noiembrie 1938 - 6 Septembrie 1940) - asasinarea Căpitanului și izgonirea regelui - întreaga structură dictatorială carlistă a fost răsturnată și total nimicită, scăpând țara de apăsarea unei tiranii bicefale (regală și iudaică). Și acest eveniment epocal se datorește, în întregime, capacității politice și voinței neustrămutate a lui Horia SIMA.

Ca membru al Grupului Legionar Conducător refugiat în Germania, și-a luat răspunderea impli-

nirii acestui scop. Trecând printr'o sumedenie de pericole, se reîntoarce în țară, cu intenția precisă de a pune capăt dictaturii regale. În scurta perioadă a câtorva luni a trecut prin întreaga gamă de primejdii, umilințe și onoruri pe care le putea oferi o epocă atât de zbuciumată. A fost arestat, maltratat, încarcerat. A fost acuzat, amenințat, lăudat. A fost amenințat cu moartea, i s'a oferit înțelegere, i s'a promis glorie...

Deși foarte tânăr, natura lui de luptător și diplomat l-a pus într'o poziție majoră față de rege și de organele represive ale timpului: SIGURANȚA (Niki ȘTEFĂNESCU) și SERVICIUL SECRET (Moruzov). A reușit să mențină în cumpănă încercările de intimidare și de domina-re ale acestora, convingându-i în același timp că prin intervenția sa directă asupra legionarilor din țară se va ajunge la o înțelegere între forțele legionare și monarhie.

Ca asigurare a unui acord posibil, a acceptat chiar un post de Sub-Secretar de Stat. În schimb, eliberarea celor închiși și liniștea legionarilor liberi trebuiau asigurate pe deplin. Dată fiind forța de care dispunea regele în acel moment, nu era posibilă iluzia vreunei încercări de răzvrătire sau de manifestare ostilă față de voința regelui. Condițiile propuse de Horia SIMA păreau minime și ne-amenințătoare pentru starea de fapt.

Acest om, de statură mijlocie și subțirel, aproape firav, nu apărea ca un punct nevralgic, ci numai ca un simplu caz, ușor de manevrat în contextul politic dictatorial și'n lipsa marilor forțe legionare, dispărute pe de-a'ntregul din viața publică.

În ceea ce s'au înșelat cu totul!

Forțele legionare se găseau în așteptare, disciplinate, date la fund. Iar omul delicat ce le ținea piept, era o energie și-o voință, dublate de un gânditor și un strateg. În două luni de zile, după un maraton de contacte, discuții, măsuri secrete, planul de răsturnare a dictaturii regale era gata.

Măsurile luate s'au desfășurat întocmai și la 3 Septembrie 1940, prima lovitură de berbec a lovit în edificiul care se credea invulnerabil. La 4 Septembrie totul era practic terminat. Dar manifestațiile anti-regaliste deveneau din ce în ce mai apăsătoare. De la cele câteva mii de legionari din primele ore, acum defilau zeci și sute de mii de legionari, mase țărănești și cetățeni.

În noaptea de 5 spre 6 Septembrie, regele Carol al II-lea renunță la tron. Și aceasta se datorește viziunii, curajului și tenacității de care a dat dovadă Horia SIMA. De aceea, de altfel, cadrele conducătoare ale Mișcării Legionare, chiar în aceeași zi de 6 Septembrie, l-au consacrat Șef al Legiunii, urmaș al Căpitanului.*)

8) Păstrarea demnității legionare în fața aroganței și comportamentului hitlerist în timpul celor doi ani și jumătate de lagăre germane.

După lovitura de Stat a gen. ANTONESCU (21 - 23 Ianuarie 1941) peste o mie de legionari

*) Vezi Horia SIAMA, Sfârșitul unei domnii sângeroase, Madrid, Ed. Mișcării Legionare, 1977, 499p.

au luat drumul exilului. Cea mai parte dintre ei s'a refugiat în Germania.

Printre aceștia se afla și Horia SIMA care, deși Șeful Gărzii de Fier, n'a fost primit nici ca un refugiat, nici ca un prieten. Erau cu toții niște simplii "tolerați", supuși la același regim de rigoare al muncitorilor străini care lucrau pentru întreprinderile de război germane. Situația lui Horia SIMA era chiar mai apăsătoare decât a altor închiși politici, deoarece exigențele și șantajul militar al gen ANTONESCU față de HITLER îl amenințau continuu.

Condițiile impuse de germani au fost foarte grele, iar după fuga lui Horia SIMA în Italia (Decembrie 1942) în intenția de a-i expune lui MUSSOLINI evoluția lipsită de orice perspectivă a războiului din Răsărit și necesitatea de a se ajunge la un compromis cu Aliații Occidentali, regimul nazist a devenit aproape feroce față de legionari. Au fost transferați la Buchenwald și Dachau, și păziți în condiții speciale, mult mai aspre decât cele aplicate altor categorii de închiși: în mijlocul lagărului cel mare, legionarii erau închiși în alte lagăre de sârmă ghimpată și păziți de gardieni în mod special.

S'au făcut deasemenea multe presiuni asupra legionarilor și a lui Horia SIMA pentru a se supune voinței germane. Nimeni n'a cedat, cu toate presiunile și amenințările cu moartea. S'a păstrat o disciplină perfectă pe tema marilor principii legionare, cu toate neînțelegerile existente între legionari, din cauza regimului concentraționar la care erau supuși.

Horia SIMA era singurul om politic din rândurile naționaliste și anti-comuniste ce au luat parte la epopeea din Răsărit, care n'a stat

niciodată de vorbă cu HITLER nici în timpul Guvernului Național Legionar, nici ca reprezentant al Guvernului de la Viena.

În timpul Statului Național Legionar (1940-1941) a evitat să-l întâlnească sau a fost împiedicat să-l întâlnească. Iar în timpul războiului și'n epoca Guvernului de la Viena (1944- 1945) HITLER a fost cel care a evitat orice apropiere. În primul caz, ar fi fost o întâlnire penibilă între HITLER și un camarad pe care l-a trădat pentru o simplă tactică militară. În al doilea caz, s'ar fi găsit într'o poziție minoră față de un Horia SIMA care punea condiții pe care el, HITLER, nu le putea nici dezbate, nici respinge.

Horia SIMA a știut păstra demnitatea legionară față de nazism în momentele cele mai dramatice pentru existența Mișcării. Și a știut impune o intransigență fără mândrie sau spirit de răzbunare atunci când momentul istoric o cerea. Atitudinea lui, în amândouă cazurile, a fost impecabilă și conformă concepției legionare. Ceea ce face din el un demn urmaș al Căpitanului și un exemplu viu al modului de a judeca comportamentul legionar și pentru viitor.

- 9) Păstrarea independenței politice a Mișcării Legionare în exil, în mijlocul atâtor ademeniri, amenințări și ostracizări ce i-au fost dat să îndure și de la război încoace.

În lungul nostru exil, care durează de peste 45 de ani, soarta n'a fost deloc bine-

voitoare cu Mișcarea Legionară. Loviturile au continuat să cadă asupra ei cu aceeași înverșunare de totdeauna, situația fiind în plus agravată de anumiți factori, inexistenți odinioară:

a) Răsfirarea forțelor legionare în diferite țări, avându-se totuși ca puncte importante Argentina, Brazilia, Statele Unite, Canada, Spania, Germania și Franța.

b) Dislocarea centrelor de convergență politică românească între Franța și Statele Unite, la început - apoi, acestea, plus Anglia, Germania și'n ultimul timp, Elveția.

Pe măsură ce timpul trecea, conjunctura devenea din ce în ce mai aprigă pentru Legiune. Individul, chiar legionar fiind, primește anumite influențe locale care-i pot destrăma, sau cel puțin modifica traiectoria propriei gândiri și atitudini. Cu atât mai dramatică este situația pentru membrii unei organizații ca Mișcarea Legionară, deprinși cu existența unei unități de vederi și a unei discipline.

În plus, presiunile întreprinse asupra lor de către forțele celorlalte partide românești pentru a-i disloca și atrage în formațiile lor, nu sunt neglijabile. Fără să insistăm și asupra faptului că forțele urii, vizibile și oculte, insistă cu perseverență pe lângă forurile dominante pentru a fi distrusă orice realitate activă de natură legionară.

Mijloacele de presiune nu le lipseau - și nu le lipsesc nici azi. Dar nu atât ostracizarea sau amenințarea continuă constituiau adevăratele căi de anihilare ale organizațiilor locale. Legionarul este obișnuit cu asemenea metode și știe să pareze, să reziste. Primejdia cea mai mare a fost totdeauna ADEMENIREA.

Timpul care trece, circumstanțele politice care evoluează, perspectivele personale care se restrâng etc., devin cauzele majore ale erorilor de judecată și de comportament. Omul cedează din lipsă de convingere interioară și din dorin'a de a se realiza sub orice formă și prin orice mijloace. Slăbiciuni umane!...

Și în rândurile Mișcării au existat asemenea cazuri de slăbiciune umană, victime ale unor circumstanțe considerate drept excelente și încărcate de sens.... Din nefericire!

Meritul lui Horia SIMA este de a nu fi căzut într'o asemenea capcană. El a înțeles importanța de a păstra și apăra cu toată tăria, independența politică a Legiunii. Nu în sensul de a nu accepta vreo apropiere politică de natură tactică, favorabilă interesului național, ci în aceea de a nu pierde personalitatea, originalitatea, dreptul de a se manifesta în deplină egalitate.

Atitudinea lui de dârzenie față de propunerile oarecum înjositoare ale anumitor politicieni români, a permis Mișcării să rămână pe o poziție de onoare și de totală independență. Legiunea a rămas o forță națională, capabilă să intervină major atunci când va fi nevoie, în politica haotică din exil. Și timpul, probabil, nu este departe.

Horia SIMA a știut să facă politică în sensul patriotic al cuvântului. În această intenție, n'a împiedicat pe nimeni să ia inițiative. N'a combătut nici o încercare a adversarilor politici dacă a considerat-o utilă luptei naționale. Dar n'a admis niciodată ca Mișcarea Legionară să fie tratată cu indiferență sau drept o organizație politică de mâna a doua. A preferat păs-

trarea Legiunii în afara încercărilor, dar inde-
pendentă, decât să accepte o colaborare minoră
și pe baze aleatorii. Ceea ce îl definește ca un
adevărat șef legionar, logic cu doctrina legio-
nară și prevăzător pentru viitorul Mișcării.

10) Reorganizarea Mișcării Legionare în lume.

Garda de Fier fiind o organizație bazată pe precepte și disciplină, ea nu poate exista în afara acestor norme. Întreaga sa capacitate de realizare și existență se manifestă deplin numai atunci când membrii activi se găsesc sub o conducere care să întruchipeze sensul tainic al trăirii legionare.

Consecințele dramatice ale ultimului război, au răspândit legionarii pe tot globul, din Canada până'n Australia și din Austria până'n Argentina. Spiritul legionar i-a împins totuși să se apropie unii de alții. Dar Mișcarea nu este vie decât când are o activitate continuă, de natură politică, națională și spirituală.

Această restructurare a fost opera lui Horia SIMA. Cu răbdare și multă perseverență a reînnoțit legăturile, a reorganizat grupurile și a repus în activitate Legiunea.

În anii acestor reînceputuri, credința sa în măreția doctrinei legionare și tăria-i sufle-
tească au pecetluit refacerea Mișcării. De la om la om, și ducându-se din țară'n țară, a redat tuturoră încredere în misiunea ce ne revine în lupta pentru dezrobirea neamului.

A refăcut o presă legionară, scrisă în mai

multe limbi. A stabilit o nouă rețea de legături politice. A readus prestigiul Mișcării la un nivel înalt, atunci când alte organizații similare (și din aceeași familie spirituală) dispăruseră pe deplin din istorie. Datorită lui, Legiunea și-a avut păstorul în clipele grele ale epocii de după război.

Și timpurile erau vitrege pentru Garda de Fier, intenționat asimilată nazismului, de către forțele oculte. Era nevoie de o personalitate puternică, posedând capacitate organizatorică, răbdare, curaj, încredere și experiența prigoanelor. Horia SIMA - spre norocul Legiunii - era posesorul acestor atribute. Deaceea, ani de-a rândul a lucrat în tăcere până când, totul pus la punct, a fost sigur că Legiunea și-a reluat locul prioritar în lupta exilului.

* * *

Aceste zece puncte, alese dintr'un tot impozant de argumente capitale, expun pe scurt teza prin care se poate explica și glorifica, prezența incontestabilă a lui Horia SIMA în fruntea Mișcării Legionare.

Necesitatea accentuării acestor puncte reiese din faptul că în mijlocul Mișcării au apărut anumite elemente care încearcă să răstoarne structura monolitică a edificiului legionar. Nu interesează nici persoanele nici intențiile lor ascunse. Nu facem proces de conștiință acestora.

Este o problemă excentrică în contextul lucrării de față. Dar acțiunea lor, precum și nereușita încercărilor pun în relief atât tăria

de caracter a legionarilor care n'au fost induși în eroare de argumentele aduse, cât și mai mult, importanța carismatică a celui care a luat în mână frânele Mișcării Legionare, după dispariția întemeietorului.

În Legiune, șeful suprem poate avea și el anumite deficiențe, câteva lipsuri. El nu se găsește, în mod automat, în afara defectelor sau a greșelilor. Dar, spre deosebire de toți ceilalți - chiar mai bogat dăruiti de natură - cel ce conduce Mișcarea Legionară posedă o anumită capacitate interioară, câteva calități excepționale de om politic și gânditor, o forță de dăruire nețărmurită și, mai presus de toate, harul conducerii în clipele grele...

Aceste daruri n'au fost și nu sunt norma oricui. Așa cum Căpitanul le-a avut din începuturi, după dispariția lui s'au cristalizat în persoana lui Horia SIMA. Atribute rare, recunoscute deschis chiar de întemeietorul Legiunii atunci când l-au recunoscut ca nou conducător al Mișcării. Și'n clipele de atunci, oricare dintre ei ar fi putut revendica șefia. N'au făcut-o, lucizi în fața unei incontestabile realități = numai Horia SIMA, cu defectele și calitățile lui, întruchipa omul apt să preia conducerea Legiunii. El singur era înzestrat cu acele valori specifice și însușiri imponderabile care determină - peste evenimente și circumstanțe - omul destinat să întruchipeze pe conducător.

Din cauza aceasta era necesar acest mic expozeu al unui om care, de peste 45 de ani, conduce destinele Gărzii de Fier, în pofida atâtor rele ce i s'au pus în cale.

I) LEGIONARUL

Atunci când într-o organizație politică de orice gen, se produce o schimbare de conducere, apare în mod fatal o perioadă de criză. Noul șef caută să impună o nouă viziune a problemelor și o nouă metodă de activitate. Foarte adesea intră chiar în conflict deschis sau mocnit cu o parte din elementele active ale grupării. Motivele pot fi foarte numeroase, dar în genere, sunt de două feluri:

- 1) opoziii conflictuale, pe bază de ambiții personale
- 2) transformări de structură, pe bază de modificări ideologice.

Crizele de acest gen au avut totdeauna reflexe dăunătoare. Echilibrul capătă o instabilitate ce poate duce la ruperea organizației. Iar alteori, la împământenirea unei bi sau tricefalități tot atât de periculoasă, pe cât sunt de ambițioase personagiile în conflict. Cazurile sunt mult mai numeroase decât se poate crede.

În ceea ce privește Mișcarea Legionară, mai mult ca oriunde asemenea tendințe pot duce la destrămarea întregului. De ce oare? Pentru că substanța Mișcării nu este de natură ușor schimbătoare, în conformitate cu diferitele "progresisme" care apar și dispar în arena politică, aduse de evenimente aleatorii sau trecătoare. În concepția legionară există o stabilitate de gândire și de manifestare, care reprezintă una din esențele ei.

Opozițiile, deși rare, au existat și în Mișcare, dar n'au ajuns niciodată la rezultate hotărâtoare. Mentalitatea dezvoltată în Legiune, respinge astfel de procedee. Masele legionare au un respect total față de cel ce conduce destinele. Disciplina lor se datorează principiilor și educației primite.

Cât privește modificarea doctrinei sau a structurii interioare a Mișcării, faptul nu este exclus, dar nu poate avea loc după bunul plac al conducătorului actual. După cum soarta șefului suprem corespunde unei tradiții bine definite, tot așa doctrina și structura Mișcării au la bază gândirea lui Corneliu Zelea CODREANU, precum și a primilor noștri doctrinari. Deci, modificarea nu este exclusă, dar nimeni nu se poate încumeta fără a ține seamă de consecințe. Primejdia este de substanță, iar nu de adaptare.

Horia SIMA, odată confirmat ca Șef al Legiunii, se găsea în poziție de autoritate supremă, aleasă pe viață, posedând prerogative și libertatea de a decide orice schimbare fundamentală în organizație, de natură structurală sau ideologică.

Marele lui merit este de a nu fi abuzat nici o dată de acest drept, pentru a strecura în sânul organizației idei contradictorii celor introduse de către întemeietor. Plecând de la principiul că cele emise de Căpitan au în ele însușiri de substanță doctrinară, modificarea lor ar fi constituit o slăbire a contextului original și ar fi putut provoca fie nedumerire în sânul organizației, fie o destabilizare a gândirii de bază.

A considerat ca o datorie să sustină valo-

rile ideologice legionare și să le impună în comportamentul legionarilor. Modificări - de va fi nevoie cândva - se vor putea realiza în mod natural, printr'o sedimentare lentă, grație gânditorilor legionari și a discuțiilor în sânul Mișcării. Astfel, Horia SIMA a manifestat permanent o atitudine de disciplină și de convingere intranșigentă în preceptele deja stabilite.

În tot ce-a făcut ca Șef al Mișcării s'a menținut cu strictețe pe linia căpitănească. Problemele ce și-a pus n'au fost "cum să schimb", ci "cum să fac să nu ies din gândirea Căpitanului". Lupta lui - ca legionar - s'a cristalizat într'o continuă efortare de a păstra neîntinată, strălucitoare, gândirea întemeietorului.

În poziția sa de gardian al doctrinei și educator al legionarilor, a reușit să păstreze acea armonie de simțiri și de nezdruincinată încredere a luptătorilor față de Mișcare și de Corneliu CODREAANU. Prin felul lui de a pune problemele și a le rezolva, a urmat preceptele ca un legionar disciplinat și le-a aplicat întocmai ca urmaș. Ceea ce denotă din partea lui, înțelegere, respect și caracter.

Câteva spirite încărcate de ură sau descumpănire, au încercat să-l reprezinte opiniei publice și maselor legionare ca pe un netrebnic, trădător, și chiar ucigaș al Căpitanului... L-au zugrăvit sub cele mai negre aspecte în convingerea că, prin campania lor îi vor smulge din respectul lumii legionare și din poziția unde l-a purtat destinul.

Încercări zadarnice! Cu toată deficiența unora din Mișcare - a căror bună credință nu o contestăm, dar a căror capacitate de apreciere s'a dovedit prost inspirată - Horia SIMA

n'a fost zdruncinat din poziția sa de Șef al Legiunii. În afară de aceste elemente rău intenționate, toate forțele politice adversare sau inamice, românești sau străine, îl consideră și îl denumesc în mod normal "Șef al Legiunii Arhanghelului Mihail".

Faptul este logic și normal. Sunt probleme, situații, evenimente, pe care nimeni nu le poate contesta. Iar realitățile istorice - bune sau rele - nu pot fi judecate după sentimentele care ne frământă sau dorințele pe care le exprimăm. Toate aceste probleme se impun de la sine. Ele trebuie judecate ca atare.

În lumea legionară, Horia SIMA s'a comportat ca legionar deplin. Iar în calitate de șef, ca un adevărat conducător, atent să nu piardă tradiția, să nu dispară originalitatea, să nu se falsifice formele, să nu fie călcate în picioare conceptele, să se respecte normele.

Pus față în față cu cei care ÎNCĂ continuă să-l acuze de toate relele ce s'au abătut asupra Mișcării, nici cea mai simplă comparație nu poate fi concepută. Tradiție, originalitate, forme, concepte și norme, EI LE-AU ÎNJOSIT ȘI UMILIT, prin diferitele acțiuni întreprinse în afara spiritului legionar. Pe când Horia SIMA, ca legionar și șef, s'a menținut pe linia reprezentativă a răspunderii ce-i revenea. N'a hărțuit pe cei care-l atacau, nu le-a căutat nod în papură; i-a lăsat în plata Domnului, dedicându-se problemelor esențiale privind viața și lupta Mișcării. Și-a asumat rolul, punând în evidență răspunderile și obligațiile sale ca șef al organizației legionare:

a) Respectul necondiționat față de
Corneliu CODREANU

Conștient de valoarea doctrinară a gândirii legionare și de marea figură a Căpitanului în istoria neamului românesc, Horia SIMA a mărturisit acestuia - prin scris și faptă - o admirație și un respect nelimitat.

Nu există lucrare socio-politică de-o anumită întindere scrisă de Horia SIMA, în care să nu țâșnească atât importanța vădit acordată lui Corneliu CODREANU, cât și respectul față de marele gânditor al doctrinei legionare. Broșura "OMUL NOU", marea lucrare "Histoire du Mouvement Legionnaire", "Doctrina Legionară" sau "Dos Movimientos Nacionales" (printre altele) sunt tot atâtea mărturii de dragoste și admirație față de geniul lui Corneliu CODREANU.

Nu există, deasemenea, conferință publică, după cum nu există întrunire legionară, în care centrul problemei să nu fie constituit de persoana și contribuția de neprețuit a Căpitanului. În Mișcare, de la legionarul începător și până la Comandantul Legiunii, individual și comunitar, trăim sub influența și autoritatea morală nevăzută - dar veșnic prezentă - a lui Corneliu CODREANU.

Dar mai mult ca alții, Horia SIMA gândește, se mișcă, activează pe coordonatele celui care l-a precedat la conducere. El i-a asimilat doctrina nu ca un simplu membru care trebuie să știe despre ce este vorba și ce trebuie să facă. Horia SIMA și-a însușit-o ca un conducă-

tor ce trebuie să fie pătruns de esențe, să-i cunoască toate tainele și finețele, s'o pună în aplicare în toată amploarea ei.

Mai mult ca oricine, Horia SIMA cunoaște valoarea neprețuită a Căpitanului și a raporturilor nevăzute, meta-umane, ce există între ei doi. Răspunderea pe care o are față de cel ce ne-a deschis calea adevărului și a împlinirii, nu-l pune în dilemă, ci în obligația de a se găsi veșnic pe linia de culme.

Horia SIMA nu experimentează o doctrină pentru a-i da formă nouă și a-i stabili un interes practic în viața cetății. El este realizatorul unui concept ce i-a fost transmis spre fructificare și reușită. El împlinește un angajament solemn, trecut lui prin dispariția Căpitanului. El este purtător și continuator al unei creații.

De aceea, dragostea lui față de Corneliu CODREANU se exprimă printr'un respect necondiționat și o forță nestinsă de realizare. Horia SIMA este de peste 45 de ani chezășia realizării unor norme pe care el le trăiește cu o altă intensitate decât ceilalți legionari. În simbolismul gândirii legionare legătura ce există între cei doi mari conducători ai Mișcării Legionare este de natură meta-istorică.

Istoriceste, legionarul Horia SIMA a primit investirea umană - a camarazilor săi - de a prelua conducerea organizației ca urmaș al Căpitanului. E actul solemn al transmiterii de puteri conducătoare.

Dar, în același timp, a avut loc și o trece-re de har, a unei legături spirituale, transmise în mod invizibil de către Corneliu CODREANU. Prin această transmitere Horia SIMA a devenit păstrătorul unui raport transcedental cu marele

înaintaș, care-i asigură drepturile conducerii și protecția divină.

Când Horia SIMA sau noi toți, legionarii, spunem cu convingere "Căpitanul ne protejează" sau "ne veghează", nu facem decât să recunoaștem această legătură nevăzută prin care forțele Cerului intervin pentru a apăra Legiunea și pe Conducătorul ei.

De aceea, acuzația adusă lui Horia SIMA de a fi autorul moral al morții Căpitanului, apare cel puțin ca un act necugetat. Sunt câteva decenii de când se face caz de această acuzație și tot atâta vreme de când mâna nevăzută a Căpitanului apără de rele pe cel care i-a urmat. N'o fi oare la mijloc o eroare de interpretare, sau, direct, o răutate organizată!....

b) Intransigență de doctrină (esențe și principii)

O organizație ca Mișcarea Legionară, stabilită într'un scop bine determinat (modificarea interioară a omului și transformarea mentalității) depășește infinit intențiile, pur pragmatice și imediate, ale tuturor organizațiilor politice existente. Esențele și principiile doctrinei legionare nu au nimic de-a face cu cele cunoscute și experimentate în alte grupări, chiar foarte onorabile.

Să nu se uite că specificul fiecăreia stă ascuns în originalitatea acestor esențe și principii. În fond, orice organizație este ce-i sunt esențele, iar individul este, la rândul său,

ceea ce sunt principiile pe care le respectă.

De aceea, orice schimbare a acestor noțiuni sau orice compromis cu fondul specific al altor ideologii, modifică substanța proprie a doctrinei, punând în cumpănă originalitatea și posibilitatea de realizare a organizației. Greșala multora este de a considera asemenea "apropieri" drept simple mijloace tactice. Și de a se considera pe ei - ca mânuitori ai acestei tactici - drept invulnerabili, imuni oricărei influențe nocive.

Realitatea istorică a dovedit contrariul!

Nu ești invulnerabil, forte, stăpân pe poziție și pe viitor, decât atunci când menții ca fundament inalienabil și intangibil, toate esențele și principiile specifice doctrinei în care crezi și pe care o aperi. Acceptarea - chiar numai momentană, trecătoare - a unui principiu sau a unui act propriu altei gândiri, se răsfrânge în mod automat asupra celui care a cedat. Chiar dacă nu alterează temelia doctrinei, din punct de vedere comportament și viziune generală pune în cumpănă intransigența declarată anterior. Și impactul microscopic poate deveni cu timpul, spărtură incontrollabilă. Să nu se confunde pozițiile și intențiile.

CEDARE inadmisibilă și vinovată este atunci când se acceptă spre exemplu, trădarea de la 23 August 1944 drept act patriotic. Sau se admit principiile unei ideologii considerate vătămătoare drept excelente. În acest caz, nu se poate vorbi nici de "tactică" nici de "strategie". E pur și simplu înjosire sau prostie.

ACȚIUNEA DE APROPIERE de altă politică, adversară numai, nu poate avea loc decât sub trei condiții:

- existența unui scop comun de importanță națională,
- un acord de timp limitat, chiar dacă ar dura ani de zile (cum ar fi cazul în clipa de față),
- o înțelegere pe bază de egalitate și respect reciproc (iar nu de subordonare sau renunțare la principii).

Numai în aceste condiții poate fi vorba pentru Mișcarea Legionară de o apropiere și o colaborare cu o altă organizație politică, similară sau chiar adversară. Pe baza unor astfel de principii - experimentate și de Corneliu CODREANU în 1937 - Horia SIMA a menținut Legiunea la adăpost, în afara oricărei posibilități de deviere sau de subordonare. Propunerile n'au lipsit în decursul acestui exil, sub diferite forme, aspecte și condiții.

Primele două puncte legionare pentru realizarea unei acțiuni de apropiere, n'au întâmpinat nici o opunere majoră. Erau normale, dată fiind situația exilului și dorința tuturor de a lupta contra dușmanului comun: comunismul.

A treia condiție a constituit însă totdeauna o piedică majoră, deși apărea ca o noțiune logică și o cerere îndreptățită. Argumentele înaintate de diferitele formații erau totuși inacceptabile pentru demnitatea și chiar existența Mișcării. Horia SIMA n'a cedat și a rămas neînduplecat pe poziția majoră a Legiunii. Propunerile celorlalți nu puneau Mișcarea numai în inferioritate, și chiar în dependență directă, dar o împingeau spre renegarea principiilor, înfeudarea imediată a unor norme incompatibile cu spiritul legionar și disoluția organizației într'un

timp record.

Nu trebuie uitat că situația politică internațională a fost de mai multe ori în poziție prebelică, oarecum favorabilă organizațiilor demoliberales românești, ce se găseau în poziție de similitudine ideologică cu Occidentalii. Au fost momente grele, de mare cumpănă, pentru Legiune și de profundă reflecție pentru Șeful Mișcării.

În locul lui, mulți poate, ar fi cedat în dorința de a se găsi - în caz de conflict - alături de forțele anti-marxiste și în poziție de asociat, pârtaș, al forțelor românești agreate de Apuseni. Unii dintre frații desprinși de Mișcare au și făcut-o la un moment dat, sub pretextul că prin această atitudine de renunțare la anumite esențe legionare, ei ar fi ieșit din ghetou, ar fi considerați "democrați", iar perspectivele i-ar ridica pe frontispiciul luptei naționale.

Au făcut-o și s'au dezonorat, fără să atingă culmile vizate și fără a câștiga măcar încrederea celor cărora s'au aliat ca subordonați, în condiții dezastrose. Rezultatele sunt cunoscute și întristătoare din punct de vedere legionar.

Horia SIMA, răspunzător pentru soarta viitoare a Legiunii și cu o viziune mai largă a poziției legionare în conjunctura politică a evenimentelor, n'a cedat la asemenea perspective și argumente. Mișcarea Legionară nu este nici de vânzare nici de înșelat prin asemenea stratageme și șantaje. Răspunderea sa ca Șef al Legiunii îl obliga să țină seama, înainte de toate, de fondul doctrinei și de poziția excepțională a organizației în contextul național,

chiar dacă circumstanțele prezente sau momentane îl împiedicău de a face caz în mod deschis.

Mișcarea Legionară este o forță dovedită în lupta națională și constituie o rezervă sigură a viitorului. Efortul permanent și sacrificiile ei nu au nici o legătură cu vanitatea umană. Horia SIMA s'a pronunțat de multe ori astfel: "Dacă ceilalți fac sau vor să facă ceva pentru neamul românesc, noi nu le vom pune bete'n roate. Din contră, îi vom ajuta după puteri. Noi nu urmărim dominarea exilului. Dar nici nu admitem să fim excluși de la organizarea luptei naționale după gustul vreunui pretendent la conducere".

De aceea, Horia SIMA păstrează o intransigență categorică asupra esențelor și principiilor doctrinei. Acestea sunt fondul inalterabil al Mișcării. În ele și prin ele noi existăm, ne menținem și ne afirmăm.

Noi suntem legionari pentru că avem aceste principii și ne supunem lor fără reticență. În ziua în care legionarul renunță sau privește cu indiferență esențele doctrinei căpitănești, el nu mai este legionar decât cu numele. Prin renunțare sau indiferență, individul se desprinde de propriul său statut interior, alunecă în sfera celor ce cred în altceva, se desființează.

Astfel, principiul de comportament impus de Horia SIMA organizației legionare, în orice loc și sub orice constituție politică s'ar afla, este următorul:

"Intransigență pe principii, îngăduință în detalii!"

Horia SIMA impune deci, o prudență sapiențială și salvatoare, fără a închista omul

într'o rigiditate obositoare și fără sens. Sub semnul acestui principiu, s'a arătat foarte deschis față de acțiunile locale. Și-a dat seama că circumstanțele politice, precum și răspândirea grupurilor legionare în lume, nu permitteau o unitate rigidă de acțiuni peste tot locul. A lăsat astfel mână liberă pe detalii locale, impunând tăria de caracter în ceea ce privește doctrina și problemele care pot prejudeca esențele și principiile Mișcării. Sunt singurele puncte asupra cărora n'a admis nici cea mai neînsemnată deviere.

c) Organizarea Mișcării din exil pe structura clasică.

Mișcarea privită din interior nu poate fi văzută și acceptată decât sub un unghi și o perspectivă legionară. Viața și activitatea forțelor luptătoare urmează nu numai un ritm și o formă particulară, dar în același timp, - în conformitate cu o tradiție tenace. Această tradiție se menține pentru că a dat rezultate excepționale, din punct de vedere organizatoric și acțiune.

Nimic nu împiedică un grup legionar, ajuns în Statele Unite (spre exemplu) să formeze sau să intre într'o asociație culturală în care să se simtă români și legionari. Și totuși s'a procedat un pic diferit. Ei au organizat asociații culturale, dar au stabilit și formații legionare pe localități, provincii și state.

De ce oare? Pentru că o nevoie interioară îi mână către această formă de organizare,

cunoscută, experimentată, verificată, sigură. În ea se simțeau mai bine, mai la adăpost, mai gata de acțiune. Imboldul comunitar era mai puternic, apropierea sufletești mai solide. Aceste simțiri, pentru omul-legionar asvârlit de soartă pe căile lumii, erau normale și de dorit. Erau o necesitate psihologică.

Pentru Horia SIMA, ca Șef al Legiunii, răspândirea haotică a membrilor activi, deschiderea o problemă acută de organizare și de păstrare a raporturilor cu ei. Știa prea bine că trăirea legionară în sine și'n singurătate, poate păstra pentru mult timp - într'o stare de așteptare - individul format, structurat spiritualmente. Dar, nu la infinit!

Singurătatea duce la sfâșieri interioare, iar existența în mijlocul unei noi societăți, poate provoca o descompunere sufletească, urmată de mutații interioare = o deslippinge de etosul național și chiar o ieșire din spiritul legionar.

Horia SIMA a intuit această posibilitate. Remediu nu putea fi decât trăirea în comunitate, conform normelor legionare. Or, aceste norme cer: (1) organizare - (2) disciplină - (3) activitate dirijată.

Din această cauză, Horia SIMA a pus în aplicare planul de organizare al forțelor legionare, conform structurii clasice verificată în timp și bine cunoscută legionarilor. Ca atare, s'au format "Cuiburi", apoi "Garnizoane" acolo unde numărul luptătorilor o permiteau. După aceea, "Grupuri", pe țări.

Toate aceste formații locale erau în legătură unele cu altele și fiecare în parte, cu Centrul, de unde emanau directivele de organizare și activitate. Încetul cu încetul, legile legionare

și disciplina strictă și-au reluat funcția în educația și comportamentul local.

Această reorganizare, sub conducere, finalitate și disciplină tradițională (dirijată de departe, dar ferm, de Șeful Legiunii) a salvat Mișcarea Legionară de la dispariție. Sau, cel puțin, de la o stagnare neproductivă și absurdă.

Centrele legionare au pus în contact sau au adunat elementele răspândite, constituid cuiburi noi, păstrând astfel sensul realizator al Mișcării. Impulsul permanent venit de la Centru, a repus în mișcare spiritul legionar, activitatea membrilor devenind un focar de patriotism și prezență activă în tot locul.

Temperamentul neobosit al lui Horia SIMA a devenit un dinam de-o activitate covârșitoare. De la el emanând, îndemn și exemplu au mers mână'n mână, scoțând Legiunea din primejdia inactivității și a dispariției. Legionarul din el nu putea admite stagnarea acțiunilor permanente, iar șeful responsabil în fața Căpitanului nu putea permite dispariția Legiunii.

Efortul depus în primii ani de pribegie a fost enorm. Contactele trebuiau luate personal. Deplasările erau anevoioase, banii lipseau. În plus, orice manevră greșită se putea transforma într-o catastrofă. Dușmanii Legiunii nu așteptau decât un pas greșit, o eroare importantă, pentru a redeschide problema legionarismului ... în refacere.

Cu o abilitate extraordinară, Horia SIMA a repus Mișcarea pe picioare, fără să provoace vreo bănuială în rândurile vechilor inamici de totdeauna ai Legiunii. Către anul 1950, forțele legionare erau reorganizate și în plină activitate.

d) Păstrarea structurală a Cuibului.
(șef, grade, funcții)

În orice organizație politică, păstrarea unei anumite structuri (de orânduială, cadre și disciplină) este o obligație esențială. Totul se înlanțuie în jurul unei forme stabile, considerată armătură de înțelegere și dezvoltare a grupului.

Când este vorba de Mișcarea Legionară, lucrurile iau un aspect mult mai grav. Centrul de trăire și educație nu este organizația în sine (în aspectul ei generic), ci CUIBUL, unitate micro-sociologică de-o importanță necunoscută pe altundeva. Omul în mijlocul acestei unități aparține, se găsește permanent în contact cu suflul întregii Mișcări. Și nu este vorba de o activitate permanentă, obositoare, acaparată. Este vorba de trăirea omului într'un spirit particular. Spirit, ritm și preocupatie.

Cuibul menține o atmosferă, o disciplină, o modalitate de comportare, prin mijlocirea cărora spiritul legionar își îndeplinește rolul de educator și de modificador de suflete. În micro-cosmosul acestei unități legionare există o formație strictă de elemente prin intermediul cărora membrii organizației sunt prezenți în actual, iau parte la activitatea Mișcării, păstrează unitatea de gândire și de simțire pe o traiectorie unitară, indiferent de locul unde se găsesc în raport cu Centru organizației.

Aceste elemente de acțiune și unitate sunt:

a) Șeful cuibului, care are răspunderea

micului grup de legionari și păstrarea disciplinei interioare.

- b) Funcțiile, membrii ai cuibului care au răspunderi particulare în activitatea cuibului.
- c) Gradele, elemente de răspundere și de sacrificiu, care au la activul lor o acțiune sau o experiență încoronată de succes. Ei dau exemplu în toate activitățile grupului, sunt consultați de șeful cuibului, fac educația legionarilor din cuib.

Acest tip de organizare a dat cele mai extraordinare rezultate. Individul nu rămâne izolat. Activitatea și solidaritatea membrilor continuă fără întrerupere. Omul își reîmprospătează continuu încrederea în Mișcare și își oxigenează elanul vital în raport cu viața și cu timpul care trece.

De aceea, nu poate exista un bun legionar fără viață de cuib. Toți cei care cred că întâlnirile și ședințele de cuib sunt absurde, copilărești sau inutile, n'au înțeles absolut nimic din spiritul legionar și nici din sensul ascuns în această formă originală de organizare. Nu-și dau seama că TOCMAI ACEST MICRO-COSMOS DE GÂNDIRE ȘI SIMȚIRE, de disciplină și acțiune, păstrează Legiunea vie și activă în haosul lumii politice actuale, dându-le acestor cetățeni, CA LEGIONARI, posibilitatea de a gândi și a se comporta pe alte coordonate decât cele ale decăderii spirituale ce-i înconjoară.

Horia SIMA, profund convins de doctrina legionară și conștient de importanța socio-educativă a Cuibului, n'a făcut greșala de a modifica traiectoria stabilită de Căpitan în ceea ce

privește existența și viața cuibului. Din contră, a impus restructurarea acestei forme originale a Mișcării.

I-a întărit sensul original prin Circulări, reîmprospătându-i valoarea în existența actuală a legionarilor. Cuibul a devenit un loc de întrunire, de refugiu, de educație. Iar din cauza circumstanțelor vitrege a devenit un punct de profundă concentrare spirituală, de modificare lăuntrică, de rugăciune. Este locul unde se adună oameni de credință, de simțire și de misiune.

Horia SIMA, Șef al Legiunii și om de credință, ia adesea parte la ședințe de cuib, ca un simplu legionar, unde cel care deschide ședința și pronunță legământul este un simplu membru, adesea fără nici un grad. Dar în acea clipă solemnă, acest șef de cuib reprezintă forța ascunsă a Mișcării și face legătura nevăzută, misterioasă, dintre cei vii strânși în ședință și cei dispăruți.

Prezența lui Horia SIMA la astfel de întruniri demonstrează prețuirea pe care o acordă, ca legionar, vieții de cuib și importanța pe care o vede în păstrarea formei tradiționale.

e) Păstrarea educației Legionare în cuib.

De asemenea, Horia SIMA a păstrat cu sfințenie tradiția educației obligatorii în ședințele de cuib. Educația în viața curentă a micro-grupului autonom, este o formă de manifestare ce nu există în alte formații.

Să consideri posibilă modificarea poziți-

vistă a individului printr'o simplă impunere de trăire lăuntrică, timp de câteva minute pe lună sau pe săptămână, pare o îndrăzneală sau o aberație. În lumea de azi dominată de scepticism și materie, conducătorul de mase nu urmărește decât dominarea lor politică prin metode îndoielnice din punct de vedere uman, dar încărcate de promisiuni pur materiale.

În organizația legionară, lucrurile se petrec altfel. În afară de satisfacerea nevoilor primordiale și a dorinței de justiție, Legiunea urmărește și salvarea individului prin introducerea în viață a unui sistem educativ cu totul aparte. Prin aceasta se încearcă modificarea lentă a tendințelor caracteriale și a influențelor dăunătoare ce rezultă dintr'o civilizație bazată pe materialism și lipsă de etică.

În fond, este vorba de temelia doctrinei legionare, deoarece strunguirea unui om nou însemnează introducerea în structura psihică a creaturii umane a unui alt mod de a vedea viața într'o lume cu totul denaturată sufletește. Educația legionară este unul din aceste mijloace care, începând cu viața de cuib se înmulțesc pe măsură ce legionarul trăiește în spiritul nou, capătă misiuni de răspundere, înaintează în grad.

Sau, pur și simplu, păstrându-și rangul său de simplu legionar, se simte pătruns de normele legionare și își asumă pe deplin marea misiune pusă în practică de **Corneliu CODREANU**.

Horia SIMA urmând calea trasată, a înțeles mai bine ca oricine importanța capitală a acestei educații, neînsemnată în aparență, dar fundamentală în fapt. Legi, norme, finalitate, jurământ de deschidere sau legământ, nu sunt (așa

cum cred unii) demagogie sau misticism absurd. Este vorba de o nouă viziune a vieții. O necesitate intimă regăsită. Toate aceste trăsături sunt acte de trăire interioară. Împreună constituiesc o configurație de acte educative prin care legionarul se distinge de alții și se întregește uman.

Horia SIMA a susținut cu tărie aceste forme de modificare interioară, ce par atât de aleatorii și neînsemnate. Dar care poartă în ele tăria nebănuită a contribuției personale și a gestului voit. Aceste două atitudini însemnează depășire, deci modificare profundă în raport cu mentalitatea curentă. Sub semnul acestei educații, Mișcarea Legionară a reușit să se păstreze vie și activă, în perfect echilibru spiritual.

f) Alte măsuri legionare.

Calitatea sa de Șef al Legiunii, ar fi permis lui Horia SIMA orice atitudine în alcătuirea interioară a organizației. Întâi, fiindcă Șef investit pe viață, nimeni nu s'ar fi ridicat să-i contrazică voința - al doilea, din cauza extinderii în spațiu a forțelor legionare libere. Fiecare Grup sbătându-se cu necazurile lui locale, voința directoare a unei forțe centrale era bine venită.

Și în această privință se dovedește înțelepciunea lui. S'a manifestat ca legionar deplin în simțire și ca șef în gândire și conducere. Cunoscând mentalitatea rectilinie a legionarilor și capacitatea lor de dăruire atunci când în

juru-le plutește atmosfera suspiciunilor, n'a căzut în capcana epocii. Nu s'a grăbit să dea structurilor legionare o formă mai în conformitate cu tendințele post-belice și să declare Mișcarea Legionară intrată pe făgașul demo-leberalismului.

A lăsat această problemă pur politică pentru mai târziu, căutând cu toată pasiunea să refacă, înainte de toate, Legiunea. Numai redând legionarilor răspândiți în lume un sprijin instituțional - asemănător celui existent înainte de război - putea fi sigur de o refacere integrală.

Legiunea era în convalescență. Prima fază, aceea a restabilirii vechilor structuri, fusese o reușită. Grupurile legionare activau deja sub supravegherea directă a unui Centru. Era vorba bine'nțele, de o activitate internă, redusă la păstrarea identității ca organizație independentă și activă. Dar de o importanță fundamentală, date fiind circumstanțele. Din punct de vedere legionar, Horia SIMA își îndeplinise una din misiuni. Dar din punct de vedere politic și organism de luptă în exil, nu era de ajuns.

De acum începea pentru șeful Legiunii pregătirea intrării forțelor legionare în câmpul de activitate al exilului. Cu perseverență - dar foarte prevăzător - restabilește în sânul Mișcării anumite organisme, importante pentru activitatea forțelor legionare și indispensabile în structura internă a Mișcării. Printre acestea trebuie să menționăm:

- Consiliul Politic al Legiunii, format dintr'o pleiadă de personalități, fiecare cu atribuție specială și rol consultativ. Șeful Legiunii poate

face apel la fiecare în parte atunci când necesitatea o cere.

Consiliul Politic, în totalitatea lui, dă sprijin colectiv în toate deciziile de ordin general. Dată fiind epoca, situația Mișcării ca organism național și răspândirea forțelor legionare în lume, importanța acestui Consiliu Politic se relevă mult mai mult prin activitățile personale ale membrilor, decât prin deciziile colective, luate în adunările plenare. Acestea sunt leșul de rare, având ca rost confirmarea deciziilor sau acțiunilor deja realizate în răstimpul dintre ultima și prezenta adunare.

În decursul anilor, Consiliul Politic a suferit anumite modificări de persoane și finalități, totdeauna căutându-se stabilirea unui raport între activitate și rezultatul pozitiv adus de fiecare.

- Senatul Legionar. Veche instituție în Legiune, instituită de Căpitan din primele timpuri. Repusă în funcție de către Horia SIMA, în aceleași condiții și cu aceeași finalitate ca pe vremuri.

Condiții pentru a face parte =

Credință legionară dovedită

Activitate legionară permanentă

Personalitate și înțelepciune incontestabile.

Finalitățile Senatului =

Păstrarea liniei tradiționale a doctrinei

Judecarea anumitor conflicte grave în sânul
Mișcării

Studierea transiterii șefiei supreme (succesiune)

- Presa legionară. Prima experiență de exprimare a Mișcării Legionare, după război,

a fost apariția publicației "DACIA", la Paris, în Decembrie 1945.

Rezultatele fiind pozitive, Horia SIMA a hotărât organizarea unui Serviciu de Presă, pe întreaga lume. Greutățile erau imense, dar necesitatea acestui Serviciu, incontestabilă. În primul rând, Mișcarea trebuia să se exprime în străinătate pentru a combate acuzațiile mincinoase ce-i erau aruncate de presa occidentală și cea din țară, intrată pe mâna marxistă. Apoi, devenea necesară întrebuițarea condeielor legionare, numeroase și în așteptare.

Horia SIMA a format o rețea ziaristică pe două trepte:

1) Treapta informativă - culegerea și expedierea informațiilor din întreaga lume către presa legionară.

2) Treapta activă - elementele obișnuite cu scrisul, printr'o activitate spre toate azimuturile.

Această rețea ziaristică, deși modificată de mai multe ori, există și-și continuă activitatea, cu elemente vechi și noi, dar în același spirit legionar și anti-marxist.

- "Comitetul de 1000". Printre multe alte inițiative, duse la bun sfârșit de către Horia SIMA, trebuie amintit și acest "Comitet de 1000" a cărei activitate continuă să aducă mari servicii Mișcării Legionare.

Cel de azi, este o copie fidelă a celui care a funcționat înainte de război, sub inițiativa Căpitanului, sub denumirea "Asociația Prietenii Legionarilor".

Rolul acestui "Comitet" este de a da posibilitatea celor ce nu pot activa pe față, de

a contribui prin prezența lor nevăzută, la lupta legionară. Misiunea membrilor este de a susține lupta Legiunii prin contribuții și prin intervenții utile acolo unde Mișcarea nu poate interveni în mod deschis.

Comitetul de 1000 este format din legionari a căror poziție profesională nu le permite nici o manifestare în public. Dar și din persoane neîncadrate, care au sentimente și înțelegere pentru lupta legionară.

* * *

După această înșiruire incompletă dar semnificativă, se poate înțelege pe deplin gândirea, activitatea și poziția pur legionară a lui Horia SIMA, ca membru conștient al Mișcării și continuator al Căpitanului.

În nici un moment din viața sa, nu s'a lăsat convins de anumite perspective atrăgătoare, nu s'a lăsat depășit de anumite evenimente sau înfricoșat de situația precară a Legiunii în atât de numeroase împrejurări. S'a păstrat totdeauna calm și stăpân pe situație. N'a încercat să se adapteze, ci a încercat să domine situația. În loc să oscileze pe toate tablourile, în speranța unui "aranjament", a rămas ferm pe poziția majoră a Mișcării.

A înțeles, înaintea multora, că soarta Legiunii nu stă legată de evenimentele epocii, oricât de importante ar fi ele și oricât de definitive ar părea. Mișcarea se păstrează în istorie atâta timp cât își va păstra autenticitatea ideologică și independența politică. Ea trăiește prin esen-

tele ei doctrinare și prin credința legionarilor.

Mișcarea Legionară nu este un partid oarecare ce se acomodează evenimentelor numai să poată exista. Ea este o organizație vie ce impune prin originalitatea și perenitatea ei. Horia SIMA a afirmat prin vorbă și faptă că Legiunea trăiește prin existența nezdruincinată a doctrinei, a etosului și finalității sale. Orice concesie pe una din aceste direcții poate constitui o spărtură fatală, pentru că natura socio-spirituală a Mișcării Legionare se sprijină pe norme și concepte ieșite din comun.

Așa se înțelege poziția sa intransigentă pe tema esențelor legionare cât și admirația față de Corneliu CODREANU. Căpitanul a fost cel care a intuit aceste esențe. Și tot Căpitanul a fost și chezașia lor. Or, nu poți accepta o parte fără a purta respectul și asupra celorlalte părți. Ar constitui o anomalie de concept în a mărturisi dragoste și respect față de persoana Căpitanului și a contesta anumite norme sau idei emanând din gândirea lui.

De aceea, poziția legionară a lui Horia SIMA este imbatabilă și incontestabilă. Iar alegerea lui ca urmaș al Căpitanului capătă toată importanța ei logică și istorică. A fost investit în această funcție pentru că întrunea attributele necesare funcției. Fiindcă Șeful Legiunii, înainte de a fi un om politic, trebuie să fie apărătorul esențelor filozofice și spirituale ale doctrinei. Altfel nu mai este șeful unei organizații revoluționare în spirit și comportament.

Numai avându-se în vedere acest aspect particular, se poate înțelege un fapt extrem de important, pe care dușmanii și inconștienții caută să-l conteste sau să-l micșoreze. Printre

actele pozitive care-i sunt atribuite de istorie, este și acela de a fi salvat Mișcarea de la dispariție.

Contra acestui adevăr, forțele negative caută să impună un "neadevăr": "Horia SIMA n'a salvat nimic pentru că nu avea ce salva - afirmă cu patimă răuvoitorii. Mișcarea Legionară era în plină evoluție, în raport cu mersul epocii".

Or, în această posibilă sau imposibilă "evoluție" stă tot pericolul. Mișcarea Legionară este ceea ce trebuie să fie și se păstrează de sine stătătoare atâta timp cât rămân intacte, nefalsificate, doctrina, normele și conceptele care-i formează esența. Esențele nu evoluează; ele se impun sau pier. Din această cauză contacte politice... înțelegeri momentane... discuții... relații... au toate importanța lor reală. Dar totuși, tranzitorie, atâta timp cât nu sunt atribuite esențele.

Aici se plasează afirmația că Horia SIMA a salvat Mișcarea Legionară de la dispariție, deoarece EL A FOST GARDIANUL INTRANSIGENT AL ACESTOR ESENȚE.

El le-a apărat atunci când au fost amenințate sau puse la îndoială de anumiți. Propuneri de modificare i-au fost făcute și din afara Mișcării și din rândurile legionare. Le-a respins absolut pe toate de îndată ce făceau aluzie la anumite aspecte de doctrină. A știut să apere fondul trăirii legionare, convins că nu salvează ceva făcând concesii sau apropieri cu dușmanii, ci evitând orice descompunere a esențelor. Sunt peste patru decenii de când Horia SIMA menține această linie de conduită, iar rezultatele îi confirmă justetea atitudinii.

Ca legionar Horia SIMA s'a menținut pe linia fundamentală a Mișcării, împiedicând evadările din cadrul filozofiei legionare și răspunzând cu demnitate tuturor eforturilor de ademenire puse în practică de adversarii Legiunii.

A păstrat contactul cu nucleul gândirii codreniste, punând totdeauna în relief marea personalitate a Căpitanului și extraordinara scânteie politico-spirituală ascunsă în viziunea acestuia.

Ca Șef al Legiunii i-a apărat potențialitățile binefăcătoare, iar ca legionar s'a identificat profund, total, cu trăirea acestei revoluții spirituale, unică în felul ei, în lume.

II) GÂNDITORUL

Spre deosebire de mulți șefi politici, Horia SIMA a avut și o foarte importantă activitate scriitoricească, pe care a dus-o la bun sfârșit cu mult talent și competență. Hărăzit de soartă să conducă Legiunea într'o epocă de răscruce, în mijlocul unor fierberi spirituale și politice de întindere universală, Horia SIMA a intuit sensul misiunii sale departe de țară și în condiții vitrege. Epoca nu permitea extinderea activităților legionare în conformitate cu marele elan al gândirii lui Corneliu CODREANU. O limitare temporară se impunea.

În primul rând, pentru a nu pierde sau altera normele fundamentale ce constituiesc doctrina, trebuiau salvate esențele. Numai păstrându-se intacte conceptele, sensul vieții lui

ca Șef păstra un rost, iar Legiunea putea trece nezdruincată prin vâltoarea atâtor încercări

E adevărat, și doctrinele pot evolua. Există o schimbare permanentă - uneori lentă, aproape nesimțită; alteori, accelerată - a moravurilor, a ideilor, a acțiunilor. Omul încearcă să se adapteze unei anumite dinamici propulsive, dar sensul ascuns al existenței se găsește vesnic prins de anumite coordonate naturale, ce revin deîndată ce circumstanțele o permit. E ceea ce putem numi esențele speței umane.

Același lucru are loc și cu percepțele unei doctrine de valoare transcendentă, strunguită în conformitate cu natura metafizică a omului. Modificările unei doctrine de acest gen pot fi în formă, nu și în fond. Forma este o haină, o adaptare la momentul trecător și versatil. Fondul, în schimb, este o temelie care permite revenirea la adevăr, la redeschiderea unor noi trăiri, la restabilirea legăturilor cu Cerul.

Orî, dacă Legiunea Arhanghelul Mihail a învins clipa și a menținut intacte atât originalitatea cât și prestața în istorie, totul se datorește acestei esențe, fond doctrinar păstrat întocmai celui din vremea Căpitanului.

Unele doctrine congenere și-au modificat fondul pentru a se adapta formelor de moment, crezând că prin această transformare realizează operă de evoluție. Prin această eroare de calcul n'au făcut decât să subțieze valoarea doctrinei și s'o pună în contact vulnerabil cu formele pe care le combătuseră.

Rezultatul nu putea fi decât contaminarea fatală a tot ce avea mai pur și original în ele. Concesiile de acest gen devin cu timpul simplă contaminare.

Horia SIMA a urmat o altă cale.
Spre deosebire de aceste doctrine, în Mișcarea Legionară nimic din fondul ei inalterabil n'a fost schimbat. S'a adaptat bine'nțeleș și se va adapta continuu - anumite forme pe care le impune mersul istorie, momentul social sau evenimentele circumstanțiale. Dar nu s'a atins - și nu se va atinge sub nici un motiv - oricât de importantă ar fi modificarea la un moment dat, de mănunchiul de precepte ce-i stau la temelie. În clipa în care ar ceda celei mai mici tentații (chiar plină de perspective promițătoare) doctrina legionară s'ar transforma într'un compromis inform, fără forță realizatoare.

Pentru Horia SIMA, împlinirile imediate sau îndepărtate ale unei gândiri ca cea legionară, sunt reflexul curat al conceptelor păstrate în plinătatea lor originală. Gânditor profund, Horia SIMA a înțeles această realitate unică prin care Legiunea își păstrează identitatea. Deaceia a impus-o în teorie și a aplicat-o în practică.

Cu o voință nestrămutată a explicat și susținut rodnicia tezei legionare, dovedind fidelitate față de premergător și pătrundere a sensurilor supra-naturale care conduc societatea. Prin tot ce-a gândit și expus, Horia SIMA a susținut că Societatea, ca și Omul, se degradează și se prăbușește atunci când temeliele ei naturale pierd importanța lor inițială.

Convins de acest sens fundamental, a dus o luptă titanică ca să mențină neîntinate preceptele. Era, bine'nțeleș, de datoria sa să păstreze puritatea doctrinei. dar el nu s'a mulțumit numai să păstreze în principiu, impunerea dogmatică. El a făcut și operă de doctrină, de analiză filozofică, în intenția de a consolida ceea ce îi

fusese încredințat. De aceea, acțiunea sa din act de păstrare, devine act de creație.

I) În misterul fenomenului legionar, Horia SIMA s'a identificat ca șef și gânditor.

În primul rând, gânditor politic, de înaltă analiză existențială, văzută în contextul unui "după război" plin de necunoscute și încărcat de perspective aleatorii.

Lucrarea Menirea naționalismului conține o vedere largă, sinceră și nepărtinitoare a poziției naționaliste în lume, după prăbușirea forțelor anti-comuniste ale epocii și statornicirea unui nou haos politic în societate. Haos cu mult mai crunt și primejdios decât cel eliminat. Este o critică liniștită a democrației occidentale care n'a înțeles "menirea naționalismului" și adevărata lui măreție socio-politică, nici în timpul războiului (ca forță anti-comunistă), nici după terminarea acestuia (ca forță de refacere a unei apărări eficace).

S'a văzut în el și se vede continuu, o forță violentă (întruchipată în Național-Socialism) iar nu o capacitate creatoare, răscolitoare în sensul spiritual al adâncurilor omenești. S'a văzut, mai ales, un concurent profund dia-metral opus acceptiilor politice demo-liberalismului.

Scopul lucrării îmbrățișează problema generală a după războiului. În această lucrare se vorbește puțin de Mișcarea Legionară. Horia SIMA încearcă să explice, înainte de toate, erorile forțelor naționaliste în concepția lor de manifestare internațională. Deasemenea, erorile de interpretare ale demo-burgheziei occidentale față de substratul etico-spiritual al conceptului naționalist.

Expunând menirea naționalismului în viața popoarelor și a societății noastre (amenințată de presiunea marxistă și a anarhiei fără margini ce se întinde peste tot) Horia SIMA descoperă lumii liniile de conduită ale doctrinei legionare. Apare net problema spirituală pusă în mod deschis în raport cu politicul și decadența individuală. Apoi, anti-marxismul legionar care condiționează concepția de salvare a societății pe cale de a se lăsa influențată de minciuna morală și ideologică ce stă la baza comunismului.

Într-o lume încă euforică ca urmare a victoriei asupra nazismului, nelămurită pe deplin asupra primejdiei ce o paște și încă instabilă din punct de vedere politic pentru viitor; Horia SIMA trasează deja (în 1951) câteva indicații de doctrină sub formă de norme de reflecție și de conduită, puse în legătură cu contextul spiritual al gândirii legionare. Faptul deschide perspective noi atât în afirmarea doctrinei căpitănești, cât și pentru întinderea acestei doctrine în lumea oarbă a Occidentului.

Contribuția sa politică s'a manifestat în mod constant după restabilirea poziției legionare în lume. Prin articole și cărți, Horia SIMA a atins probleme acute ale politicii mondiale, contribuind la înțelegerea situației dramatice deschisă de o victorie care n'a făcut decât să agraveze instabilitatea politică și să favorizeze înțâietatea ideologiei comuniste.

Cu pertinentță a expus greșelile săvârșite de Alianții Occidentali față de națiunile cedate molohului roșu și pericolul ce-i amenință în permanență din cauza acestei inconștiențe generalizate. Nu s'a sfiit să confirme punctul său de vedere, al unui om politic considerat din

grupul celor învinși. Și timpurile nu erau deloc prielnice pentru afirmări de acest gen care să arate - chiar sub formă diplomatică - infamiile comise de învingători. Dar el, ca șef de mișcare naționalistă, avea obligația să-și continue misiunea cu orice risc.

Articolele au început să apară prin 1950, prin diferite publicații naționaliste, legionare. Concise, încărcate de sens, ele pun în valoare atât calitățile autorului cât și viziunea netă a problemelor la ordinea zilei. Un prim volum apare în 1967, sub titlul Article politice, 1950-1963.

Acest volum fusese deja precedat de o lucrare, în limba spaniolă Crisis del Mundo Libre, 1958, în care Horia SIMA pune în evidență situația precară a unei lumi occidentale care nu înțelege nici criza spirituală în care se zbate, nici misiunea care-i revine în fața imperialismului sovietic.

În stilul său concis, Horia SIMA face o trecere în revistă a problemelor esențiale ce ar trebui să frământă lumea liberă după experiența atâtor capitulări la care a forțat-o îndrăzneala comunistă și concepția politicii defensive ce i-a fost impusă.

Considerând atât coexistența pacifică cât și ideea unui Guvern Mondial drept o politică sinucigașă, Horia SIMA ajunge la concluzia că tensiunea internațională nu poate avea un sfârșit decât printr-o ofensivă a Marilor Puteri Occidentale pentru a pune capăt războiului rece.

Propune chiar o "strategie globală" întru stabilirea unei ordine internaționale. Și are curajul să precizeze că această ordine trebuie să țină seama de voința divină. Îndepărtarea

crescândă a națiunilor creștine de ordinea naturală o consideră drept epicentrul crizei ce macină Lumea Liberă.

În momentul de față, după 30 de ani de la apariția lucrării, analiza șefului Mișcării Legionare se dovedește exactă. Răvășirea spirituală a Occidentului - în ciuda aparențelor încărcate de bogăție materială, forță militară și capacitate de ripostă - mână națiunile lumii libere spre descompunere lăuntrică și incapacitate de reacțiune spontană la provocările continue ale comunismului.

Această analiză a fost completată cu timpul cu alte două lucrări de natură politică: Ce este comunismul, 1972 și Tehnica de luptă contra comunismului, 1979.

Conform stilului său clar și precis, Horia SIMA, în prima lucrare, nu se lansează într'o repetare amănunțită a ceea ce este comunismul. El îl declară de la început o conspirație anti-creștină și anti-umană. Explică de ce este vorba de o pură conspirație pe scară mondială, scoțând în relief metodele de acțiune ale sistemului comunist: sistemul contradicțiilor permanente - momeala dialogului neterminat - policentrismul acțiunilor dilatorii etc.

Este vorba de o viziune diferită a primejdiei comuniste, în care acțiunile puse în vigoare de strategia moscovită, convin formal și Occidentalilor. Numai că rezultatele lor slăbesc progresiv rezistența și elanul națiunilor libere.

În al doilea volum Tehnica de luptă contra comunismului, nu mai este vorba de analiză teoretică a unui sistem ce amenință lumea. Aici intervine omul politic responsabil, care pregătește o ripostă. Într'o formă vie, schemati-

zată, expune o replică strategică care să ducă la o izbândă. În trei capitole bine echilibrate - Bazele / Mijloacele / Punctele cardinale - descrie obiectivul de atins în realitatea lui amenințătoare și greutățile pe care le întâmpină orice încercare de reacție.

Intră apoi în organizarea formelor de luptă și vorbește de importanța sacrificiului personal întru stabilirea entuziasmului combativ.

În fine, stabilește punctele esențiale de sprijin și acțiune, pentru ca tehnica concepută să dea rezultatele prevăzute.

Aceste câteva precizări pun în valoare capacitatea sa de gânditor pluri-valent, care nu se mulțumește cu o expunere teoretică a politicii în curs. El trece la valorizarea situației prin deschiderea unor perspective care să influențeze modificarea statului politic impus cu forța altora, de către Marxism. Contribuția sa scriitoricească în domeniul politic constituie o pagină de viziune clară și curaj, precum și o contribuție logică a gândirii legionare în această materie.

2) În al doilea rând, după punerea în mișcare și analiza perspectivelor politice la scară internațională, Horia SIMA se lansează în analiza istoriei legionare. În mod răspândit, existau fragmente asupra activității Mișcării Legionare, care aduceau în lumina istoriei ecoul atâtor evenimente de suferință, de eroism, de muncă, de educație și de glorie a sutelor de mii de români intrați în Mișcare. Lipsea însă un text limpede, conform realităților istorice și realizat de o manieră sincronistică, așa cum se cere când este vorba de o relatare a istoriei recente.

Horia SIMA a atacat și această problemă, tratând-o cu minuțiozitate și competență, fără digresiuni sau lungiri inutile. Om de acțiune, scopul său era să stabilească o cronologie capabilă să pună lumea românească în contact cu un trecut nu prea îndepărtat, dar scâlciat în mod îngrozitor de "istorici partinici", de adversari necinstiți, precum și de o serie întreagă de agenți mass media, aprovizionați de unii sau de alții.

În acest domeniu al istorie, care privește în același timp Mișcarea Legionară și Națiunea română, Horia SIMA a scris printre altele, trei lucrări de o valoare incontestabilă. Cu o sinceritate inegalată în asemenea descrieri istorice, în care cel ce expune caută să îndulcească anumite asperități sau să camufleze unele părți neplăcute, Horia SIMA a expus toate evenimentele trăite de el însuși, sau de legionari, cu o franchețe rar întâlnită. Pentru el, ca legionar, era o obligație de neînlăturat - iar ca Șef era un exemplu de precizat.

Aceste lucrări, în ordinea în care au fost publicate, constituiesc o frescă a istoriei legionare, neterminată încă. Cele aproape 2000 de pagini, care formează primele patru volume apărute, nu merg decât până la 21 Ianuarie 1941. Și de atunci nu au trecut decât 48 de ani. O întindere de timp încărcată de evenimente extraordinare, trăite și suferite de Mișcarea Legionară.

Primul volum, publicat în 1972, în franceză, vede lumina zilei în Brazilia, unde există o puternică organizație legionară. Apare sub titlul generic de Histoire du Mouvement Legionnaire și cu subtitlul L'epopee de la Garde

de Fer. În cele peste patru sute de pagini, Horia SIMA face o descriere amănunțită a Mișcării Legionare de la apariția ei și până la victoria electorală din 1937.

În stilul său sobru, fără nici un comentariu deplasat, sunt expuse suferințele și victoriile legionare privind epoca numită "căpitănească", acei primii zece ani când totul se realiza sub marea prezență a lui Corneliu CODREANU. Fără patimă, dar fără să treacă cu vederea nici o lovitură adusă Mișcării de către cei care dominau Statul Român în acea epocă, Horia SIMA trece în revistă marile momente ale reînvierii naționale sub semnul gardului de fier: crearea Legiunii - primele persecuții - faza de expansiune - marile sale victorii și enormele sale pierderi...

O frescă de neuitat prin dramatica ei existență, prin suflul nou al unei regăsiri naționale și perspectivele spirituale implantate în simțirea românească de către Căpitan.

Un al doilea volum, publicat în 1977, expunere schimbată de ton. Nu mai este vorba de contribuția unui istoric ce-și face datoria de a expune. De-acum încolo, paginile sunt o mărturisire, o expunere istorică a momentelor trăite de autor însuși. În cele 500 de pagini ale lucrării Sfârșitul unei domnii sângeroase, Horia SIMA pune în evidență momentele tragice prin care a trecut Mișcarea după dispariția lui Corneliu CODREANU și prigoana feroce deslănțuită de dictatura regelui Carol al II-lea, om pervers, căzut sub dominația a două forțe: megalomania personală și forța ocultă a iudaismului.

Întregul volum tratează pregătirea răsturnării regelui Carol al II-lea, considerată de

anumiți legionari (în acele momente) drept o utopie. Dar, întrevăzută de Horia SIMA ca singura acțiune majoră și în spirit legionar. Horia SIMA, în elanul său vizionar, își ia răspunderea acestui gest, pe care vrea să-l ducă la capăt cu orice risc. În acest gând, pleacă în țară. Este arestat, dar prezența lui impune, provocând o temere în cercurile carliste.

După multe peripeții, revoluția pregătită de el are loc, cu rezultatele sperate. Regele capitulează, și apoi renunță la tron, în favoarea fiului, viitorul rege Mihai I. La 6 Septembrie 1940, Horia SIMA este investit ca Șef al Mișcării Legionare, ca urmaș al Căpitanului.

Această perioadă tulbure de aproape doi ani - 30 Noiembrie 1938 - 6 Septembrie 1940 - pune în relief calitățile de Șef și organizator, precum și de om de viziune și curaj ale actualului Conducător al Legiunii. Cu o tărie de caracter neegalată și o încredere nezdruincată în viitorul și victoria legionară, Horia SIMA repune în mișcare mașina organizației.

Răsturnarea acestei domnii a regelui Carol al II-lea, care adusese atâtea suferințe Legiunii, face din Horia SIMA elementul cel mai valoros al Gărzii de Fier și un demn urmaș al lui Corneliu CODREANU.

Cele două volume, apărute în 1981 și 1986 (627 p. și 380 p.) formează un tot stabilit pe două momente diferite și divergente. Denumirea generală este Era libertății - Statul Național Legionar. Dar fiecare volum tratează un subiect aparte.

Primul vorbește de crearea Statului Național Legionar, de politica externă dificilă din cauza pretențiilor dominatoare ale Reich-ului

german, de dificultățile deja vizibile cu gen. ANTONESCU și de incidentele care au avut loc în timpul celor 140 de zile cât timp Mișcarea Legionară s'a putut manifesta în Stat.

Al doilea volum precizează reabilitarea lui Corneliu CODREANU, începutul provocărilor antonesciene și lovitura de Stat a generalului.

În aceste două volume, Horia SIMA își arată calitățile de istoric și de critic fără patimă. Este o admirabilă dare de seamă a unei epoci scurte, dar încărcate de evenimente capitale. Numai citind-o îți poți da seama de greutatea pe care le-a întâmpinat Horia SIMA în relațiile sale cu generalul ANTONESCU, cu partidele politice desființate (dar lăsate să se manifesteze), cu Germania care nu dorea prezența unei mișcări ca cea legionară, independentă în atitudine și condusă de un tânăr patriot și intransigent pe linia valorilor doctrinare moștenite de la marele înaintaș. În plus, decis să-și păstreze această independență ideologică și politică.

În sutele de pagini scrise despre evoluția acestei perioade, falnice pentru Mișcarea Legionară, dar extrem de grea pentru cel ce avea răspunderea efectivă, se distinge în tot locul atitudinea de sine-stătătoare pusă în practică de către Horia SIMA. Este singurul om politic și șef de organizație naționalistă din epoca aceea, care - deși a luptat alături de Reich-ul german împotriva bolșevismului - n'a stat niciodată de vorbă cu Adolf HITLER. Uneori a fost împiedicat de gen. ANTONESCU, de cele mai multe ori, a evitat el însuși această întâlnire. De ce oare? Pentru a evita tocmai orice posibilitate de confruntare între două personalități an-

tagonice, care - în ciuda anumitor țeluri comune de natură anti-comunistă - nu aveau nimic comun.

Din partea lui Horia SIMA, înainte de toate, o chestiune de principii. Sensul hitlerist al comunității de înțelegere între diferitele formații naționaliste europene din aceeași familie de gândire, nu corespundea sub nici o formă cu sensul legionar. Horia SIMA înțelegea necesitatea unei apropieri și stabilirea unui efort comun în lupta contra marxismului, dar în nici un caz o subordonare a mișcării Legionare voinței și planurilor excentrice ale Național-Socialismului german.

Această poziție a Șefului Mișcării Legionare a provocat și susținut o animozitate constantă din partea lui Hitler față de el personal, precum și de poziția independentă a Legiunii. Horia SIMA însă, nu s'a clintit nici o clipă de pe poziția de demnitate a Mișcării. A fost menținută în toate circumstanțele - chiar în timpul celor doi ani și jumătate petrecuți de legionari în câmpurile de concentrare germane - și până la urmă, impusă lui HITLER atunci când, după 23 August 1944, s'a format Guvernul de la Viena, în conformitate cu condițiile propuse de Șeful Legiunii.

Din toate scrierile istorice și politice ale lui Horia SIMA, din toate raporturile ce a avut cu Carol al II-lea, gen. ANTONESCU și Adolf HITLER, reiese constanța nezdruincinată a unei atitudini de demnitate patriotică și de intransigentă întru păstrarea liniei specifice a doctrinei și determinării legionare. Această atitudine i-a adus numai inconveniente pe plan practic, dar i-a permis să păstreze intactă și doctrina căpitănească și independența Mișcării.

3) În al treilea rând, poziția de gânditor al lui Horia SIMA s'a manifestat în mod deosebit pe plan doctrinar. Faptul era de așteptat, și chiar mai mult, pe acest plan decât pe cel istoric. Dar capacitatea sa pluri-dimensională i-a permis să exceleze în toate domeniile de natură politico-ideologică.

Deci, latura pur ideologică nu putea fi trecută cu vederea. Mișcarea Legionară este o organizație de natură revoluționară, de simțire spiritualistă și de doctrină etico-elitistă. Totul bazat pe o modificare lăuntrică a individului și revenirea la morala creștină. Un conținut extrem de bogat ce dovedește profund tot ce-a putut fi gândit și experimentat până acum în domeniul socio-politic.

Esențele acestei doctrine constituiesc un întreg de gândire și acțiune încărcat de virtuți excepționale, neatinse încă în viața popoarelor. Felul nostru legionar de a interpreta realitățile politice și sociale, argumentele întrebuintate și reintroducerea sensului divin în realcătuirea omului și a societății, sunt dezbătute, în lumea legionară, cu pasiune și convingere.

Horia SIMA, în calitate de conducător, nu putea lipsi de la această răscruce a gândirii legionare. Cuvântul său nu putea decât să confirme opinii și să întărească comentarii, datorită lui principală fiind să nu treacă cu vederea nici o deveire și nici o încălcare a principiilor.

Printre numeroasele lucrări de natură doctrinară trebuie notate câteva care sunt adevărate puncte de reper în materie:

Într'o broșură apărută în anul 1949 (tradusă deja în mai multe limbi) Horia SIMA des-

chide una din problemele capitale ale gândirii legionare = OMUL NOU pus într'o lumină cu totul diferită de cea concepută în lumea de azi. Este vorba de un om nou văzut prin prisma spiritualistă a concepției legionare, aspect desprins de materialismul și egoismul ce copleșesc individul epocii noastre.

Pornind de la cuvintele lui Corneliu CODREANU că "RĂUL, MIZERIA, RUINA NE VIN DE LA SUFLET" și că "piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este OMUL", Horia SIMA explică întreaga teorie a omului nou legionar conform unei concepții încărcate de alte posibilități. În această concepție este vorba de anumite transformări lăuntrice, modificări ce nu pot avea loc decât printr'o educație susținută și o desprindere totală de sărăcia spirituală a vremurilor.

Deci, o reîntoarcere la factorul Spiritual al vieții este cheia modificărilor esențiale ale omului. Ceea ce înseamnă răsturnarea tendințelor dominante și revenirea la principiile creștine de trăire și comportament. Omul nou legionar este cel ce a regăsit calea ce duce spre Dumnezeu.

În puține pagini, Horia SIMA dă o imagine profundă a concepției de OM NOU, așa cum este înțeleasă în Legiune = o adevărată revoluție de concept în care "omul" nu mai este o negație a Dumnezeuirii, ci o realizare ce tinde spre Ea.

În anul 1959 scoate o lucrare importantă, în limba spaniolă, intitulată Dos movimientos nacionales (Două mișcări naționaliste), în care face o paralelă doctrinară între două concepții de gândire creștină, cea a lui Jose Antonio

PRIMO DE RIVERA și cea a lui Corneliu Zelea CODREANU.

Această privire analitică asupra celor două concepții, apărute în două țări îndepărtate una de alta, fără nici o influență intelectuală reciprocă - dar ivite în același timp și dezbătând aceleași teme - duce la constatări valoroase din punct de vedere esențial, conceptual și creator. Aceleași cauze provoacă aceleași efecte...

Aceleași suferinți provoacă aceleași sentimente... Aceleași forme de gândire duc omul spre același țel... Același fel de reacțiune, împinge omul spre aceeași grandoare spirituală...

Un asemenea paralelism nu sprijină o simplă coincidență. Faptul este mult mai complex și de o semnificație dincolo de istorie. E vorba de un paralelism de destin și de o asemănare de gândire ce distinge și precizează concepția națională în ce are ea fundamental. Asemănările sunt izbitoare nu numai în gândire ideologică, dar și în argumentare și concepție de combatere a răului. Paralelismul dintre acești doi gânditori naționaliști merge până la viziunea iluminată și înălțarea individului către spiritualitatea creștină.

Elementele de sprijin sunt aceleași: NAȚIUNE - STAT - CLASE SOCIALE - INDIVID - RELIGIE - NAȚIONALISM. Expuse, bine'nțele în conformitate cu spiritul rasial al fiecăruia. Dar total asemănătoare în fond și scop.

În această lucrare de surprinzătoare simultaneitate de reflecție și concept, Horia SIMA pune în evidență nu numai interesanta asemănare a celor doi naționaliști. El profită de comparațiile exprimate pentru a pune în relief și unele din normele legionare ce nu fuseseră

încă suficient comentate sau expuse. Era, în același timp, un act de studiu comparat între două ideologii foarte asemănătoare. În plus, o deschidere spre spiritul spaniol, a doctrinei legionare prea puțin cunoscută în esența ei spirituală.

În fond, nu era o răstălmăcire a ideilor Căpitanului, ci o desvăluire a lor într-o limbă străină și puse alături de cele ale unui gânditor spaniol de aceeași dimensiune vizionară.

În fine, în 1980, scoate o lucrare de aproape 300 de pagini, a cărei titlu spune tot: Doctrina Legionară.

Era oare vorba de o doctrină nouă, așa cum ar fi procedat orice șef de organizație politică, pentru a-și înflori propria mărire? Nici decum! Horia SIMA și-a înțeles menirea și mai ales a înțeles sensul profund al gândirii lui Corneliu CODREANU. Doctrina legionară este o viziune nouă a vieții existențiale, încărcată de statornicia unor esențe neatinse. În enunțarea acestei gândiri se vorbește de tot ce poate interesa omul, națiunea și societatea. Dar sub o formă nouă, diferită, străbătută de o altă înțelepciune și înțelegere, de alte coordonate care aduc în circuitul trăirii personale alte adevăruri și un nou comportament.

În această înțelegere a preceptelor și în susținerea lor întocmai, consistă una din marile virtuți ale lui Horia SIMA. Capacitatea intelectuală și poziția sa în Mișcare, îi permiteau orice întreprindere, și chiar orice abatere în domeniu gândirii, al ideologiei. Și totuși, nu s'a îndepărtat nici o dată de principiile prescrise de întemeietor.

E un mare marit la activul său! A înțeles

din începuturi, că măreția și forța Mișcării Legionare constă în Unitatea Principiilor și'n Dogmatismul Esențelor. De aceea Garda de Fier există și se menține nezdruincată în mijlocul unei lumi ce se clatină din cauza fragilității principiilor și neîncrederea, sau chiar inexistența câtorva esențe nezdruincate.

Lucrarea Doctrina legionară pune în relief toate elementele importante ce formează fondul inalterabil și original al Mișcării Legionare. Organizată în trei părți: INDIVID - NEAM - STAT, lucrarea dezvoltă substratul fiecărei noțiuni în conformitate cu elementele ce-i sunt specifice.

Bogăția doctrinară a acestei lucrări constă în două puncte:

1. Urmărirea strictă a viziunii căpitănești în ceea ce privește fondul gândirii politico-spirituale ce stă la baza Mișcării. De la Omul Nou la libertate, dragoste, religie, moarte și înviere, trecând prin politică, elită, Stat, națiune, ecumenicitate națională etc. toate componentele spiritului legionar au fost analizate și puse în valoare, într'un întreg de o originalitate rară.

2. Expunerea fiecărei noțiuni, însoțită NU de o explicație banală, CI de argumente filozofice sau spirituale încărcate de argumente complementare.

Această lucrare constituie o explicație amănunțită a doctrinei legionare, în orbita căreia oricine poate găsi un răspuns lămuritor, pentru problemele ce ne asaltează și ne copleșesc. Prin această lucrare, Horia SIMA se dovedește nu numai un cunoscător profund al normelor și preceptelor legionare, dar și un om pătruns de adevărurile ascunse în esențele lor.

Ca doctinar, Horia SIMA excelează în capacitatea rară de a expune, a analiza și a îmbogăți doctrina originală fără a provoca nici cea mai neînsemnată îndoială sau modificare a sensurilor exprimate sau ascunse. El păstrează justetea termenilor și semnificația reală a fondului.

Încărcat de răspunderea ce-i revine - și pe care a știut s'o pună în valoare - trăirea lui ca șef s'a identificat pe deplin cu esența neschimbătoare a doctrinei legionare.

Ca scriitor în cadrul Mișcării, Horia SIMA n'a fost încă întrecut de nimeni. Din toate punctele de vedere s'a dovedit un realizator complet. În număr de lucrări, domenii atinse și conținut calitativ se înscrie în fruntea tuturor cu o contribuție de valoare incontestabilă. Capacitatea sa creativă este cu atât mai extraordinară, cu cât funcția pe care o îndeplinește ca Șef al Legiunii, cu răspunderea sa imensă și viața dificilă pe care o duce într-o lume ostilă concepției pe care o reprezintă, îi reduc simțitor posibilitățile de concentrare asupra problemelor ce constituiesc fondul preocupărilor sale scriitoricești.

Și totuși, așa cum spune românul "printre picături", își îndeplinește și această răspundere pe care o consideră tot atât de importantă ca aceea a păstrării conștiinței legionare în sufletul luptătorilor și al neamului românesc.

Pentru Horia SIMA, a scrie este o datorie de conștiință, el fiind, ca urmaș al Căpitanului, făuritorul primului regim politic legionar - Statul Național Legionar - după răsturnarea dictaturii carliste, și realizatorul primului Guvern Român anti-comunist - Guvernul de la Viena - după căderea României în ghiarele comunis-

mului...
Astfel, Horia SIMA continuă marea deschidere spirituală a lui Corneliu CODREANU către sufletul omului prin evidențierea permanentă a unor principii ce-și așteaptă împlinirea.

III) OMUL POLITIC

În lumea demo-burgheză în care trăim, noțiunea de "om politic" este direct legată de metodele întrebuintate pentru a se impune. Legea zisă "scopul scuză mijloacele" este norma de căpetenie prin care se distinge pretendentul la această denumire. O constatăm zilnic în versalitatea declarațiilor, în denegrarea continuă a afirmațiilor precedente, în inconsistența și controversele ce însoțesc spusele oamenilor politici. Și cu cât se dovedește mai "limbut" și mai "pervers", cu atât se bucură de un mai mare renume - dacă nu de o veritabilă simpatie - dobândind denumirea de... "politician de rasă".

Lozinca lor favorită, repetată probabil și în somn, este următoarea = "numai imbecilii nu schimbă de opinie". Prin ea vor să facă dovada că schimbările lor cameleonice au un scop bine determinat, pe care - bine'nțeles - evită să-l definească, lăsându-l într-o stare propice oricărui subînțeles.

Acesta este tipul de OM care-și croiește drum cu ușurință, provoacă dezastrele naționale cu indiferență, chit că susține azi contrariul de ceea ce a susținut ieri, iar mâine, cu

aceeași liniște, contrariul de ce susține azi...

Acțiunile politice ale celui care conduce Legiunea, au un alt răsunet, deoarece au un alt sens ascuns. Perspectivele urmărite întrevăd o viziune a lumii care depășește comunul stratificat al existenței istorice. Doctrina legionară fiind o refacere a omului, acțiunea politică urmează și ea aceeași cale, prin contrastul permanent față de comportamentul uman manifestat de epocă.

Poziția lui Horia SIMA, ca om politic, după dispariția Căpitanului, nu era de invidiat. Moștenirea grea, încărcată de mari răspunderi :

- 1) Mișcarea anihilată,
- 2) Cadrele superioare decimate,
- 3) Țara sub vigilența ucigătoare a dictaturii regale,
- 4) Dificultăți interne în rândurile Mișcării,
- 5) Nici simpatie, nici sprijin moral din exterior,
- 6) El însuși - ca om politic în formație - fără nici o experiență parlamentară sau ministerială.

Horia SIMA avea în schimb, spre deosebire de mulți alții:

- O intelență vie,
- O voință nestrămutată de a învinge,
- O încredere totală în doctrina și spiritul legionar.

În plus, în afara propriei sale capacități intelectuale, viitorul Șef al Legiunii, posedă:

- O viziune largă a problemelor românești,

- O convingere neclintită în viitorul Mișcării,
- O abilitate diplomatică înnăscută, ce nu aștepta decât posibilitățile practice pentru a se manifesta din plin.

Toate aceste atribute au constituit componentele care l-au ridicat în fruntea Mișcării și i-au permis să înfrunte neajunsurile și primejdiile inerente funcției supreme. De altfel, în circumstanțele de atunci, maleabilitatea intelectuală și curajul dus până la temeritate constituiau calitățile esențiale ale unui conducător.

Mișcarea, izbită din toate părțile, avea nevoie de un șef îndrăzneț, abil și capabil să impună o linie de contrast și la nevoie, o acțiune. Așa cereau timpurile, chiar de-ar fi fost vorba de o linie extra legală.

Oricare altul ar fi putut primi acest post, DACĂ ar fi împlinit condițiile excepționale pe care le-a întrunit Horia SIMA în perioada cea mai cruntă a luptei legionare.

Horia SIMA s'a dovedit de la începutul marelui prigoane din 1937-38 ca unul dintre cei mai activi și dibaci șefi legionari. Fapt care i-a rămas de altfel caracteristic în toată viața sa de conducător de mișcare și șef politic.

Organizat, minuțios și tăcut, a păstrat totdeauna o largă viziune a problemelor esențiale, pe care le-a tratat cu sânge rece și în conformitate cu cerințele momentului istoric sau politic. Nu s'a sfiit să ia măsuri dificile și de mare răspundere atunci când alții ar fi tergiversat sau ar fi renunțat. El a știut să pună în cumpănă dificultățile și avantajile unei probleme, judecând situația în raport cu inte-

rezele Mișcării și posibilitățile de victorie ce se puteau desprinde din contextul politic al momentului. A avut întotdeauna simțul marilor acțiuni și capacitatea de întrebuintare a momentului util.

După dispariția Căpitanului, atmosfera politică a țării, precum și perspectivele istorice au trecut printr'o sumedenie de alternative încărcate de semne de întrebare, speranțe și prăbușiri. Viața omului politic și mai ales comportamentul său erau supuse unor dileme permanente. Cele trei dictaturi sângeroase (carlistă - antonesciană - comunistă), războiul cu incertitudinile sale caracteristice (mergând de la speranța unei victorii până la armistițiul trădării) și presiunile exterioare (intervenții oculte, apeluri la similitudini ideologice sau promisiuni) au răsturnat comportamentul multor oameni de răspundere.

Asemenea epoci de tensiune și perspective tulburătoare pun la grea încercare temperamentele mediocre, instabile, șovăitoare, lipsite de principii. Or, lipsa de principii provoacă foarte adesea lipsa de caracter, cu toate caracteristicile care-i sunt proprii = egoism, dublicitate, trădare... Și'n primul rând, ușurința de a accepta orice schimbare în speranța de a fi - sub orice formă - de partea celui tare. Nu este vorba de o tendință naturală. E mai de grabă o slăbiciune de structură interioară. Însă, în cazul omului politic, cu pretenții de conducere, defectul acesta devine o calamitate. Purtat de tendința aplecării sale, omul politic pierde contactul cu realitatea și interesele neamului. Considerând schimbarea care-i convine lui

drept unica salvare, calcă în picioare nu numai angajamente solemne, dar chiar norme etice și principii.

Aceasta a fost deficiența fundamentală a anumitor personaje politice românești din epoca ultimului război mondial. Scăderile morale, învăluite în interese obscure, pe care și astăzi încearcă să le explice prin respectul lor pentru alianțele istorice, zise "naturale", ce (zice-s'ar) garantează totdeauna "independența" României... Argumente stupide când așa-zișii "aliați istorici" nu mai puteau garanta nimic. Când - din contră - acești garanți ai independenței românești erau aliați cu sovieticii împotriva noastră, aliați cu cei contra cărora neamul românesc lupta din răzputeri și contra cărora avea nevoie de garanții active, capabile să intervină.

Și apoi, nici o națiune din lume nu este obligată să mențină alianțe cu "așa-zișii săi aliați naturali" atunci când circumstanțele politice s'au schimbat, sau, mai ales, atunci când prietenii și aliații unui moment istoric au relații și înțelegeri cu proprii tăi dușmani.

Această paranteză, numai pentru a pune în relief diferența de atitudine și de gândire politică națională dintre politicienii români și Horia SIMA, Șeful Mișcării Legionare. Deoarece nu trebuie uitat că personalitățile politice românești din ultimii 50 de ani s'au manifestat printr'o conștientă atitudine demagogică, lipsită de personalitate, curaj civic și demnitate patriotică.

Cazul lor este tipic pentru toate formațiunile demo-liberale ce-au împânzit politica României în acest secol. Fatală le-a fost tocmai ideologia democratică pe care n'au înțeles-o,

n'au stăpânit-o nici în spirit, nici în aplicare. S'au lipit de ea pentru că le garanta o anumită libertate, pe care însă au interpretat-o balcanic: Libertate, pentru noi, DA! Pentru ceilalți, NU!

În plus - și aici se manifestă imaturitatea lor politică - s'au manifestat mai mult ca partizani ai unor democrații occidentale, decât ca apărători ai intereselor neamului românesc. Au mizat întotdeauna pe punctul de vedere al celor din Apus, delăsând cu multă ușurință, dacă nu adesea cu entuziasm, punctul de vedere al României. Era curentă, în acele timpuri, intervenția doctă și convinsă a uneia sau alteia dintre căpeteniile partidelor democrate, ori de câte ori se ajungea la vreun conflict de interpretare între interesele țării și cele ale "garanților" din Occident. Și se ceda totdeauna în favoarea dorințelor apusene, din cauza acelui celebru: "Cum să ne opunem?! Dar ce vor zice Marile Democrații!"

Așa s'au comportat în toate împrejurările istorice ale neamului. Înainte de toate au ținut seama de acel "CE VOR" și "CE VOR ZICE" alții...

Acest comportament devenise o a doua natură. Atitudinea supusă față de Occident era un reflex condiționat care apărea fără nici o constrângere interioară. Aveau impresia că apărând democrația altora - așa-zisa Mare Democrație - ei își apărau și mica lor democrație, ce se confunda cu interesele de partid.

Această supunere continuă să fie și astăzi linia de conduită a acelor ce se declară demoliberali. Este o continuare logică a unei educații servile, dezvoltată în sânul organizațiilor

demo-burgheze drept "fidelitate" față de ideea democrată. Ceea ce nu i-a împiedicat să aibe "fidelități" față de orice regim - oricât de contradictoriu cu fondul democrat - din moment ce interesele de partid și cele pur personale nu erau atinse. Sau, mai ales, dacă puteau prospera, în ciuda relelor ce apăsau pe întregul neam. Exemplele sunt multiple și de necontenit:

-&- Au preamărit pe regele Carol al II-lea, cea mai sinistră figură a epocii. I s'au supus orbește, din lașitate sau pur și simplu, din interes. I-au acceptat dictatura, unii mergând până în a-l ajuta în crimele comise.

Ceea ce nu i-a împiedicat, după abdicare, să se declare anti-carliști, inamici de moarte ai acestui pervers... Și au devenit, imediat, buni, fideli... antonescieni!

-&- În consecință, au urmat linia antonesciană, deși nu-l stimau (le desființase partidele). Dar pe dedesubt, au luat parte la lovitură de stat anti-legionară, contribuind la instalarea unei alte dictaturi, aceea personală a gen. ANTONESCU.

Au acceptat (ca și pe vremea carlistă) toate actele ilegale și anti-constituționale ale noului dictator, dintr'un spirit de slugărnicie și mici interese personale sau politice.

L-au preamărit apoi pe același general ANTONESCU, pentru intrarea în război contra sovieticilor și l-au susținut cu frenezie cât timp erau speranțe de victorie, pentru a-l sabota și trăda de îndată ce s'a simțit o aplecare a balanței conflictuale de partea Apusenilor.

Toti s'au declarat, instantaneu, anti-germani și fideli aliați ai democrației apusene, nu numai după război, dar chiar în timp ce armata română lupta pe viață și pe moarte contra hoardelor comuniste, acești scumpi "aliați" ai Occidentalilor care, la rândul lor, erau tot atât de scumpi aliați ai demo-liberalilor români... Iar când le-a convenit, nu s'au sfiit să accepte un ar-mistițiu cu sovieticii, sub sfatul "dezinteresat" al Apusenilor tot democrați, care țineau așa de mult la salvarea României de sub "jugul" german(!).

Acești democrați danubieni n'au înțeles nici o dată importanța războiului din Răsărit, nici faptul că unicul pericol pentru neamul românesc erau sovieticii și doctrina marxistă. Prinși în mrejele ideologiei demo-liberale, toate promisiunile aliaților apuseni li se păreau foarte favorabile unui aranjament ulterior pentru interesele partidelor democrate românești. Ce mai putea conta în acest caz, demnitatea națională, apărarea gliei, fidelitatea unui angajament solemn și jertfele pe care le pregăteau odată cu intrarea rușilor în țară...

-&- În acest scop - pe care istoria îl va da în vileag odată - au complotat, în timp de război - cu dușmanii neamului (fapt care, în mod normal, se pedepsește cu moartea) și apoi, au colaborat cu sovieticii și cu comuniștii locali, fără cea mai mică jenă. Din contră, lăudându-se și cerând posturi de miniștri în formațiile ministeriale ale momentului.

Numai când au ajuns ȘI EI prin închisori sau lagăre, au devenit subit anti-regimiști,

anti-comuniști, gata să le găsească toate defectele, în contradicție cu tot ce gândeau și susțineau atunci când circumstanțele le erau sau li se păreau favorabile.

Deci, acești demo-liberali balcanici au avut, în mod constant, o poziție nedefinită și dubioasă din punct de vedere național și politic. S'au caracterizat prin lipsă de opinie bine susținută - lipsă de doctrină precisă - lipsă de poziție netă și fermă. S'au comportat tot timpul și în toate circumstanțele ca niște vulpoi la pândă, ca niște profitori insensibili la suferințele neamului.

Au manifestat continuu o dublicitate de atitudine, purtată pe linia interesului personal. Or, dublicitatea duce în mod fatal, cel puțin la comportament imbecil, dacă nu direct la trădare conștientă. Istoria va decide care a fost adevărul în cazul lor...

Cât privește cei care au scăpat în străinătate, s'au aciuit într'un "Comitet Politic" foarte închis și "select", supus americanilor și subvenționat tot de ei, în așa hal inactivi și despersonalizați că, în clipa în care americanii (USA) au închis robinetul fondurilor de subsistență, au dispărut ȘI Comitetul, ȘI lupta națională în exil, ȘI patriotismul "nemărginit" al democrațiilor noastre.

În schimb, urmașii vechilor formații istorice încearcă - în ultima vreme - diferite "combi-ne", tot politice, tot naționale și tot patriotice, cu sprijinul Occidentalilor. Dar, evident, și cu sprijinul evreilor, care să le asigure existența materială și'n subsidiar dominația exilului românesc. Ceea ce nu-i exclus, dată fiind mentalitatea servilă ce-i caracterizează. Pentru

ei, problema națională, simplu pretext pentru a găsi în mijlocul românilor o susținere cinstită și naivă, care să le asigure manevrele pe bază numerică, pentru a forța accesul personal în viața internațională.

* * *

Șeful Mișcării Legionare a avut întotdeauna, și continuă să aibă, o cu totul altă atitudine politică și națională. Continuator al unei concepții opusă celei bazate pe materialism și construirea intereselor pe clan sau pe partid, s'a găsit totdeauna în afara demagogiilor ieftine și a schimbărilor de opinii ușurate. Horia SIMA reprezintă o concepție de viață diferită - o modificare de structură interioară profundă - o stabilitate de credință fie ea națională, socială sau religioasă.

Politica în gândirea legionară nu este un mijloc de căpățuire personală sau de stratificare extra-comunitară națională. Ea nu reprezintă decât un procedeu constituțional pentru stabilirea diversității de opinii socio-filozofice care frământă societatea și calea legală pentru a se ajunge la conducere. Această definiție stabilește deja două linii precise de conduită:

1. Recunoașterea diversității de opinii politice în societate.
2. Eliminarea din gândirea legionară a revoluției socio-proletare.

Două puncte capitale în definirea sensului just al unei concepții, acuzată pe de altă parte

de... totalitarism. Horia SIMA, păstrător și apărător al normelor stabilite de Căpitan, n'a făcut decât să mențină cu tenacitate, doctrina originară, convins de unicitatea și de perspectivele pe care le poate deschide pentru viitor.

Horia SIMA a considerat totdeauna că doctrinele și sistemele care sunt modificate continuu, pentru a fi puse în conformitate cu variațiile diverselor momente, NU AU CE SPUNE ȘI NU AU CE SUSTINE, pentru că nu au un fond de gândire depășind vremea. O concepție ca cea legionară aduce o transpunere, o oglindire nouă a sensurilor și stărilor existente. Ea are un fundament încărcat de perspective noi, deoarece-i încărcat de esențe nestrămutate = naționalism - spiritualitate - credință religioasă etc. care duc OM și NAȚIUNE spre morală, etică și Dumnezeu.

Din cauza aceasta, politica legionară este anti-marxistă și anti-comunistă. Deci anti-egalitaristă, în sensul depravat pe care-l susțin cei de azi. Tot ceea ce este pro-elitistă, așa cum rezultă din însăși regula firii, a naturii.

Marele merit al lui Horia SIMA este tocmai de a nu fi alterat întru nimic conceptul politic elaborat de Corneliu CODREANU. Nu trebuie confundat conceptul politic (care este o esență) cu variația momentană posibilă, a relațiilor sau a acțiunilor pur politice pe care le ia uneori conducătorul legionar. În mijlocul circumstanțelor și evenimentelor, el este obligat adeseori să ia anumite măsuri tangențiale cu principiile, să refuze anumite propuneri sau să accepte anumite apropieri care, la prima vedere, apar

în contradicție cu ceea ce constituie miezul doctrinei.

Eroare fundamentală de apreciere din partea comentatorilor.

Variațiile tactice sau strategice ale omului politic legionar nu constituiesc o încălcare a fondului, din moment ce nu provoacă nici o modificare a conceptului de temelie, a esențelor care susțin edificiul întregii doctrine. Variațiile acceptate fac parte din jocul normal al relațiilor politice, în întregul organizațiilor ce se înfruntă sau se apropie unele de altele. Jocul acesta nu provoacă nici o schimbare majoră în ceea ce privește doctrina particulară a fiecărei formații politice. El ușurează numai raporturile utile ale existenței cu sistemul în vigoare, cu opoziția activă, sau cu circumstanțele neașteptate.

În afară de aceste norme obligatorii de bună înțelegere și de apropiere până la cooperare în anumite momente, fiecare organizație politică își păstrează independența de gândire și comportare, disciplina și prescripțiile ei de trăire, sensul ascuns al propriei doctrine și modul de acționare în raport cu ceilalți și cu evenimentele privind viața neamului... Astfel, respectul față de individ, de muncitor, de patrie, de sacrificiu etc.. poate varia la infinit, constituind, prin particularitățile lor esența sau esențele proprii ale fiecărei gândiri politice care le stă la temelie.

Omul politic Horia SIMA n'a deviat nici o iotă de la aceste esențe ale doctrinei legionare. S'a păstrat consecvent în mijlocul vieții

politice, extrem de variată a României, precum și a evenimentelor internaționale pe care le întâmpina. Faptul este remarcabil. Dacă se ia în considerație extinderea în timp a acțiunilor sale și diversitatea situațiilor în care s'a aflat (obligat fiind să țină seama în mod permanent de eterogenitatea problemelor cărora trebuia să facă față) Horia SIMA apare ca unul dintre cei mai virtuosi oameni politici ai epocii. Să ne explicăm succind:

-&- Este singurul om politic, român cel puțin, care de peste patru decenii conduce, fără întrerupere, o organizație politică naționalistă, prezentă permanent în viața politică a României, atât în țară cât și în exil. Deci, o permanență vie și activă ce nu s'a desmințit. Horia SIMA a știut să umple acest spațiu de timp printr'o activitate reală, încărcată de prezențe și de perspective.

Când în realitatea istorică a epocii, forțele naționaliste au trecut printr'o stagnare - iar unele chiar printr'o dispariție totală - Mișcarea Legionară, sub conducerea vigilentă și disciplinată, s'a menținut aceeași - ca doctrină, organizare și activitate - purtătoare a unei speranțe de mai bine și de victorie. Și prin permanenta luptă contra marxismului, purtătoare a unui impuls de prezență exemplificatorie.

În acești ani de după război, mai toate organizațiile naționaliste care au supraviețuit au devenit "neo" ceva, sub diferite denumiri, care uneori nici nu mai reamintesc matca originară. Numai GARDA DE FIER a rămas aceeași, ca denumire și ideal, ca doctrină și finalitate. Sub conducerea aceleiași voinți și aceluiași

gând, Mișcarea Legionară constituie într'adevăr, un record rar de atins.

În același timp dovedește o maturitate de concepție și de disciplină interioară, unică. Chiar micile indiscipline ivite în sânul Mișcării, cu neajunsuri pentru monolitismul caracteristic în organizația legionară, n'au reușit să știrbească nici prestigiul Șefului suprem, nici cel al Mișcării. Aceste indiscipline au devenit o simplă acțiune desidentțială, ruptă de matcă, dar incapabilă de a se manifesta major, peste actualitatea organică și multi-prezentă a Mișcării Legionare condusă de șeful său legitim, Horia SIMA.

Timpul îndelungat n'a alterat nimic din concepția originară a lui Corneliu CODREANU și nici din respectul pe care-l poartă legionarii aceleia ce i-a urmat. În acest lung răstimp, Horia SIMA a știut să se impună și să impună neamului românesc existența Mișcării Legionare. Această enormă trecere de timp ar fi putut uza (sau cel puțin ar fi obosit) orice organizație și orice șef de filă. Nu însă în Garda de Fier! Legionarii nu duc o acțiune de moment sau de circumstanță. Legiunea acționează în timp. Ea luptă pentru un viitor ce se va manifesta odată, atunci când circumstanțele o vor permite.

Legiunea și șefii ei nu sunt pionii unei politici ce trebuie să țină pasul cu clipa. Legiunea și Șeful ei sunt esențe ale Neamului Românesc, niste PERMANENTE invulnerabile și de neînlocuit. ELE SUNT!

Efortul tuturor în Mișcare este de a menține pe cel ce conduce, de a-l păstra acolo unde îi este menirea și misiunea. Cu cât această per-

sonalitate rămâne mai mult timp în fruntea Legiunii, cu atât stabilitatea organică și activitatea reală au o continuitate statornică. Timpul, în Legiune, nu este un fenomen de roadere, de fărâmițare; ci o fază de activitate neîntre-ruptă.

-&- Horia SIMA, spre deosebire de mulți alți șefi de organizații politice a avut de înfruntat o diversitate excepțională de situații. Atât în țară, cât și în exil, s'a izbit de împrejurări politice și condiții istorice rare, care l-au forțat să recurgă la măsuri cu totul în afară de comun. A avut însă intuiția problemelor, pe care le-a înfruntat pe muche de cuțit, dar fără șovăire, convins de justetea gestului și gata să-și ia răspunderea acțiunii.

N'a ezitat nici în fața celor mai întreprinzătoare acțiuni. Dar le-a studiat cu atenție înainte de a le pune în mișcare, ca un adevărat strateg. Nu a lăsat nimic nepus la punct, atât în tactica revoluționară cât și în acțiunile pur politice. Și situațiile pe care le-a înfruntat, cereau continuu, în diversitatea lor, o altă judecată, o altă tactică, alte mijloace și altă traiectorie a viziunii generale.

Faptele cereau o inteligență fertilă, sintetică și curajoasă, capabilă să ia măsurile necesare cu rapiditate și siguranță, să comande cu autoritate și să înfrunte destinul cu încredere. De aceea, când a fost necesară prezența lui, ca element conducător și responsabil, s'a găsit pe poziție trup și suflet, luând asupra-și tot greul acțiunii. De la pregătirea răsturnării regelui Carol al II-lea, până la sfidarea lui HITLER, și apoi prin organizarea Guvernului

de la Viena (ca puncte de referință asupra capacității sale), prezența lui Horia SIMA a fost o realitate istorică, încărcată de prestigiul pe care-l putea pune în balanță personalitatea sa.

Situațiile ce i-au traversat calea, n'au fost mulți oameni să le fi trăit vreodată. Nu pentru că alții n'ar fi cunoscut situații aproximativ similare, ci pentru că - în afara celor 140 de zile cât a durat Guvernul Național Legionar, până la lovitura de Stat a gen. ANTONESCU - Horia SIMA, ca șef al Legiunii, a fost continuu un proscris, un fugit, un condamnat la moarte, un urmărit, un închis în lagărele germane sau românești, un șef politic fără patrie...

Și totuși, în ciuda acestei situații excepțional de tristă și nesigură, Horia SIMA a jucat - în mod permanent - un rol important. Atât în istoria neamului românesc, cât și a existenței legionare, ca organizație luptătoare și ca rezervă spirituală pentru viitor.

În plus, aceste situații excepționale s'au plasat cu totul în afara cazurilor obișnuite ale oamenilor politici - adică, mici probleme electorale - scurte lupte parlamentare - trecătoare rivalități de conducere - obscure neînțelegeri de program...

Pentru Horia SIMA toate evenimentele s'au desfășurat pe alte cordoane, înscriindu-se pe linia marilor răspunderi. Numai simpla lor enumerare ar fi de ajuns pentru a se vedea diferența strigătoare a destinului sau, în comparație cu al altor personalități importante din istoria epocii, dar circumscrise în banalitatea problemelor de rutină ale oricărui șef politic.

-& Horia SIMA, după uciderea Căpitanului,

s'a decis să facă tot posibilul pentru a răzbuna moartea marelui inițiator și conducător al Legiunii. În acel timp nu era decât un simplu membru al Consiliului conducător de prigoană, refugiat în Germania, având ca misiune legătura cu țara.

Hotărîrea lui apărea logică din punct de vedere legionar. Dar extrem de greu de realizat în condițiile de atunci. Regele Carol al II-lea era dictatorul țării. Șef al Armatei, Șef al Serviciilor Speciale, Șef al Poliției și Jandarmeriei, înconjurat numai de oameni de încredere.

De cealaltă parte, Horia SIMA singur, cu o mână de oameni. În plus, Mișcarea Legionară, aparent anihilată... Mii de legionari în închisori și lagăre. Nici un sprijin, măcar moral, de nicăieri...

Și totuși, Horia SIMA a izbutit să-l dărîme, bazându-se pe:

(1) cunoașterea stării de spirit a națiunii, care nu mai putea suporta prezența regelui satrap,

(2) mobilizările punctuale de mase, a căror presiune numerică, mereu crescândă, a pus în cumpănă decizia Armatei,

(3) convingerea nețărmurită în victoria legionară drept corolar al unor suferinți ce-și așteptau justiția.

Armata n'a voit să tragă în aceste mase de studenți, muncitori și țărani, neînarmați dar entuziaști, care reprezentau opinia întregii națiuni.

Această VICTORIE MORALĂ l-a adus pe Horia SIMA în fruntea Mișcării Legionare. Nu era vorba de o recompensă pentru actul săvârșit, cât mai ales de recunoașterea capacității sale de conducător și a calităților sale de om

de elită.

-&- În coabitațiunea care a urmat cu gen. ANTONESCU, Șeful Legiunii a suportat cu stoicism atitudinea perfidă și ieșirile brutale ale generalului, păstrând o loialitate impecabilă față de angajamentele luate cu privire la conducerea Statului și împărțirea răspunderilor.

Lovitura de Stat a generalului ambițios și viclean, a pus pe Șeful Legiunii într'o situație care ar fi distrus pentru totdeauna orice alt politician. Horia SIMA a suportat lovitura, și chiar închis într'un lagăr german, a continuat activitatea sa conducătoare.

De asemenea, neînțelegerile care au existat între legionarii închiși în aceste lagăre, n'au fost decât urmările vieții concentraționare, care macină nervii individului. Atât cât i-a fost cu putință - el găsindu-se închis în alt lagăr Horia SIMA s'a zbatut să liniștească spiritele și să le țină în disciplină. Rezultatul s'a simțit când la Viena, cu ocazia organizării Guvernului Național - cu excepția câtorva elemente excentrice - masele legionare din Germania l-au urmat pe Horia SIMA cu entuziasm și încredere, în decizia istorică a continuării războiului împotriva sovieticilor, stigmatizând astfel trădarea de la 23 August 1944.

-&- Atunci când - în calitate de șef politic - Horia SIMA a simțit că mersul războiului a schimbat de epicentru (deja în 1942) și că toate eforturile vor fi inutile, a încercat o acțiune de lămurire asupra situației, pe lângă MUSSOLINI.

Din lagărul în care se afla închis a făcut

o călătorie clandestină în Italia, unde fusese pregătită această întâlnire cu Ducele. Intenția lui Horia SIMA era de a convinge pe HITLER că punând capăt războiului cu orice sacrificiu, salvează Germania și Europa întreagă de calamitatea comunistă.

Intervenția imediată a lui HITLER a împiedicat buna intenție a Comandantului. Horia SIMA judecase problema ca un adevărat om politic, care pune în balanța istorică toate posibilitățile. Și, după o judecată la rece, decide să-și ia răspunderea într'un fel, sau altul. S'a izbit de dilema și șovăiala lui MUSSOLINI. Dar mai ales, de intransigența lui HITLER. Poate că întâlnirea proiectată între Horia SIMA și MUSSOLINI, dacă ar fi avut loc, ar fi schimbat mersul istorie.

-&- Convingerea că războiul va fi pierdut, nu a împiedicat totuși pe Horia SIMA, ca atunci când trădarea regală și a partidelor istorice au adus armatele sovietice în România, să accepte formarea Guvernului de la Viena, ca unica salvare a demnității naționale și mărturie reală a anti-comunismului legionar.

Condițiile puse emisarilor germani de către Horia SIMA, pentru a face acest pas - ȘI ACCEPTATE ÎN ÎNTREGIME DE HITLER - au fost de o demnitate națională ce va rămâne drept exemplu în istoria neamului românesc.

Conștient de situația creată prin trădarea de la 23 August 1944 și de consecințele ce se vor desprinde din această inconștiență colectivă, Horia SIMA a mănuit cu abilitate atu-urile ce le avea. Nu s'a lăsat impresionat de amenințările camuflate ale germanilor în caz de refuz

și nici de perspectivele puse în relief de RIBBENTROP, în caz de acceptare a propunerii germane. Și cu atât mai puțin, nu s'a lăsat impresionat nici de amenințarea ce trebuia să planeze asupra sa însăși, precum și asupra Mișcării Legionare, în caz de înfrângere în marele conflict al secolului.

Horia SIMA, ca șef responsabil și politician desăvârși, a analizat situația reală, a pus în cumpănă interesele naționale prezente și pentru viitor, apoi a calculat condițiile maxime pe care le putea pune Reich-ul. Și numai după aceea a acceptat să-și ia marea răspundere.

-&- La sfârșitul războiului, cu înțelepciune, a lăsat mână liberă forțelor legionare pentru a se stabili acolo unde voiau sau unde puteau. Dar a menținut asupra lor o influență, o autoritate moară, datorită disciplinei și unității spirituale ce caracterizează viața legionară. De altfel, în Garda de Fier nu există nici o dată întrerupere de activitate, chiar când este vorba de ea. Viața legionară este o continuă prezență. Cine nu se manifestă, cine nu este activ în lupta dusă de Mișcare, în disciplină și sub conducerea șefului suprem, pierde calitatea de legionar.

Toți membrii Legiunii cunosc legea de bază a activității permanente. Așa că, atunci când șeful Mișcării anunță în lume întreruperea activității sau "desființarea" organizației, faptul nu înseamnă dispariția formațiilor legionare, dizolvarea definitivă a Mișcării. În limbajul original al Gărzii de Fier, acest fapt însemnează pur și simplu "dare la fund".

Prin însăși această denumire, se vede că

nu este vorba de dispariție, ci de o simplă punere la adăpost. De altfel, asemenea "desființări" nu apar decât în cazuri excepționale, cum a fost "marea prigoană", sau la sfârșitul războiului, când viața fiecărui legionar era în pericol permanent.

Această "dare la fund" este forma originală a Gărzii de Fier de a deveni nevăzută și insesizabilă. Dar ea - ca organizație și fenomen de trăire - nu dispăre, nu se auto-desființează. Ea continuă prezentă în istorie. Se organizează, luptă, păstrează contactul și disciplina față de conducere.

Șeful Mișcării Legionare este de asemenea, omul cel mai activ. Dedicat în întregime Legiunii, viața lui se dezvoltă pe coordonatele trăirii în prezent și a acțiunilor gândite pentru viitor. El este o adevărată "locomotivă" care pune în mișcare și dirijează spre ținta finală, întreaga organizație. Prezența și activitatea lui constituiesc sensul real a Legiunii în viața neamului.

-&- La sfârșitul războiului, când s'a pus problema definirii "vinovaților" și precizarea "vinovațiilor", soarta Mișcării era carecum amenințată, deoarece - în ultimele luni ale conflictului - Mișcarea Legionară luase parte - prin Armata Națională a Guvernului de la Viena - la război, împotriva Uniunii Sovietice.

Și totuși, Garda de Fier a fost singura organizație naționalistă care n'a fost pusă pe lista celor considerați drept vinovați de război, de către Aliați. Deci, n'a făcut parte - sub nici o formă - din numărul celor condamnați.

De ce oare? Pentru că Mișcarea Legionară, nesimțindu-se vinovată cu nimic, nu s'a dat în lături să-și trimită delegații și să explice celor ce instruiău dosarele de judecată, care i-a fost acțiunea și în ce condiții s'a găsit în timpul războiului.

Emisarii legionari s'au prezentat în fața acestor autorități:

Primo, au înmănat un MEMORIU,

Secundo, au explicat situația în care s'au găsit legionarii timp de doi ani și jumătate în Germania hitleristă (închiși la Dachau, Buchenwald și Sac senhausen - Oranienburg),

Terțero, au expus motivele pentru care Garda de Fier a intrat în război, după 23 August 1944 și nu înainte de această dată,

Quarto, au argumentat contra cărui Aliat Garda de fier s'a declarat în război deschis = numai împotriva Uniunii Sovietice.

Expunere precisă, documentată, reală și sinceră, pe care judecătorii instructori ai marelui proces, au considerat-o logică și întemeiată, scoțând Garda de Fier de pe rolul celor ce trebuiau să fie judecați la Nuremberg.

-&- După renunțarea la tron și izgonirea din țară a regelui Mihai I, Horia SIMA a încercat o reabilitare a regelui de-abea sosit în exil. Printr'un Memoriu, Horia SIMA i-a pus problema organizării unei rezistențe a forțelor naționale românești, sub conducerea regală. A fost prima încercare (24 Aprilie 1949), după răz-

boi, extrem de importantă, care ar fi adus un vânt de entuziasm în rândurile românilor din exil și din țară.

Prin această intrare a regelui în contact direct și neîndoios cu forțele vii ale neamului, ar fi putut să-și șteargă trădarea de la 23 August 1944 și renunțarea la tron din 30 Decembrie 1947.

Prost îndrumat însă de cei ce-l înconjurau, sau din motive mult mai ascunse, regele Mihai a respins acest contact, această apropiere, printr'o tăcere, într'adevăr... regală! În loc să se dovedească cu adevărat "Domnitor" (în sensul tradițional al cuvântului) s'a pus în contact numai cu grupa VIȘOIANU din USA, care-i asigura privilegiul anodin de a trimite, prin presă, o "Urare" către țară, la 1 Ianuarie al fiecărui an.

Prin Memoriul din 24 Aprilie 1949, Horia SIMA și-a făcut o datorie supremă de om politic, care vede departe, știe să elimine neînțelegerile și animozitățile, dar știe de asemenea, să pună în relief greșelile celor care nu se cred nici o dată vinovați și au pretenția de a fi totdeauna în adevăr. Gestul lui Horia SIMA va fi odată apreciat la justa lui valoare.

Când toți ceilalți oameni politici români din străinătate, își căutau un adăpost bine plătit sau se ascundeau în fața soartei de ei pregătită neamului, Șeful Mișcării Legionare își asuma din nou răspunderea unei acțiuni de mare anvergură, care, atunci când se va scrie adevărata istorie a vremurilor noastre, va apare ca "unică" în analele istorice. Încărcată de bun simț, de bună voință, de viziune politică și dragoste de țară, MEMORIUL LEGIONAR

aducea o soluție care ar fi provocat impăcarea forțelor naționale românești, reabilitarea rege-
lui și fixarea unui punct de convergență,
atât pentru românii din exil, cât și pentru cei
din țara ocupată de comuniști.

Neluându-se în considerație o propunere
legionară - atunci când era încă posibilă o ase-
menea întreprindere de cooperare utilă - faptul
negativ a dus exilul spre înfruntări acerbe
și a anihilat pentru totdeauna iertarea trădării
de la 23 August 1944. Miopia - pentru a nu
spune inconștiența - vânătorilor de Ministere
sau de poziții privilegiate, care nu gândeau
dincolo de micile lor interese personale sau
de clan, au distrus singurul mijloc capabil de
a smulge pe regele Mihai din greșelile comise.

Prin cuvântul lui Horia SIMA, tot Legiunea
a avut dreptate în clipele grele ale acelui mo-
ment. Astăzi - peste 40 de ani după căderea
în greșală - este prea târziu ca regele Mihai
I să mai poată fi reabilitat.

* * *

Atitudinea politică a lui Horia SIMA s'a
definit totdeauna extrem de conciliantă când
a fost vorba de raporturi binefăcătoare pentru
țară și soarta neamului românesc. În schimb,
s'a arătat nezdruincinat pe principii ori de câte
ori a fost vorba de interese naționale, demni-
tate umană sau norme legionare. În aceste cazuri
nu cade nici o dată la învoială.

De asemenea, conform educației legionare,
Horia SIMA a susținut că angajamentele luate,
corectitudinea și respectul reciproc, constituiesc

prima condiție inamovibilă a oricărui act politic. Pentru el, ca și pentru colaboratorii săi direcți, acest mod de a se comporta n'a constituit nici o dată o greutate, o apăsare. Pentru ei toți nu este vorba decât de o formă curentă a omului legionar, gândită și impusă de Corneliu CODREANU = "Decât să învingi luptând prin mișelie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei..."

-&- Față de ceea ce i s'a întâmplat cu ocazia loviturii de Stat a generalului ANTONESCU, la 21 Ianuarie 1941, Horia SIMA a înțeles să aplice normele legionare. Ori, comportamentul generalului și al oamenilor lui de încredere față de Comandantul Mișcării Legionare a fost pe de-a dreptul odios.

Horia SIMA și-a impus cele trei norme cu care a plecat la drum, alături de generalul ANTONESCU: corectitudine în atitudini - respect față de deciziile luate împreună - loialitate față de cele două forțe în Stat: Șeful Guvernului și Șeful Legiunii.

Ceea ce n'a fost respectat de generalul ANTONESCU, dominat de dorinți de putere și dominație, de întâietate în toate și de supușenie față de el din partea celorlalți. Existența unui ȘEF care să fie respectat și să conducă CEVA peste voia și cunoștința sa, i-au ros sufletul, împingându-l să sape pierderea singurei forțe ce i-ar fi putut garanta marile victorii militare și politice pe care le visa.

Horia SIMA putea să-l doboare cu ușurință pe general, în timpul scurtei lor colaborări bicefale. Dar n'a făcut-o, din cauza angajamentului solemn luat față de general și față de

propria sa conștiință. Apoi, cu un spirit mult mai politic (deși foarte tânăr) și mult mai patriot decât generalul ANTONESCU, n'a făcut nici un gest care ar fi putut provoca o ciocnire între Mișcare și ANTONESCU, sub amenințarea permanentă a Rusiei sovietice, care nu aștepta decât așa ceva. Fapt care nu l-a împiedicat pe generalul ambițios să ia o inițiativă periculoasă pentru națiune.

Horia SIMA a preferat să suporte această lovitură infamă, neloială, decât să pună în primejdie soarta țării. Istoria va lămuri odată și acest caz de acuzație perfidă împotriva Mișcării Legionare.

Comportamentul lui Horia SIMA față de general, nu s'a schimbat nici după 21-23 Ianuarie 1941, atunci când a fost vorba NU de persoana acestuia, CI de soarta națiunii române. Cu demnitate, nu l-a atacat, nu l-a boicotat, nu l-a judecat, atunci când - într'un elan patriotic - a trecut Prutul pentru a realipi Basarabia de Țara Mamă. Nu l-a acuzat NICI când, din orgoliu, generalul ANTONESCU A SACRIFICAT ZECI DE MII DE OSTAȘI pentru cucerirea Odesei. NICI când a dus Armata Română (lipsită de armament modern și fără muniții) până la Stalingrad. NICI atunci când, prin greșeli politice s'a lăsat dominat de partidele politice care i-au săpat după aceea căderea în plasa lui Bodnăraș și a camarilei de la Palat.

Și Horia SIMA avea toate motivele să-l trateze cu dispreț și răutate. N'a făcut-o pentru a nu-i îngreuna situația dificilă atunci când - în orice caz - generalul ANTONESCU reprezenta România și ducea un război greu, pentru salvarea neamului. Mișcarea Legionară nu i-a con-

testat patriotismul! Ci a marcat totdeauna mega-lomania și infamele acțiuni împotriva Legiunii, dintr'o invidie rar întâlnită în comportamentul unui ofițer superior, deja ajuns în fruntea țării.

Aceeași linie de corectitudine și respect față de angajamentele luate a păstrat-o Horia SIMA și în cazul raporturilor legionare cu guvernul german, care s'a arătat tot atât de dur și josnic cu Legiunea, ca și generalul ANTONESCU... În aceste relații și-a impus o etică puțin respectată în lumea politică a epocii. Horia SIMA a fost singurul om politic naționalist care n'a stat NICI O DATĂ de vorbă cu HITLER. Dar acest lucru nu l-a împiedicat să trateze cu acesta și cu guvernul german, cele mai înalte probleme și să cadă de acord cu ei, atunci când interesele românești erau respectate și politica neamului o cerea.

Iar când și-a dat seama că presiunile hitleriste puteau fi un motiv inevitabil de conflict deschis, Horia SIMA a refuzat pur și simplu invitația lui HITLER. Atunci când orice om politic și orice șef de organizație naționalistă ar fi fost mândru să intre în contact cu puternicul conducător al Germaniei, pentru a fi cunoscut personal și, în multe cazuri, pentru a se pune bine cu mai marele zilei, Horia SIMA i-a ținut piept și nu s'a lăsat impresionat de renumele și forța acestuia.

În cazul Mișcării, ceea ce contează mai mult este forța de caracter, demnitatea și convingerea în ceea ce reprezintă. Horia SIMA, tânăr politician în mijlocul atâtor personalități experimentate și trecute prin toate aventurile, ar fi putut cade pradă ușoară multor ispite sau

capcane, de n'ar fi avut acele calități specifice oamenilor de elită și celor trecuți prin școala lui Corneliu CODREANU. Din contră, cu multă circumspecție, a manevrat conform principiilor legionare, NU lăsându-se impresionat de poziția sau renumele cuiva, CI impunând condiții sau respingând oferte.

Caz tipic de atitudine politică demnă din partea lui Horia SIMA a fost momentul critic de la 23 August 1944. Cei 400 de legionari din Germania, în frunte cu Horia SIMA, se găseau închiși în lagărele de concentrare Dachau, Buchenwald și Sachsenhausen-Oranienburg. Erau deci la discreția lui HITLER, care putea dispune de soarta lor după voie.

În timpul celor doi ani și jumătate de lagăr, relațiilor cu autoritățile hitleriste se agravaseră considerabil. Legionarii făcuseră deja greva foamei, contra comportamentului german, față de ei. Autoritățile germane îi amenințaseră chiar cu împușcarea de vor persista în atitudinea lor de protest și rezistență.

Horia SIMA, la rândul său, devenise - după fuga sa în Italia, în 1942 - un om considerat periculos, un adversar al regimului național-socialist. Era, în fond, un condamnat la moarte în suspensie. Pe de altă parte, nu mai exista nici o îndoială, în mintea lui Horia SIMA, că războiul nu mai putea fi câștigat de germani, decât print'o minune supranaturală. De altfel, pentru a expune această convingere în fața lui MUSSOLINI, fusese aranjată fuga sa clandestină în Italia. Faptul îi agravase simțitor situația personală și adusesese noi restricții pentru grupurile legionare din lagăre.

În aceste condiții, după 23 August 1944,

atitudinea cea mai prevăzătoare pentru Mișcarea Legionară ar fi fost tăcerea și așteptarea.

O asemenea perspectivă nu putea fi acceptată, și nici măcar întrevăzută prin prisma legionară. Și cu atât mai puțin prin intermediul lui Horia SIMA, care dăduse destule probe de intransigență, demnitate națională și forță de caracter.

De aceea, când după 23 August 1944, HITLER, prin RIBBENTROP, face lui Horia SIMA propunerea de a colabora la război, acesta răspunde că acceptă ideea în principiu, dar are nevoie de câțva timp pentru a juceca la rece importanța propunerii, a studia perspectivele naționale ale acestui act și a vedea opinia cadrelor legionare ce se aflau în Germania.

Deci, pentru Garda de Fier nu se pune problema situației concentraționare a legionarilor, ci problema majoră a neamului în circumstanțele provocate de deficiența morală a regelui și a partidelor politice, precum și cea a condițiilor în care HITLER înțelegea intrarea în acțiune a Gărzii de Fier.

Analiza acestor stări a fost favorabilă intrării în acțiune a Legiunii, trecându-se cu vederea comportamentul josnic avut de HITLER și întregul regim hitlerist față de legionari și de ceea ce reprezenta Legiunea în gândirea socio-politică a secolului XX. Prin această analiză prealabilă, și prin acceptarea voluntară a intrării în război, se afirmă capacitatea politică și viziunea istorică a lui Horia SIMA.

N'a fugit de răspunderea națională ce se impune Mișcării după 23 August 1944, chiar cu riscul de a se prăbuși definitiv în caz de pierdere a războiului. Dar demnitatea națională

cerea prezența Legiunii în clipa în care celelalte forțe politice se destrămaseră total, iar hoardele bolșevice invadaseră țara.

N'a căutat motiv de încredințare imediată regimului german pentru trecutul recent, în intenția de a se sustrage acestui impas sau pentru a șantaja cât mai mult pe cei care-l aduseseră în situația grea în care se găsea. Horia SIMA a pus în inima problemei două puncte fundamentale: patriotismul Mișcării în fața suferinței neamului și faptul că Garda de Fier este anti-comunistă și anti-rusă visceral. Pentru întreaga suflare românească, aceste două lucruri sunt primordiale. CINE NU LE IA ÎN SEAMĂ, CINE SE CODEȘTE, INTRĂ PE CALEA LAȘITĂȚII ȘI A TRĂDĂRII.

Dar simțul politic nu putea fi orb și tolerant aunci când se juca soarta neamului și a organizației legionare. Horia SIMA a acceptat propunerea, însă a impus anumite condiții obligatorii. A acceptat ca Mișcarea Legionară să-și ia răspunderea unei colaborări de luptă în războiul din Răsărit, dat în condiții majore, pe care istoria cândva le va considera cu adevărat excepționale, în contextul politico-istoric al dominației hitleriste de atunci. Iată-le:

-&- Totală independență politică, cu drept de organizare al unui Guvern Național Român și a unui Serviciu Diplomatic de guvern independent;

-&- Organizarea unei Armate Naționale Române, sub conducere militară românească;

-&- Drapelul Armatei:tricolorul românesc;

-&- Nici o interferență militară germană de tip SS (Waffen SS) sau incorporarea Armatei

Naționale ca trupe afiliate Wermacht-ului (tip Vlasov);

-&- Trimiterea trupelor române în mod exclusiv pe frontul sovietic.

După scurte negocieri, în care Horia SIMA a reușit să impună punctul de vedere al Mișcării Legionare, adică al intereselor naționale românești, HITLER a acceptat în totul exigențele Legiunii. Pentru mândria Fuhrer-ului, obișnuit să domine și să impună, a fost o adevărată înfrângere diplomatică și o scădere personală. Iar pentru neamul românesc a fost o victorie, datorită voinței și capacității incontestabile a tânărului șef al Legiunii.

Fără nici o emfază, fără nici o mândrie de a-l contracara pe cel care se purtase josnic cu Garda de Fier și cu șeful ei, Horia SIMA a dus tratativele cu tenacitate dobândind tot ceea ce se impunea în acel moment, din punct de vedere românesc și legionar.

-&- Organizarea Guvernului de la Viena.

Este una dintre cele mai importante acțiuni politice și istorice întreprinse de Horia SIMA. Fără acest Guvern, intrarea în luptă a unor trupe românești organizate în afara granițelor, n'ar fi constituit decât o nouă formație anti-comunistă, ca multe altele care luptau atunci sub uniformă germană.

Guvernul de la Viena pune o pecete neștearsă de independență și suveranitate, pe toate acțiunile întreprinse în numele lui. Deci, în numele neamului românesc (în imposibilitatea de a se manifesta liber).

În decizia lui Horia SIMA și a Mișcării Legionare nu era vorba nici de glorie, nici de perspective politice. Situația războiului era sumbră, iar intervenția forțelor românești din afara hotarelor nu puteau schimba în mod sensibil mersul evenimentelor. DAR, din punct de vedere românesc, lucrurile stăteau altfel. Pentru România apărea ca un act de valoare istorică. Atunci când suveranitatea și independența erau pierdute, o nouă forță românească relua stindardul, exact în clipa prăbușirii, pentru a menține sus și a perpetua în timp, legitimitatea unor prerogative esențiale.

Or, această atitudine de curaj și demnitate se datorește în întregime lui Horia SIMA, singurul om politic din acea epocă ce a întrevăzut importanța unei asemenea acțiuni.

Abilitatea politico-diplomatică a șefului Legionii s'a manifestat cu această ocazie și sub alte forme. În primul rând, în formarea acestui Guvern. Cu inteligență și patriotism, nu l-a format numai din legionari, ceea ce n'ar fi fost deloc dificil. Personalități legionare nu lipseau.

El a căutat totuși formarea unei echipe largi, cu personalități și din afara Mișcării (Vladimir CRISTI - Ion SÂN GIORGIU - Mitropolit Visarion PUIU). În logica legionară, problema organizării acestui Guvern, depășea cadrul Mișcării. Ea interesa întreaga națiune. Deci, prezența tuturor se impunea de la sine.

După aceea, a procedat imediat la recunoașterea noului Guvern ca reprezentant al Națiunii Române, prin schimb reciproc de reprezentanți diplomatici cu mai multe țări. Începând chiar cu Germania, care a numit un Ambasador pe lângă Guvernul de la Viena. Ceea ce dovedește

că raporturile dintre Reichul German și Guvernul de la Viena nu erau de Mare Putere față de un colaborator subaltern, ci de EGAL la EGAL.

Prin determinarea nezdruincinată a lui Horia SIMA, acest Guvern de la Viena n'a fost o încarnarea de circumstanță, superficială, trecătoare, ca atâtea altele în lumea de atunci, puse în funcție de armatele hitleriste învingătoare, prin diferite țări ale Europei. Nu era vorba nici de Quisling, nici de Gauleiter. A fost, din contră, puternica realizare a unei voinți clar-văzătoare, care a intuit momentul istoric, și necesitatea unei afirmări a neamului, în clipa în care responsabilii legali asvârliseră viitorul întregii națiuni în cumpăna intereselor personale.

Sunt momente în viața națiunilor, când totul depinde - în bine sau în rău - de forța ascunsă a unei voinți. În cazul binelui, de forța de caracter, de judecată integrală și rapidă a perspectivelor, precum și de curajul răspunderii, acte ce pot defini prezența unui adevărat om politic. Aceste atribute au determinat atitudinea lui Horia SIMA în acea zi de 24 August 1944, când i s'a adus la cunoștință defecțiunea regală, săvârșită în înțelegere cu partidele istorice și camarila de palat.

Și în tot ce a urmat în timpul celor câteva luni (August 1944 - Mai 1945), până la capitularea Germaniei, activitatea politică și diplomatică a lui Horia SIMA a constituit prezența vie a neamului, fiind legătura reală, de fapt, a unei continuități a neamului peste ruptura constituțională provocată prin acel act de la 23 August 1944.

Organizarea Guvernului de la Viena poate

fi considerată ca UNUL DIN ACTELE CELE MAI IMPORTANTE ale omului politic Horia SIMA. Într-o zi se va scrie mult asupra acestui eveniment capital, încărcat de consecințe benefice pentru viitorul națiunii române. Timpul n'a permis încă să dispară pasiunile și urile puse în mișcare de al doilea război mondial. Ocupația sovietico-comunistă, precum și nefericiții continuatori ai trădării mențin mereu vâlul perfidiei asupra anumitor adevăruri istorice.

Dar ceea ce a realizat Horia SIMA în circumstanțele grele de atunci, cu mijloacele la îndemână și combătând din greu și încercările de interferență a regimului național-socialist, dau dovadă de o capacitate politică de anvergură superioară.

-&- Combaterea trădării de la 23 August 1944

Atunci când a hotărît să ia atitudine răspicată față de tragica defecțiune din țară, Horia SIMA știa că leagă soarta Mișcării Legionare de slabele speranțe de victorie ale Reichului German. Dar decizia lui avea un sens precis, care a scăpat politicienilor de atunci, prea înhămați principiilor democratice ale Occidentului.

Aceștia au văzut cu precădere, în actul de la 23 August 1944, prăbușirea imediată a generalului ANTONESCU și intrarea lor personală în conducerea afacerilor românești, urmată de glorificarea istorică ulterioară, prin victoria Aliatilor. Pe când Horia SIMA, înainte de toate - și chiar în afara reinstaurării generalului ANTONESCU, care dăduse lovitura de Stat din 21-23 Ianuarie 1941 - a realizat dureros,

intrarea rușilor în România, instaurarea regimului comunist și marxizarea neamului, conform prezicerii istorice a lui Corneliu CODREANU din 1936.

Viziunea lui politică - legată ca totdeauna de soarta neamului - depășea atât soarta imediată a Mișcării, cât și inconvenientele legate de acceptarea de a lupta alături de germani. Prin acest gest Legiunea apărea, în mod fatal, în ochii Occidentului, drept organizație inamică. Dar pasul trebuia făcut, pentru demnitatea soldatului român, dezonorat de trădarea celor responsabili și pentru stigmatizarea acelor ce-și vânduseră țara. Mai târziu s'a dovedit că viziunea politică a lui Horia SIMA purta în ea armătura unui act de-o valoare ce depășea momentul.

Astfel, din prima clipă a intrării în acțiune - înlocuind regimul român căzut sub dependența Moscovei, iar după 6 Martie 1946, sub directă conducere a comuniștilor - Horia SIMA a dus o campanie neîntreruptă contra trădării de la 23 August.

Prin Proclamația către Tară, prin tot ce a scris și s'a comentat asupra faptului, s'a stigmatizat gestul vinovat, fiind declarat infamia supremă a democrației balcanice din România. Din cauza aceasta a existat în permanență o ideosincrasie violentă între personagiile demo-liberale refugiate în Apus și Șeful Mișcării Legionare.

Tot ce-a fost încercat în acest exil de către foștii responsabili ai tragediei românești după 23 August 1944, a găsit în Garda de Fier o opoziție intransigentă. Dar nu iremediabilă. Horia SIMA, ca om politic avizat, știe că lupta

neamului nu poate fi dusă la victorie de pe poziții discordante. UNIREA, și numai UNIREA, FACE PUTEREA!

Unirea forțelor românești este o necesitate imperativă. Trebuie întrevăzută, susținută, realizată cu orice sacrificii. Dar acest lucru, admis în principiu, nu elimină răspunderile pentru viitor, precum nu șterge răspunderile actelor trecute. De aceea a combătut fără milă erorile trecutului, a combătut pretențiile absurde ale prezentului și a pus la locul lor pe cei care continuă să susțină "neprețuitele binefaceri"(!) ale unui act ce ar merita stâlpul infamiei.

Conform situației analizate de Horia SIMA cu privire la actul trădării, ORICE RECUNOAȘTERE A ACELUI MOMENT, sub orice formă s'ar realiza, CONSTITUIE UN ACT DE REPETIȚIE A TRĂDĂRII DE ATUNCI FAȚĂ DE NEAM...

Mișcarea Legionară nu acceptă o asemenea umilire!

Națiunea română așteaptă cu totul altceva de la Exilul luptător. Între poporul român (care suferă de atâtea decenii calvarul impus la 23 August 1944) și elementele demo-liberale refugiate în Occident și care susțin compromisul de atunci și noua compromitere posibilă de acum, există o aversiune profundă pe care n'o va putea nici o dată modifica osteneala celor de aici în a se "arăta anti-comuniști" și mari patrioți. Nu șampania băută la 23 August în fiecare an sau pretinsele sentimente democratice arătate la marile ocazii, pot susține fondul unui act de acest gen...

Rezultatul îl avem în încercările, pierdute în decursul anilor, de unificare a exilului, deoa-

rece toate aceste încercări au fost întreprinse de politicienii sau urmașii celor care au săvârșit sau acceptat actul trădării.

Acești oameni n'au înțeles un lucru esențial: Nu persoana politicianului, numele partidului, sau (și mai puțin) "congeneritatea" cu partidele din Occident, pot provoca unificarea exilului și entuziasmul țării. Ci, în primul rând:

- desprinderea fără reticențe a fiecăruia de trecutul infamant,

- apropierea cinstită a tuturor forțelor patriotice românești,

- stabilirea unui numitor comun de raliere, legat de interesele națiunii române, nu de clanurile politice,

- impunerea unei coordonări în programul de acțiune...

Din punct de vedere practic, această propunere minimă a lui Horia SIMA, ar permite o reechilibrare și ar da un sens comun forțelor românești ce au răspunderea luptei în exil. Recunoașterea greșelilor comise și respingerea lor ca punct de onoare în stabilirea unei priorități de dominare, constituie deci, primul gest de deschidere spre o înțelegere generală.

Horia SIMA a pus această problemă de mai multe ori, cu simplitate, înțelegere și mare simț politic. A întins mâna tuturor, în gândul unei apropieri în cuget și acțiune, dacă nu în coincidență de vederi de program politic. Punctul său era logic și purtător de acțiune realizatoare. Forțele naționale românești sunt constituite din cele mai multe formații stabilite pe criterii doctrinare diferite. Aceste "vederi" particulariste, provoacă divergențe și antinomii, care AU UN ROST politic și electoral, atunci când țara fiind

liberă, fiecare încearcă să-și mărească spațiul de influență și de pătrundere în masele populare.

Astăzi, însă, ne gândim în altă conjunctură politică. Înfruntăm o primejdie comună, în care amenință atât națiunea română, cât și organizațiile politice precare, ce s'au constituit în străinătate. Viața și activitatea acestor organizații nu mai pot urma vechile criterii care determinau odinioară puncte de vedere independente și contradictorii, încercări de preemțiune și dominație, opoziții și lupte electorale. În epoca actuală, datorită noastră, a tuturor, este de a găsi un mijloc de apropiere, un punct de unire onorabil pentru toți, care să ne pună într-o poziție majoră, **NU CA ORGANIZAȚII AUTONOME, CI CA UNITATE NAȚIONALĂ ÎN FAȚA AMENINȚĂRILOR COMUNE.**

Singura posibilitate de înțelegere este eliminarea opozițiilor ce ne diferențiază și ne pun în divergență ostilă. Acest pas ar putea constitui unitatea de vederi, indispensabilă, creatoare de forță națională și de respect în fața Occidentalilor, cu care vom fi chemați într-o zi, să discutăm soarta României și să pactizăm într-o acțiune comună.

Propunerea Șefului Mișcării Legionare este un fel de PACT TEMPORAR între forțele politice naționale aflate în exil. În ciuda situației, acest pact va trebui să devină o realitate. Va trebui acceptat ca valabil și obligatoriu de toate formațiile existente, până la reîntoarcerea noastră în țară, când fiecare partid sau organizație politică își vor recăpăta independența de acțiune, putând fiecare dispune de concepția sa, după voie.

În fond, este vorba de un PACT DE NEAGRESIUNE TOTALĂ ȘI DE COLABORARE SINCERĂ

în lupta împotriva comunismului. Detaliile acestei apropieri vor fi puse la punct într'un PROTOCOL ulterior, semnat de reprezentanții oficiali ai acestor forțe, în exil.

Viziunea politică a Șefului Mișcării Legionare este clară, netă și logică. Ea duce la înțelegere, unificare de activități, îndulcire a raporturilor reciproce, câștig de prestigiu în lumea occidentală.

Trebuie recunoscut că Horia SIMA este singurul om politic din exil, care pune problema sub formă într'adevăr de UNIRE. Adică înțelegere națională, fără excluderi absurde și fără pretenții de prioritate (deși el ar fi singurul om politic cu drept de a-și valorifica o întâietate de conducere prin vechime : fost Ministru, fost Prim-Ministru, Conducător titular al unei organizații politice, plus cel mai vechi om politic activ din exil). Dar, conform fondului etic al doctrinei Legionare, el trece peste aceste atribute legitime, în intenția patriotică de a ușura reorganizarea luptei forțelor din exil.

-&- Capacitatea sa politică națională

Horia SIMA, depășind orice interes personal, și orice prioritate de grup, s'a manifestat politic de mai multe ori, în ultimii 40 de ani. Și dacă nu a fost ascultat, nici urmat în expunerile și sugestiile sale, greșala se răsfrânge asupra celor ce n'au fost capabili să înțeleagă, sau n'au reușit să înfrângă în ei, anumite ambiții și ideosincrasii.

Scuza obișnuită, întrebuințată în acest caz

"Occidentalii sau alte forțe oculte, nu vor să-l accepte în rândurile unei coaliții românești anti-comuniste", este cusută cu ață albă. Și iată de ce:

1. Mișcarea Legionară este cea mai veche și intransigentă organizație anti-comunistă dintre forțele românești din străinătate și din țară.

2. Mișcarea Legionară n'a fost acuzată NICI de participare la război împotriva Aliaților Occidentali, NICI de crime de război, NICI de acțiuni genocide.

3. Mișcarea Legionară este prezentă în acțiunea națională și în lupta contra comunismului de cu mult înainte ca forțele ce pretind acest lucru să fi ajuns în poziție de anti-comuniste.

4. Mișcarea Legionară este în toate domeniile o forță activă, în mijlocul națiunii române din țară și din străinătate.

5. Nici o forță din lume nu are voie să intervină și să împiedice organizarea exilului românesc și a luptei sale, prin interzicerea acceptării unui grup național.

Exilul românesc TREBUIE SĂ SE ORGANIZEZE ȘI SĂ SE IMPUNĂ PRIN SINE ÎNSUȘI. Altfel, nu se va ajunge la nici un organism major, capabil să devină o forță reprezentativă. Horia SIMA a pus mereu accentul pe această anomalie, de care suferă cei care cred că, eliminându-se Mișcarea Legionară, ei vor căpăta atât asentimentul românilor din țară și exil, cât și bună-voința guvernelor occidentale, precum și a ascunselor forțe ce caută să impună o voință cu totul excentrică, intereselor românești.

-&- Problema regelui Mihai

Chiar față de vinovatul principal al dezastrelui de la 23 August 1944, Horia SIMA a avut mai multe gesturi de înțelegere și posibilitate de reconciliere. Atitudine de circumstanță, fără nici o îndoială, dar încărcată de viziune politică și pusă în slujba neamului, fără nici o intenție de natură curtezană.

După ieșirea fostului rege din țară, în Decembrie 1947, acesta - deși semnase ACT DE ABDICARE - ar fi putut juca un rol cu totul excepțional în istoria României. Printr'un gest de curaj și demnitate, ar fi putut recâștiga simpatia românilor de pretutindeni. Era vorba în fond de o simplă atitudine de solidaritate activă, cu lupta exilului.

Epoca o permitea, deoarece speranța unui conflict occidental-sovietic eliberator, era încă vie. Lumea românească spera și prezența regelui în mijlocul luptătorilor ar fi contribuit la unificarea sentimentelor și acțiunilor convergente. Regele ar fi putut fi un element catalizator și de împăciuire.

Horia SIMA judecând prezența acestuia ca o posibilitate de restructurare a forțelor românești, și-a luat răspunderea de a încerca o asemenea acțiune, plină de riscuri. Într'un MEMORIU, din 24 Aprilie 1949, expune poziția Mișcării legionare și necesitatea de a se reorganiza exilul sub conducerea regelui.

I se dădea deci, un nou credit, fostului monarh. I se indica mijlocul realizării acestui deziderat național. I se propunea o reintegrare în sânul națiunii. I se deschidea perspectiva unui viitor, pe bază de încredere reciprocă,

și acțiune patriotică comună.

Răspunsul la o asemenea acțiune, a fost o tăcere profundă, deși din partea lui Horia SIMA fusese un gest de natură pur politică, în conformitate cu situația momentului. Acesta intuise atu-ul pe care-l prezenta fostul rege Mihai, pentru forțele românești din exil, în plină refacere. Persoana regelui putea juca rolul de numitor comun, pentru forțele naționale în conflict. Dar, tot așa, apariția regelui în frământarea istorică a evenimentelor, putea fi singura soluție, pentru ca marea greșală a tânărului monarh să poată fi ștearsă din inima poporului român.

Instinctul său politic, îl îndemnase pe Horia SIMA să ia această decizie, a lansării unui Memoriu, în momentul când regele făcea figură de trădător și om lipsit de caracter. Aducea în admosfera de atunci, o gândire limpede asupra situației și o încercare de judecare la rece, de cum să procedeze atât regele, cât și forțele exilului. Faptul, puna în relief capacitatea sa intuitivă și logică, ce se cere totdeauna unui bun om politic. De altfel, trebuie subliniat că Horia SIMA a păstrat totdeauna o mână întinsă tuturor celor ce ar încerca o refacere a forțelor românești din exil.

Această capacitate de a măsura la justa lor valoare problemele politice și de a le pune în relief la momentul cel mai oportun, îi este proprie, caracteristică ce-l diferențiază profund, de ceilalți oameni politici români, fie mai vechi, fie mai noi.

Numai el a înțeles importanța momentului istoric, încercând să repună în cicuit, pe regele Mihai I, în 1949, când toți ceilalți îl arun-

caseră pe linie moartă. N'o făcea din admirație pentru tânărul vlăstar al lui Carol al II-lea, și nici dintr'un respect pentru o monarhie ce se arătase nocivă neamului și Mișcării Legionare. Găsea însă că circumstanțele politice permiteau o triplă modificare în viața națiunii:

1. Restructurarea exilului pe baze noi, mai sănătoase și stabile, sub o formă mai unitară;
2. Reintrarea Mișcării Legionare în circuitul internațional, care nu-i putea nimic reproșa;
3. Reconcilierea monarhiei cu națiunea română, printr'un gest voluntar direct, venit din partea celui ce nu-și îndeplinise misiunea față de țară.

Mesajul lui Horia SIMA a rămas strigăt în deșert!

Astfel, din acele timpuri și până în clipa de față, NUMAI Horia SIMA a realizat conceptual sensul unei politici de apropiere cu toți ceilalți, și de unificare a forțelor disponibile în exil, pe bază de egalitate reprezentativă și de consens politic.

Mai mult, și extrem de semnificativ. Nu a împiedicat nici o dată astfel de încercări, chiar dacă Mișcarea Legionară nu a fost invitată să ia parte activă. A avut întotdeauna înțelesul adânc al intereselor românești, care trebuie să primeze orice alte interese. De aceea, s'a păstrat permanent accesibil unei apropieri generale, de politică națională.

În schimb, n'a permis nici o dată o subordonare a Mișcării Legionare vreunei forțe politice cu pretenții de prioritate sau hegemonie. A preferat să aștepte un moment prielnic, prin care

să se poată realiza o înțelegere majoră și generală, decât punerea în mișcare de "coaliții" sau de "aranjamente" parțiale, menite să cadă în abuz de putere sau să compromită unica apropiere a exilului, prin provocarea unei neîncrederi definitive în lumea românească.

Regula exprimată de Horia SIMA, în ceea ce privește realizarea exilului și contribuția totală a Mișcării Legionare este următoarea: "Înțelegere în sinceritate și loialitate reciprocă, dar și egalitate de drepturi și răspunderi".

Felul lui de a vedea și conduce politica legionară, îl califică drept un temperament împăciuitoare și acomodant în tot ce privește punerea la punct al unei acțiuni anti-comuniste și întru salvarea națiunii române, de sub jugul marxist. Ceea ce nu-l duce să accepte - nici pentru Legiune, nici pentru eventualii parteneri politici - vreun compromis, deschis sau secret. Pentru el, ori ce pact de acest gen, poate pune în primejdie onoarea, demnitatea și interesele neamului românesc. Așa cum s'a precizat mai înainte, Horia SIMA apare ca un om politic extrem de responsabil, conform devizei sale: MALEABIL ÎN DETALII, INTRANSIGENT PE ESENȚE!

IV PERSONALITATEA LUI HORIA SIMA

În expunerea biografică a unui om politic, partea cu adevărat delicată și dificilă este stabilirea atributelor sale specifice, care-i determină personalitate. Într'un cuvânt, unicitatea sa de gândire și realizare, de influență și stabilitate interioară.

Povestitorul este totdeauna tentat să supra-evalueze calitățile personale, dintr'un impuls de simpatie, sau de bună-voință. Iar adesea, când vrea să apară nepărtinitor, poate trece pe lângă trăsăturile cele mai caracteristice, temându-se de o exagerare întâmplătoare.

În orice caz, când este vorba despre o mare personalitate, se spune adesea prea mult sau nu se spune destul. Totul este o chestiune de unghi de vedere sau de interpretare personală. De aceea, tălmăcirea cea mai justă, prin care se evită atât nedreptatea cât și exagerarea, este atunci când se pun în relief numai câteva preciziuni semnificative și incontestabile. Restul reiese cu de la sine putere, din context.

Liniile de calificare sunt totdeauna multiple. Nu există persoană unilateral posesoare a unei singure calități. Personalitatea este totdeauna un tot, un întreg de însușiri și trăsături care stabilesc individualitatea și originalitatea celui în cauză. Văzut deci numai prin această deschidere un personagiu politic sau istoric poate fi luat în seamă și apreciat.

În cazul prezent, Horia SIMA apare ca o ființă multilateral încărcată de însușiri bogate și de caracteristici rare. Cu atât mai izbitoare, cu cât epoca pune în relief și dă întâietate celor priviți cu ochi buni de partidele democrate sau de oficiile oculte, care domină presa. În genere, omul de calitate, purtător de attribute excepționale, este privit cu ură în societatea decadentă și egoistă a secolului nostru. Tot ce nu-i asemănător tendințelor dominante, trece drept anomalie și formă primejdioasă.

Ori, ce poate fi mai primejdios pentru lumea ce stăpânește societatea actuală, de la politic,

la economic, și de la social la fizic, decât un personagiu care combate cu sinceritate și curaj formele decadente ce le sunt sprijin și finalitate?...

Personalitatea lui Horia SIMA este o chin-tesență de attribute specific legionare și de calități pur personale, a căror contopire, pune în plinătatea sa conducătoare, valoarea sa de șef. Fără această multiplicitate existențială, nu poate exista un conducător legionar, capabil să ducă la bun sfârșit lupta Mișcării.

În Legiune, situația este în plus, cu mult mai greu de stabilit, din cauza conceptului spiritualist, care-i stă la temelie. Conducătorul legionar se află în legătură directă cu TREI elemente, care-i determină personalitatea:

- A) Atributele specific legionare,
- B) Calitățile pur personale,
- C) Suprema înțelegere a conceptului spiri-
tualist.

Îmbinarea și statornicia acestor trei categorii de attribute - dintre care cele personale ies cu totul din comun - fac din Horia SIMA un șef conducător, cu totul excepțional, datorită căruia, Mișcarea Legionară a putut trece uriașele obstacole ce i s'au ivit în cale.

- A) Atributele specific legionare.

Nu poate fi legionar, decât individul ce și-a însușit anumite caracteristici, care-l diferențiază profund de toți ceilalți. Este o problemă de credință și de comportament. Iar trăirea în

spiritul doctrinei, îi devine sens de viață și de modificare lăuntrică.

Șeful Legiunii posedă, bine'nțele, aceste caracteristici și această trăire, ca orice legionar. Dar el posedă și alte attribute care, nu aparțin propriu decât persoanei sale. Prin ele se diferențiază de grupul organizației și se întrupează unei stări unice ce depășește poziția oricărui alt legionar.

a) Horia Sima întrevește viitorul legionar, nu ca speranță sau ca o simplă realizare posibilă, ci ca o certitudine.

El conduce Legiunea în sensul unei împliniri ce i-a fost destinată. Nu are nicio îndoială, oricâte piedici i s'ar opune. Menirea lui nu este de simplu "șef" al unei organizații politice în mijlocul altora. Ci de "conducător" al unei misiuni.

În țară sau în exil, liber sau în închisoare, în fruntea unei formații puternice sau a unui grup restrâns, el poartă o răspundere ce-i este proprie. Orice legionar se poate îndoii sau poate resimți o prăbușire interioară trecătoare, în fața atâtor vicisitudini și înfrângeri repetate. Horia SIMA, ca șef al Legiunii, nu are asemenea slăbiciuni. El crede în victorie, depășind chiar imposibilul. Din punct de vedere legionar, acest simțământ nestrămutat este primul semn al personalității sale excepționale.

b) Horia SIMA se confundă cu însăși existența istorică a Mișcării. El este legat de Mișcare ca orice legionar ce crede și luptă. Dar viața

sa, acțiunea sa, viitorul său, sunt direct
impletite cu prezența în neam a doctrinei le-
gionare.

Orice legionar poate renunța, poate nega
această doctrină, poate refuza activitatea
dusă până la sacrificiu, se poate chiar retrage
din trăirea și acțiunea legionară. Horia SIMA, NU!

Cel ajuns în fruntea organizației legionare
nu are o simplă funcție administrativă (oricât
de importantă ar fi ea), așa cum se petrece
în alte organizații politice.

În Mișcarea Legionară, viața și activitatea
Conducătorului consimțit devin structuri intrin-
sece ale realității existențiale. Intreaga trăire
a conducătorului se confundă cu trăirea în timp
și spațiu a organizației. El este definitiv
dedicat Mișcării, iar aceasta se recunoaște în el.

Legătura dintre cele două entități este, atât
de strânsă încât mulți adversari cred că prin
dispariția conducătorului ar putea dispărea
și organizația. Ceeace dovedește că lumea poli-
tică extra-legionară n'a înțeles, n'a pătruns
atmosfera în care se dezvoltă și trăiesc
membrii organizației. Spiritul legionar se

dezvoltă pe alte coordonate umane și politice
decât cele care frământă gândirea ideologiilor
la modă. Conform acestui spirit, conducătorul
suprem reprezintă cu totul altceva decât "pre-
ședintele" unui partid.

Șeful Mișcării întruchipează legătura spiritu-
ală a comunității legionare cu întemeietorul și
cu viitorul organizației. În afară de a conduce,
de a face politică, de a reprezenta forța

națională a Legiunii, Horia SIMA (în calitate de conducător) stabilește unitatea de trăire a unei noi credinți.

Din aceeași cauză, dăruirea lui, ca reprezentant al acestei credinți, este totală. Or, dăruire înseamnă trăirea în spirit de jertfă, acceptarea suferințelor fizice și morale, respingerea oricăror compromisuri, păstrarea liniei de conduită legionară conform doctrinei, indiferent de circumstanțele istorice și de evoluție politică.

c) O altă trăsătură de caracter a personalității lui Horia SIMA este fidelitatea față de Corneliu CODREANU, marele său înaintaș.

În genere, acest gen de fidelitate nu este linia de conduită a oamenilor politici. Fiecare caută să arate că acțiunea sa personală este unică, originală, cea mai conformă cu nevoile națiunii și că, tot el reprezintă salvarea neamului prin calitățile care-i sunt proprii.

Personalitatea lui Horia SIMA constituie o excepție, cu atât mai mult, cu cât diferitele situații prin care a trecut și de care a trebuit să răspundă categoric și în mod original, l-ar fi îndreptățit să-și aroge meritul acțiunilor. Și totuși, nici o dată n'a avut o asemenea atitudine. În tot ce a făcut și întreprins, a acționat conform gândirii Căpitanului, punând întotdeauna în relief, importanța și marea personalitate creatoare a acestuia.

A manifestat respect și încredere nelimitată marelui gânditor, afirmând cu tărie rolul primordial al acestuia, în structurarea unei doctrine esențiale pentru viitorul omului. Mai mult chiar. Această fidelitate o cere cu aceeași intensitate

și din partea legionarilor, susținând că numai prin acest gest permanent de respect și încredere, Mișcarea Legionară se păstrează pe linia adevărului, iar legionarul își înțelege misiunea.

Poziția lui Horia SIMA, în raport cu fondatorul Mișcării, dovedește o personalitate puternică, lipsită de invidie și ambiții deșarte. Nu s'a simțit nici o dată umbrat de dragostea purtată Căpitanului de către masele legionare. El însuși îi poartă o dragoste nestingherită, reamintindu-l în lucrările sale și solicitându-l veșnic în lupta Mișcării.

Această fidelitate - ce depășește timpul și evenimentele - este una din laturile exemplare ale personalității celui care conduce Legiunea de câteva decenii. În virtutea acestui sentiment profund de respect, Horia SIMA n'a schimbat absolut nimic din concepția lui Corneliu CODREANU. Totul a fost păstrat în măreția gândirii din început.

Unii s'au îndepărtat totuși - sub motive îndoielnice - de principiile stabilite acum 60 de ani. Încercarea acestora n'a dat nici un rezultat real, punându-i, din contră, într-o poziție falsă, incomodă și sezonată. Horia SIMA, neclintit, și-a păstrat fidelitatea față de doctrină, de întemeietor și de trecut. A rămas pe o poziție puțin de invidiat din cauza circumstanțelor istorice și politice. A păstrat însă temeinic o poziție de echilibru care i-a permis, pe de o parte, să respingă orice încercare de subminare a independenței legionare și, pe de altă parte, să propună înțelegeri și apropieri în conformitate cu doctrina, politica și interesele Mișcării.

Astfel, a păstrat tot timpul valoarea incontestabilă a unei personalități ce știe să judece, să impună un stil major și să păstreze strălucirea unei organizații ce crede în lupta pe care o reprezintă.

d) De asemenea, trebuie remarcat că, în demn urmaș al lui Corneliu CODREANU, actualul conducător păstrează în el o mare doză de "vizionar", fapt care-l apropie și mai mult de înaintașul său.

Acest atribut nu aparține oricui!

A fi vizionar, nu înseamnă a lansa idei sau opinii, ci a interpreta situații dincolo de înțelegerea comună, printr'o intuiție ce poate părea îndrăsneată și ne la locul ei. Vizionarul însă, vede și judecă printr'o altă prismă, ce-i este proprie, care-l duce spre realități neînțelese de cei mulți. Analiza lui se bazează pe alte coordonate și pe alte simțiri.

El simte, sau presimte, starea de fapt a unui eveniment în afara existenței obiective a acestuia. De aceea, deciziile lui își pot face apariția, foarte adesea, în contratimp cu ce impune sau ascunde momentul.

Pe această linie se înscrie unul din attributele specifice ale lui Horia SIMA. El posedă o capacitate de interpretare largă și adâncă a problemelor, dusă până la luciditate vizionară. A dat dovadă de mai multe ori - în momente grele și decisive pentru Mișcarea Legionară. Este de ajuns să reamintim:

1) Acțiunea interprinsă în țară pentru răsturnarea regelui Carol al II-lea, realizare obținută în pofida situației dominante a regelui și a poziției dezaastroase a Mișcării.

Din partea lui Horia SIMA nu a fost un act de sfidare absurdă, ci rezultatul unei precumpăniri interioare, de natură vizionară. Împins ca de resorturi nevăzute, Horia SIMA n'a mai ținut seama de diferența copleșitoare dintre forțele în conflict. Alții ar fi privit numai în această direcție, împiedicând prin temere orice posibilitate de victorie.

Horia SIMA a depășit această fază, trecând în aceea de vizionar. N'a cântărit cifre, arme, poziții dominante... El s'a bazat pe alte criterii, sprijinite pe imponderabil. Criteriul lui de acțiune era de natură explozivă, purtătoare de entuziasm și credință. Datorită forței sale interioare, viitorul șef al Legiunii a intuit adevărul unei situații prielnice, când cei din jur nu realizau decât imaginea unei stări de fapt. De aceea, Horia SIMA n'a stat pe gânduri într'o luptă neegală și a învins.

2) Un alt caz revelator a fost Guvernul de la Viena. Legionarii din afara țării, împreună cu Horia SIMA, erau de peste trei ani, prizonierii Germaniei.

În situația de atunci, războiul nu mai lăsa nici o îndoială asupra rezultatului final. Mișcarea Legionară, batjocorită și trădată de Marele Reich, nu avea niciun interes să i se alăture în acele clipe care nu puteau aduce decât eliberarea legionarilor din lagărele de concentrare, prin intervenția Aliaților care strângeau cercul în jurul armatelor germane.

Trădarea dela 23 August 1944, prin care s'au înjosit rege, politicieni și o seamă de

generali, apăsarea multora drept un act de mare patriotism și de excepțională acțiune diplomatică. În lumea întreagă, vechii reprezentanți ai guvernului antonescian făceau eforturi desperate pentru a se apropia de noua stare ce domina țara și pentru a dovedi Aliaților marea lor dragoste pentru cauza "anti-nazistă". Spinările se plecau supuse, fie direct Guvernului impus de Moscova, fie Aliaților occidentali, considerați viitori învingători.

Atitudinea acestor personalități politice nu făcea dovada niciunei viziuni politice de mare anvergură. Nimeni nu vedea drama țării, nimeni nu gândea viitorul, nimeni nu judeca prezentul în lumina de clisă a ocupării României de către sovietici. Trăiau cu toții într'o euforie de bălci.

Singurul om politic român care a întrevăzut tragedia neamului, rușinea trădării, consecințele atât imediate cât și cele îndepărtate ale nefericiților "responsabili" naționali al momentului, a fost Horia SIMA. Și situația lui nu era de invidiat... Dar așteptarea deznodământului militar nu putea fi decât utilă forțelor legionare. În plus, după doi ani și jumătate de lagăre și înjosiri, ce simpatie putea nutri Mișcarea Legionară față de Reichul național-socialist!...

Și totuși, Horia SIMA n'a privit situația ca un indiferent sau un răzbunător - ci ca un vizionar. El a luat în considerație:

- 1) circumstanțele create prin actul dela 23 August 1944,
- 2) starea de fapt a neamului sub călcâiul bolșevic,

- 3) poziția nedemnă a politicienilor români,
- 4) datoria Mișcării Legionare în istorie și'n fața neamului.

Horia SIMA a judecat problema deschisă Mișcării prin viziunea unei posibilități depășind momentul și interesele imediate ale legionarilor încarcerați. Perspectivele erau dramatice. Și poate, mulți legionari ar fi tins spre o poziție neutrală, care să le garanteze o trecere mai ușoară într'un "după-război" problematic.

Șeful Legiunii, prin curaj și prin stăpânirea unei viziuni privind în-de-aproape viitorul, a răsturnat această tendință. Ceea ce oamenii politici n'au fost capabili să întrevadă, Horia SIMA a intuit cu precizie.

B. Calități pur personale

Horia SIMA, întrupare conștientă de posibilitățile sale realizatoare, a constituit din primele timpuri un punct de sprijin al Mișcării.

Bun organizator și discret, a știut să strângă în jurul său, încă din începutul carierei sale de profesor, elemente tinere care au rămas până în ziua de astăzi stâlpi nemișcați ai Legiunii. Regiunea Banat, pe care a condus-o până la prigoana cea mare din 1938, a constituit o pepinieră de luptători devotați, datorită capacității sale de a-i educa conform doctrinei legionare.

În timpul marei prigoane a realizat o intensă activitate, datorită tot marilor sale calități de organizator și om discret. Prezent pe teren, lucid și curajos, a îndeplinit o seamă de acțiuni care l-au ridicat, încetul cu încetul, în fruntea Grupului de comandă. Din începuturi și-a înțeles menirea, dedincându-se total luptei legionare, menținându-se pe traiectoria trasată de Corneliu CODREANU, disciplinat și realizator.

Odată ajuns șef al Legiunii, n'a căutat să se plaseze dincolo de rolul ce-i revenea. S'a socotit totdeauna un simplu continuator, răspunzător față de Legiune, de întemeietor și de neam. S'a păstrat pe linia trasată la 6 Septembrie 1940 când personalitățile legionare, grupate

În For, i-au decernat titlul de Șef al Mișcării Legionare și de Continuator al Căpitanului.

Și din acea clipă nu s'a îndepărtat de normele imperative ale datoriei de șef al Mișcării. Adică, loial sensului superior al doctrinei legionare - păstrător al legilor de comportare prescise de Corneliu CODREANU - sustținător al principiilor socio-politice repuse în valoare de întemeietor - pildă vie de disciplină și respect față de ceea ce reprezintă apariția Căpitanului în secolul XX și lupta legionară în neamul românesc.

Întreaga lui activitate este un imn de glorie la adresa doctrinei legionare și a aceluia care i-a dat viață. Sunt aproape cinci decenii de când Horia SIMA conduce Legiunea ca urmaș al lui Corneliu CODREANU, preamărind continuu marea figură și personalitatea acestuia.

Tot așa, în Legiune nu s'a pus nici o dată problema ridicării în slăvi a conducătorului. El este respectat și apreciat prin faptul funcției ce i-a fost recunoscută. Nu are nevoie de o continuă recunoaștere pentru a se putea impune și menține. În Legiune nu există "cultul personalității". Mai ales că el însuși - ca conducător - nu se consideră decât un purtător al funcției supreme, misiune pe care trebuie s'o ducă spre victorie. NU în numele său personal, CI în numele celui care a dat naștere și viață Mișcării.

Poziția Conducătorului în Mișcare capătă cu totul altă înțelegere, alt sens, decât în alte organizații politice existente. În Legiune este vorba de o operă la care iau parte toți legionarii, în frunte cu conducătorul. Toți sunt deci mandatarii unei misiuni ce se continuă prin prezența lor vie și activă, a disciplinei față

de Șeful Legiunii și prin voința nevăzută a Căpitanului.

Pe traiectoria acestei concepții s'a păstrat Horia SIMA în toate acțiunile sale, ca urmare a unei forme de trăire cu totul aparte. Dar tot ce are în legătură cu psihologia și cu caracterul celui ce conduce Legiunea, îi aparține în propriu, constituind elementele vii ale personalității sale.

Astfel, om de gândire și de acțiune în același timp, Horia SIMA poartă în taina sufletului său o tenacitate de caracter care l-a pus la adăpost de multe ori, în lunga sa carieră de conducător responsabil, de om politic și de șef al unei organizații amenințate din toate părțile.

Datorită acestei tenacități Horia SIMA apare încărcat de o voință nezdruincinată, totdeauna prezentă și activă. În toate acțiunile sale dă dovadă de o perseverență senină, care-i permite să se mențină într'o rigoare de atitudine, pe care adversarii n'o pot bănuși.

De asemenea, rezervat în manifestări și precaut în decizii, nu lasă nici un amănunt, înainte de a lua o hotărîre. Experiența avută în decursul anilor, atât în viața publică cât și în cea legionară, i-a structurat o logică a perspicalității politice care-i permite să judece cu simplitate și rigoare, probleme pe care mulți politicieni nu le văd sau le complică fără rost.

În plus, posedă o capacitate subtilă de apreciere a evenimentelor, fără care un om politic nu se poate menține, deoarece nu poate prevedea. Datorită acestei calități a putut conduce Legiunea, punând la locul lor greutăți, piedici și perspective ce i-au ținut calea.

În afară de câteva cazuri excepționale - în care era vorba de soarta Mișcării - a evitat orice neînțelegere și violență. În acțiunile de natură politică, Horia SIMA a aplicat suplete și tact, bazate pe răbdare și spirit de înțelegere. Principiul său a fost mereu același: "Poziție statornică pe principii - atitudine conciliatorie pe detalii".

Inteligent și prevăzător, acceptă într-o oarecare măsură sfatul și critica lucidă care privesc sau chiar combat propriile sale atitudini sau decizii. Faptul de a accepta o asemenea poziție, dovedește o personalitate conștientă de rolul pe care-l joacă Mișcarea Legionară și el însuși, ca răspunzător, în existența neamului și a vieții politice.

A accepta "sfatul" și "dezbaterea" problemelor pune în evidență lipsa oricărei intenții de egocentrism și dorință de dominare. Poziția aceasta privește în mod special relațiile dintre Legiune și formațiile politice existente. Șeful Legiunii pune în evidență o atitudine care să permită o cale de înțelegere și de respect reciproc.

În ceea ce privesc relațiile dintre Șeful Legiunii și legionari, rămân în picioare normele tradiționale care domină organizația = Conducătorul cere opinia tuturor. Ascultă cu atenție diversele păreri, apoi decide. Prin această decizie, el poate ține seama de opiniile emise sau le poate îndepărta, deoarece el are mare răspundere. Hotărîrea lui devine însă ORDIN pentru toți membrii organizației.

Ceea ce nu poate fi admis în Legiune este INDISCIPLINA. În ea sălășuiește spărtura cea

mai primejdioasă pentru o organizație politică încărcată de viziune socială și stabilită pe principii normative.

Calitățile cu care l-a înzestrat natura, precum și cele dezvoltate în decursul anilor de experiență conducătoare și de meditație asupra transformării omului legionar, i-au permis stratificarea unui șirag de însușiri, care l-au ajutat să conducă Legiunea în ciuda vitregiei soartei și a timpului care trece... Cu mult calm și multă diplomatie a știut să se impună în fața lumii politice și a lumii legionare, respingând prin demnitate, scrieri și acțiuni, toate valurile de ură și de calomnii prin care s'a încercat prăbușirea lui din fruntea Mișcării Legionare.

Defecte are și el, ca orice muritor! Dar virtuțile și calitățile care-l caracterizează, depășesc infinit defectele ce i se pot reproșa. Și în lupta pe care o duce Legiunea pentru a salva neamul de la pieire, NU DEFECTELE LUI pot avea vreo influență nefastă. Acestea se risipesc pe măsură ce acțiunile și activitatea sa creatoare, pe măsură ce renumele și prezența sa în istorie aduc Legiunii prestigiu și respect. Sub acest aspect trebuiesc văzute și apreciate CALITĂȚILE LUI BINEFĂCĂTOARE.

C. Suprema înțelegere a conceptului spiritual

Printre multiplele attribute care-i determină personalitatea, ar fi o injustiție, o eroare de neiertat, de nu s'ar pune în relief profunda spiritualitate ce-i învăluie ființa.

Acest atribut îl definește în trăirea și actul fundamental al doctrinei legionare. În același timp îl apropie prin simțire de Căpitan și-l pune în contrast cu politicienii vremii, cu totul în afara acestor legături de natură metafizică.

Acest concept spiritual, întru desăvârșirea modificării omului, purcede din substanța fundamentală a Căpitanului, încărcată de religiozitate profundă. Urmașul lui în fruntea Legiunii trebuia să dețină și el anumite trăsături specifice asemănătoare, fără de care i-ar fi fost imposibil să ducă la bun sfârșit opera legionară.

În primul rând, trebuia să existe o afinitate de natură spirituală cu întemeietorul Mișcării.

Ceea ce a apropiat și sudat din începuturi, într'o simțire unică pe cei ce intrau în Mișcare, a fost credința în Dumnezeu, intensa convingere în forța binefăcătoare a spiritualității. Toți veneau spre Mișcare purtați de credință, de chemarea unei împliniri pe care n'o puteau găsi în alte formații. Aceștia aveau deci în ei, simțirea spirituală.

Alții o căpătau în atmosfera cu totul aparte a vieții legionare. Nimeni, până la ultimul legionar, nu putea rămâne în afara acestui cadru încărcat de credință și spiritualitate. Cei care nu se puteau adapta dispăreau din sânul Mișcării, duși și de gânduri și ambiții deșarte... Dar din cei rămași - pătrunși de simțirea depășitoare - s'au recrutat eroii și martirii Legiunii - au răsărit gânditorii concepției căpitănești - s'au ridicat conducătorii și apostolii Gărzii de Fier.

Pe această linie de sensibilitate se înscrie și Horia SIMA. În el și în tot ce desăvârșește

el, se simte prezența unui gând de spiritualitate activă. Cugetul și trăirea lui se înscriu în cuprinderea tainelor de dincolo de materialitate. Nu este vorba de smulgerea omului din viață (care este și materie) ci, îndepărtarea lui de conceptul materialist care-l împiedică să se mențină pe linia de creastă a trăirii în armonie cu Cerul.

Problema spiritualității în doctrina legionară este o esență, în care fiecare legionar se adapă pe măsura propriilor posibilități și însușiri. Omul intrat în Mișcare are datoria să-și întregască educația interioară, printr'o înțelegere a sensului profund ascuns în denumirea de spiritualitate. Prin perceperea sensului, omul ajunge deja la a înălțare. Iar prin aplicarea lui, se poate ajunge la desăvârșire.

Întru păstrarea acestei concepții stabilite în Legiune, doctrina este o linie de conduită, iar conducătorul cel ce o întruchipează. Horia SIMA însumează - pe lângă multe alte atribute - și această simțire a spiritualității, fără care n'ar fi putut deveni Cap al Mișcării.

Prin mijlocirea lui, sensul tainic al spiritualității devine acțiune activă în sânul organizației, deoarece el însuși o trăiește în toată plinătatea. În ceea ce scrie, în conferințele pe care le dezvoltă și'n înțelepciunea pe care o transmite legionarilor, atât concepția spiritualistă ca esență de gândire, cât și actul spiritual ca formă de trăire, sunt prezente și decisive. Pentru Horia SIMA, ca șef, concepția spirituală fiind o dominantă, el o transmite prin învățătură și exemplu.

Pentru Horia SIMA, ca om, actul spiritual fiind o împlinire se traduce prin desăvârșirea raporturilor dintre el și Cer. Convins de acest adevăr, Horia SIMA posedă o credință neștrămutată în Dumnezeu, pe care o mărturisește deschis în scrieri și relații publice.

Faptul îl ajută să creadă profund și în ceea ce susține politic. Pentru el, politica - în sensul admis de Legiune - nu are nici un rost dacă frânge legile firii, transformându-se în mijloc de dominare a maselor, de parvenire personală sau de stabilire de raporturi cu forțele oculte. Astfel, purtător al unei naturi religioase - ca și înaintașul său - Șeful Legiunii întrevede latura pur spirituală în viața politică și socială drept forma indispensabilă a societății pentru a se stabili în comunitatea națională înțelegere, justiție și armonie.

În el actul religios capătă sens de recunoaștere a raporturilor prin care se stabilește reîntoarcerea omului spre adevărul suprem. Fapt care, singur - prin respiritualizarea omului - poate garanta atât salvarea sufletului cât și recumpânirea vieții sociale. De aceea, conform tradiției legionare, Horia SIMA consideră "reîntoarcerea la icoană" drept izvor de refacere interioară și înălțare.

Om religios, prin natură și educație, Horia SIMA se distinge în mijlocul oamenilor politici prin punerea în aplicare a acestor percepțe, pe care alții le pronunță din vârful buzelor. El le trăiește și le aplică în tăria unei credințe profunde. Biserica, îngenuncherea și rugăciunea fac parte din viața sa intimă cu aceeași forță pioasă ca atunci când - în taina legământului

legionar - se începe prin "Să ne rugăm lui Dumnezeu".

Prin această credință totală în influența Cerului asupra omului, a națiunilor și a vieții politico-sociale, personalitatea lui Horia SIMA capătă o dimensiune ce depășește cu mult statura omului politic croit pe ideea de bază a materialismului și egoismului uman. Prin mărturisirea și aplicarea unor norme disprețuite de ceilalți - dar purtătoare de adevăr și speranțe - Șeful Legiunii deschide căi de înălțare și renaștere.

A răsturna și combate realități încrustate în sufletul omului și mai ales susținute de forțele care conduc din umbră rezvrătirea și decăderea generală, nu este și nu poate fi înfăptuire de politicieni, ci de oameni purtători ai unei misiuni.

Numai cei cutezători și curați sufletește, încrezători în destinul ce le este scris și gata de jertfă pot înfrunta răul ce trebuie combătut. Mișcarea Legionară a avut soarta neasemuită ca după Corneliu CODREANU, urmașul său să fie o personalitate tot de factură înaltă, purtătoare de calități temeinice.

Horia SIMA a înțeles că înălțările sau prăbușirile interioare sunt consecința apropierii sau îndepărtării de Cer. Iar decăderea vieții sociale în mijlocul națiunilor este urmarea negării sau a actului de înjosire a Dumnezeuirii.

Pentru el, ca om și ca șef al unei organizații spiritualiste, combaterea acestor tendințe și ridicarea omului spre orizonturi zenitice i-au fost ideal și finalitate. Din această cauză, înțelegerea conceptului spiritualist rămâne una din principalele caracteristici ale personalității sale.

ACTE CARE MARCHEAZĂ POZIȚIA LUI HORIA

Traectoria activității unui om politic este foarte semnificativă întru stabilirea valorii sale intrinsece. Felul de a trata o problemă, modul de a expune un program sau o activitate, sensul inițiativelor întreprinse, intervenția oportună sau tăcerea semnificativă etc., sunt formele unei activități publice care aduc lumină asupra personalității celui în cauză.

În ce privește șeful legionar, dată fiind activitatea sa multi-dimensională, traectoria înfăptuirilor sale depășește cu mult tot ce se poate spera de la oricare alt om politic de partid.

Preocuparea lui are o altă întindere, o altă semnificație, de unde o altă răspundere umană și națională. Importanța lui reiese atât din capacitatea pur politică cât și din aplicarea unor norme și principii care fac din el un purtător de concepte noi. Astfel, șeful legionar lucrează și realizează pe mai multe linii paralele sau convergente, de natură legionară - politică - spirituală... structurate, am putea spune în spirit revoluționar, dat fiind diferențele de gândire, mod de realizare și finalitate, ce le sunt proprii.

De aceea, punerea în relief a câtorva din aceste acte, poate explica cu mai multă vigoare originalitatea gândirii și trăsăturile proprii ale unui sistem socio-politic autentic românesc. Din sutele de documente semnate de Horia SIMA, au fost alese numai câteva capabile să stabilească varietatea de preocupări, acțiuni și realizări prin care Șeful Mișcării a marcat activitatea sa în decursul acestui lung exil.

*

*

*

A. CIRCULĂRI

Începând cu ziua de 6 Septembrie 1940, când a fost investit ca Șef al Mișcării Legionare, activitatea lui Horia SIMA s'a desfășurat neîntrerupt pe mai multe fronturi:

- organizarea, educarea și conducerea Legiunii;
- relații și manifestații politice;
- discursuri, scrieri și conferințe.

O activitate neîntreruptă, încărcată de ne liniști și răspunderi. În plus, întinsă pe un interval de timp de peste 40 de ani și'n condiții extrem de vitrege. Organizația răsfirată în vreo 15 țări, hărțuită continuu de dușmanii ei de moarte.

Existența Mișcării a fost însă salvată prin disciplina legionarilor și prin energia și vigilen-

ta statornică a lui Horia SIMA, care a întru-
pat punctul de convergență în simțirea și acti-
vitățile legionare.

Or, mijlocul de legătură și sprijin a acestei
unități în sânul combatanților răspândiți în
lume au fost "CIRCULARELE". În timpul acestei
lungi perioade, Horia SIMA a semnat câteva
sute, purtătoare de ordine, sfaturi, inițiative,
comemorări, îndrumări, stabilirea sau restabili-
rea de Centre de activitate etc., după împreju-
rări și nevoi.

Aceste Circulări pot fi clasate în două specii
bine definite: Circulări legionare, privind viața
și activitatea Mișcării. Apoi, Circulări politice,
atingând (tot în cadrul Legiunii) probleme de
ordin național sau internațional.

În prezenta expunere succintă a activității
lui Horia SIMA ne vom permite expunerea a
câtorva Circulări, cu titlu de exemplu. Nimic
nu poate fi mai semnificativ - pentru cunoașterea
personalității lui Horia SIMA și a modului său
de a conduce o organizație răspândită peste
tot locul - decât maniera de a o ține unită și
activă prin astfel de Circulări.

În Mișcarea Legionară "Circulara" este o
instituție

veche, introdusă de Corneliu CODREANU și continua-
tă de Horia SIMA cu încredere și rezultate
de netăgăduit.

Circulări de ordin pur legionar.

După terminarea celui de al doilea război mondial, forțele legionare trăiau răspândite în lume, în căutarea unui loc de statornicire și activitate. Horia SIMA avea însă datoria solemnă să refacă Mișcarea și să continue lupta contra comunismului. Timp de mai mulți ani de zile n'a făcut decât să caute și să reorganizeze forțele răvășite prin lume. Acțiune grea și de lungă durată, ce fu încoronată de succes.

Prin 1949-50, aceste forțe repuse în condiții normale, deveniseră active. Șefii locali recăpătaseră autoritatea asupra unor grupuri disciplinate și dornice de activitate.

Centrul, sub energia și dinamismul lui Horia SIMA, își reluase și el funcția conducătoare, printr'o sumedenie de acțiuni politice și ziaristice. De acum, activitatea normală a forțelor legionare se putea desfășura în mod normal.

Dintre numeroasele circulări semnate anual de Șeful Legiunii au fost alese numai câteva

pentru semnificația lor particulară. Era vorba de restabilirea luptei legionare de după război, în condiții diferite de cele din țară. Le vom expune în integritatea lor, deoarece pentru toți cei care nu cunosc adevărul asupra Gărzii de Fier, aceste circulări deschid o posibilitate de înțelegere a unei vieți de fidelitate, de disciplină, de sacrificii și de încredere în viitor, necunoscută pentru ei. Vor înțelege în acelaș timp viața, lupta și jertfele unei organizații dedicată neamului, precum și concepția conducerii unitare, care asigură liniștea sufletească a membrilor și unitatea răspunderii politice.

CĂMINUL MOȚA-MARIN

Dragi prieteni,

Pribegim unii de zeci de ani, alții de cinci, alții de mai puțin prin țări străine. Cei mai mulți dintre noi muncesc din greu ca să-și câștige existența, în fabrici, la câmp sau în birouri. Rupți de marea masă românească și împrăștiați în toate colțurile lumii, suntem amenințați să fim înghițiți de mediul străin în care ne-a asvârlit vitregia vremurilor, uitând de suferințele celor de-acasă, uitând de cei ce zac în închisori, de cei ce luptă și mor pentru libertatea României.

Din adâncul sufletului meu vă strig: nu cedați, nu vă lăsați răpuși de soartă. Nu sărăciți ființa neamului nostru de dragostea, elanul și priceperea voastră. Nu vă pierdeți într-o lume care nu vă spune nimic. Nu vă înstrăinați de horele și de cântecele din satele voastre. Ori de câte ori vă veți simți prinși de oboseală, de tristețile omului pribeag, dați dovadă că n'a murit în voi inima de român. Arătați că există excepții. Că regula descompunerii lente a sufletelor desrădăcinate nu se aplică vouă, celor ce ați crescut sub aripile unei mari credințe. Că traiul ușor nu vă ademenește și știți să măsurați toată primejdia în care se sbate poporul român. Fiți mai tari decât puteți voi înși-vă imagina. Beți din ulciorul vieții celei fără de moarte ori de câte ori vă slăbesc puterile jertfei. Fiți falnici la suflet ca brazii din codrii României.

Pentru a strânge laolaltă energiile românești risipite în cele patru părți ale lumii, legionarii din Europa au luat inițiativa să ridice un cămin în Spania, care să servească de adăpost și casă de cultură Românilor refugiați. Prin glasul meu se adresează vouă, tuturor celor ce v-ați așezat în alte continente să-i ajutați la împlinirea acestui gând. Înființez în acest scop un Comitet de clădire al căminului, după modelul Comitetului de 1000, întocmit pe vremuri de Căpitan, din a cărui contribuție să se asigure cumpărarea terenului și plata materialelor de construcție. Căminul va purta numele acelor care au stropit cu sângele lor de eroi pământul Spaniei, Moța și Marin, iar ridicarea lui se va face prin munca legionarilor, pe baza principiului de tabără.

Fiecare membru al Comitetului de 1000

- din care pot face parte legionari, prieteni și orice Român dornic să facă un bine - se obligă să verse o cotizație echivalentă sumei de 5 (cinci) dolari. Pentru toate informațiile necesare, vă puteți adresa Domnului Vasile Iasinschi - Spania, care are răspunderea directă a acțiunii și unde se vor trimite și cotizațiile.

Dragi prieteni,

Uniți în gând cu cei ce zi de zi primesc botezul morții în lupta cu vrăjmașul care ne-a cotropit țara, să trăim în aceeași încordare eroică, jertfind totul, pentru biruința neamului românesc.

13 Mai 1951

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

UN SFERT DE VEAC DE LA ÎNTEMEIEREA LEGIUNII

Dragi camarazi,

Privesc adânc în urma noastră, de-a lungul celor douăzeci și cinci de ani de existență ai

Mișcării Legionare, de un lucru nu se poate îndoi nimeni, nici chiar adversarii: nici o dată steagul Legiunii n'a căzut în puterea vrăjmașilor. Peste toate durerile, peste toate mormintele care mărturisesc jertfele și luptele noastre, o sfântă bucurie ne încălzește sufletele: steagul pe care au jurat CĂPITANUL, întemeietorul Mișcării, și primii legionari, fâlfâie nebiruit în văzduh și într'o bună zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, îl vom înfinge pe meterezele Carpaților.

Aniversarea aceasta este mai mult decât un fapt de proporții omenesti. E un miracol. Căci sfertul de veac de la întemeierea Legiunii a însemnat în realitatea un sfert de veac de prigoniri neîntrerupte. Ursitoarele - cum spune Ion Moța - n'au fost darnice în bucurii cu legionarii; în schimb le-au hărăzit din plin închisori și morminte.

De unde această uriașă și invincibilă forță a Mișcării Legionare?

De ce tot puhoiul de dușmani din afară și toate trădările n'au putut să-i sfarme osatura sau să-i schimbe esența?

La 24 Iunie 1927, nu s'a născut un partid politic, ci o revoluție spirituală de proporții nebănuite. La chemarea Căpitanului a tresărit sufletul din adâncuri al neamului nostru. Neamul întreg s'a pus în mișcare, când au răsunat cuvintele lui de foc: s'a scuturat voinicește de falsele concepte și îngrădituri în care îl ținea zăvorât lumea veche și și-a regăsit axa creatoare.

În această dată memorabilă, istoria românească a intrat în făgașul ei natural și un nou ev românesc și-a făcut apariția în lume. Linia Căpitanului a solidarizat atâtea generații, a

trecut biruitoare prin atâtea încercări, pentru
că reprezintă chintesența sufletului românesc.

Camarazi,

Astăzi când se clatină toate așezările lumii,
când cea mai grozavă primejdie amenință să
cotropească întregul pământ, legionarii privesc
cu încredere nestrămutată în viitor.

Ei stau în slujba adevărului și ei știu că
adevărul nu poate fi nici o dată înfrânt.

La capătul tuturor acestor suferinți, temniți
și prigoane ne așteaptă marea biruință legionară,
pe care o vom sărbători cu frații noștri din
țară.

24 Iunie 1952

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

COORDONAREA ACTIVITĂȚILOR

DE PRESĂ ȘI PROPAGANDĂ

Multiplele obligații de ordin politic ce le
avem față de Țară, emigrație și străinătate,
impun ca presa și propaganda noastră să intre
într'o fază mai organizată.

În cuprinsul aceluiași ziar, chestiunile tratate trebuie să reprezinte un stil unitar de gândire. Toate publicațiile noastre păstrându-și notor specifică, trebuie să urmărească aceleași obiective finale.

Sunt trei obiective care trebuie să ocupe primul loc în presa noastră:

- I. Lupta de eliberare a României de sub jugul comunismului;
- II. Analiza condițiilor de reconstrucție a României de mâine (pe plan intern și extern);
- III. Lămuriri asupra Mișcării și a obiectivelor ei politice.

Aceste trei teme conțin, fiecare în parte, anumite aspecte speciale pe care le precizăm în continuare:

I. Lupta de eliberare a României

1. Cadrul luptei de eliberare a României

Lupta de eliberare a țării noastre aparține unui front mai larg, în care este angajată întreaga omenire. Toate întâmplările care răscolesc astăzi lumea ating și sectorul românesc. În consecință, problemele de politică externă trebuie urmărite cu atenție și interes, subliniind tot ceea ce poate influența și soarta României.

2. Prezentarea condițiilor specifice ale situației interne românești și a luptei ce o poartă azi poporul român contra cotropitorului.

3. Informații asupra popoarelor de dincolo de Cortina de Fier, cu luptele și suferințele lor.

II. Analizarea condițiilor de refacere a României

a) Pe plan intern:

1. Instanța supremă care va decide de soarta poporului român, viitorul său și de forma de guvernământ de mâine va fi poporul însuși. Formula constituțională: "Toate puterile emană de la națiune" e singura care poate fi luată ca bază de reconstituire a Statului românesc.

2. Așa cum ne indică și exemplul altor State, după războaie și mari frământări politice și sociale popoarele reclamă o nouă Constituție, care să corespundă prefacerilor ce le-au suferit. Vechea Constituție românească, de la 1923, e depășită de realități: ea nu mai poate servi ca bază juridică noului Stat român.

3. Susținerea ideilor de libertate politică și realizarea dezideratelor naționaliste pe căi parlamentare.

4. Proiecții asupra problemelor României de mâine în școală, biserică, cultură, economie etc.

5. Luarea de poziție împotriva ideii de răzbunare ca bază a sancțiunilor necesare după eliberarea țării. Reconstrucția țării trebuie făcută într'un spirit generos, înălțător, creștin.

b) Pe pla extern

1. Prezentarea tendințelor de viitor ale diferitelor emigrații.

2. Cercetarea problemei federative în Sud-Estul european.

3. Analizarea noilor orientări și structuri de importanță mondială care vor influența situația de mâine a României. (Europa și America, crearea Statelor naționale independente pe teritoriul actual al URSS etc.)

III. Sustinerea Mișcării și a acțiunilor ei politice

1. Chestiuni privind Mișcarea (Comemorări, lămuriri asupra trecutului, doctrină, recenzii de cărți legionare etc.)

2. "Frontul Libertății". Rostul și semnificația acestui organism.

3. Atitudinea "Frontului" față de celelalte grupări politice. (Comitet, Liga Rădescu, partide).

(Pe măsura nevoilor de acțiune se vor da îndrumări noi)

CUM TRATEAZĂ PROBLEMELE FIECARE GAZETĂ ÎN PARTE

Dat fiind că dispunem de mai multe gazete, fiecare trebuie să îndeplinească o funcție specifică în cadrul luptei comune.

Iată cum vedem această distribuție de roluri, care, în fond, corespunde și tendințelor lor de până acum:

"Vestitorul", care va reapare sub numele "VESTITORII", va deveni un ziar de documentare. Probleme tratate trebuie să aibe un caracter de sinteză și să se sprijine pe o serioasă bază științifică și informativă.

"LIBERTATEA" va deveni organul de răspândire a ideilor noastre în masele largi ale Românilor de peste hotare, tinzând să capete cu timpul cea mai mare difuziune. Problemele tratate trebuie să fie exprimate într'o limbă care să convină mulțimilor. Partea de informație va fi bogat reprezentată.

"ÎNSEMNĂRI" va fi un ziar de atitudini mai tari, de polemică. Caracteristica lui trebuie să fie răspunsul prompt și tăios. "Însemnări" va lămuri problemele în luptă directă cu adversarul.

Linia specifică pentru celelalte publicații le va fi comunicată direct.

X

Un factor important în reușita acestui plan este corespondentul de presă din fiecare țară. Atribuțiile lui vor fi lărgite. Pe lângă funcția de corespondent propriu-zis, el se va ocupa și cu semnalarea articolelor de interes românesc general sau privind în special Mișcarea, apărute precum și a cărților și revistelor străine care tratează problemele românești.

15 August 1952

Horia SIMA

MOBILIZAREA SUFLETULUI ROMÂNESC

Camarazi,

Luptați din răspuțeri ca să strângeți, cât mai multe suflete românești în jurul vostru, să desmoriți cât mai multe energii legionare și să redați fiecăruia sensul revoluționar al vieții.

Munciți cu dârzenie în ogorul legionar, înlăturați toate piedicile care se ivesc, măsurați-vă puterile cu orice greutate sau primejdie. Nu vă lăsați răpuși de foame, de mizerie, de frig sau de oboseală.

Când alții vor să nimicească Neamul, voi trebuie să dovediți că el nu moare, pentru că Legiunea, care îl reprezintă, e invincibilă. Tot ce e spirit și spiritualitate, tot ce e viață nemuritoare, tot ce e divin în această alcătuire universală, e în alianță cu noi, camarazii.

Strigătul nostru de luptă să se audă până la cer. Să sguduim nepăsarea și desnădejdea, să alungăm întunericul ce s'a lățit peste draga noastră Țară, cu armele ce ni le-a lăsat moștenire CĂPITANUL și MOȚA = spiritul de jertfă, generozitatea și eroismul de durată.

Sfântul Arhanghel Mihail, cu spada lui împletită din fulgere, ne ocrotește, ne apără și ne conduce la biruință.

Sf. Paște ale anului 1953

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

COMISIUNILE GENERALE

Se înființează mai multe Comisiuni Centrale, destinate să coordoneze pe ramuri de activitate lupta Mișcării Legionare din exil.

I. Constituirea

Membrii Comisiunilor Centrale sunt numiți de șeful Legiunii. Numărul membrilor care pot intra în componența acestor comisiuni nu este limitat. Ele rămân tot timpul deschise completărilor.

Una și aceeași persoană poate face parte din mai multe comisiuni, dacă îl indică pregătirea sa.

Participă direct la lucrările Comisiunilor Centrale Dl. General Chirnoagă, în calitate de reprezentat al Frontului Libertății, și șeful Serviciului de Secretariat, actualmente Puiu Traian.

Fiecare Comisiune își alege dintre membrii ei un Președinte (șef) și un Secretar.

II. Norme de funcționare

Comisiunile Centrale lucrează direct cu șeful Legiunii. Procesele-verbale de activitate sunt trimise în copie și Secretariatului Legionar din exil.

Comisiunile Centrale îndeplinesc o îndoită funcție: sunt centre de studii documentare în problemele ce le sunt rezervate și organe de execuție. Comisiunile Centrale, pe baza cercetărilor întreprinse, înaintează rapoarte și pro-

puneri Comandantului Legiunii. Odată ce proiectele întocmite sunt acceptate, Comisiunile trec la punerea lor în aplicare, servindu-se de filiera Comisiunilor locale.

Comisiunile Centrale îndrumază activitatea Comisiunilor Locale corespunzătoare.

Fiecare Comisiune Centrală își elaborează un regulament de lucru, în cadrul prezentului statut, ținând seama de natura acțiunii ce o desfășoară.

13 Mai 1953

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

FORMAREA GRUPULUI 13

Camarazi,

În urma întâmplărilor din țară, sunt nevoit să modific actuala structură a Mișcării din străinătate după cum urmează:

I. Se înființează un grup de acțiune, care se va chema "GRUPUL 13", format din elemente hotărâte să ia parte la lupta din țară. Nimeni nu e exclus din această formație și nimeni nu primește ordin să intre. Adeziunile sunt voluntare. Riscurile 90%.

II. Ceilalți legionari din străinătate vor susține acțiunea grupei ofensive, completându-i eficacitatea în alte domenii. Cum cea mai mare a timpului și a activității mele vor fi absorbite de aici înainte în direcția mai sus arătată, acești legionari se vor bucura de o largă autonomie de acțiune, fie că lucrează în grup sau individual. Esențial este ca să nu piardă din vedere obiectivul actual al Mișcării: lupta pentru dezrobirea neamului din jugul comunismului.

III. Pentru perioada care vine vom renunța la o serie de activități exterioare. Recomand tuturor o manifestare prudentă, deoarece am intrat în bătaia reflectoarelor comuniste de pretutindeni.

În această perioadă de calm și așezare, legionarii să fie cu mare băgare de seamă la posibile infiltrații comuniste și politicianiste în mijlocul lor.

Trebuie să știți că în spatele oricărui cineva vrea să spargă blocul solidarității noastre, manevrează o forță dușmană. Nu uitați că cea mai mare greșală pe care o poate săvârși un legionar, greșală ireparabilă, greșală prin excelență, este de a-și desființa propriul său mediu de existență.

Legionarii care au trecut biruitori prin atâtea prigoane, lipsiți de șefi și îndrumări, lăsându-se călăuziți de simțul adevărului, vor ști să se orienteze și în actualele împrejurări, când înainte nu vor mai întâlni decât propria lor responsabilitate.

Urez tuturor muncă rodnică și senină în grelele încercări care ne așteaptă, iar în ziua

eliberării să îmbrăţişăm cu conştiinţa împăcată
pe camarazii din ţară.

28 Octombrie 1953

Trăiască Legiunea şi Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mişcării Legionare

COMISIUNEA SENATULUI LEGIUNII

Se înfiinţează Comisiunea Senatului Legiunii,
cu însărcinarea de a redacta un proiect de
statut al viitorului Senat Legionar. Odată acest
mandat îndeplinit, Comisiunea îşi încetează de
la sine existenţa.

I. Constituirea

Comisiunea Senatului Legiunii este formată
dintr'un mănunchi de vechi legionari, anteriori
prigoanei din 1933:

Comandant Gen.Ajut. COSTEA Gheorghe
Comandant Gen.Ajut. DIMITRIU Mircea
Comandant Gen.Ajut. FLEŞERIU Ion
Comandant Gen.Ajut. IANCU Nicu
Comandant General PUIU Traian
Comandant Gen.Ajut. ROŞU Octavian

Comisia îşi alege un şef, care întocmeşte
şi ţine la zi dosarul lucrărilor.

II. NORME DE FUNCTIONARE

Comisia Senatului Legionar, redactează, în primă fază, un anteproiect de statut, orientându-se după nota preliminară adresată Comisiunii.

Anteproiectul este înaintat Comandantului Legiunii, care va chema să participe la dezbaterăa lui cercuri mai largi de legionari: toți Comandanții Legionari, toți Șefii de Garnizoane sau de Grup și legionarii mai vechi, chiar dacă n'au gradul de Comandant Legionar sau nu îndeplinesc funcțiunile mai sus indicate. Răspunsurile se dau individual: trebuiesc date în scris și sunt adresate Comisiunii Senatului.

Utilizând și elementele acestei anchete, Comisiunea Senatului transformă anteproiectul în proiect și-l predă Șefului Mișcării. Acesta, înainte de a-i da forma definitivă și de a-l întări, convocă adunarea membrilor Comisiunii și a altor legionari de răspundere, pentru a contribui la ultima prelucrare a conceptului.

4 Iunie 1954

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Traian PUIU

CENTRUL DE STUDII ȘI DOCUMENTARE

I. Se înființează un Centru de Studii și Documentare al Mișcării în exil. Acest Centru va studia și propune organelor noastre politice:

a) Măsuri imediate de luat la eliberarea țării;

b) Un program de ansamblu pentru refacerea societății și Statului românesc.

II. Centrul de Studii și Documentare va avea următoarele secțiuni:

1. Doctrina politică în genere, conducere și organizație de Stat (Constituție), organizare administrativă.

2. Politică economică = finanțe, industrie, agricultură, comunicații, lucrări publice.

3. Politică socială = syndicate, asigurări sociale, sănătate publică, locuințe populare.

4. Secțiunea cultural-religioasă = învățământ și educație, instituții de cultură, arte și culte.

5. Apărare națională

III. Compunerea secțiunilor. Fiecare secțiune va avea un referent, un secretar și mai mulți membri. Referentul și secretarul sunt aleși de către membrii fiecărei secțiuni.

IV. Un Secretariat Permanent va ține evidența lucrărilor și va coordona activitatea diferitelor secțiuni. Lucrările care reclamă contribuția mai multor secțiuni vor fi dezbătute în Consiliul Referenților, convocat ori de câte ori este nevoie, de către Secretar.

V. Dl. Constantin SASSU este numit în funcțiunea de Secretar al Centrului de Studii

și Documentare.

VI. Orice legionar din exil, după vocație și pregătire, se poate înscrie într'una sau mai multe secțiuni ale Centrului. Înscrierile se trimit pe adresa Secretariatului Permanent.

18 Decembrie 1954

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Traian PUIU

NORME PENTRU FUNCȚIONAREA EDITURILOR LEGIONARE ȘI A COLPORTAJULUI

I. Mișcarea Legionară dispune astăzi de trei centre de tipărituri legionare:

- 1) Colecția "OMUL NOU" - Munchen
- 2) Editura "DACIA" - Secțiunea Rio de Janeiro

- 3) Editura "DACIA" - Secțiunea Madrid

Aceste centre s'au specializat într'un anumit gen de lucrări:

Secțiunea Rio a "DACIEI" publică, în mod precumpănitor, lucrări de ordin doctrinar și politic sau lucrări în limbi străine.

Secțiunea Madrid a "DACIEI" se consacră cărților cu caracter istoric sau memorialistic, în limba română.

Colecția "OMUL NOU" s'a specializat în reproduceri de texte legionare, anterioare anului 1941.

Preferințele arătate de una sau de alta din Edituri, nu însemnează exclusivism. Nu există o delimitare rigidă între ele. Când împrejurările o cer, Editurile noastre sunt libere să publice lucrări din raza de bătaie a celorlalte.

II. Dată fiind această situație, legionarii care primesc spre vânzare cărți de la una sau alta din editurile mai sus menționate, vor avea grijă ca banii încasați să ajungă la locul de origine al cărților. Dacă ele provin de la Munchen banii se trimit la Munchen; dacă sunt de la Madrid, la Madrid; și la Rio de Janeiro, dacă au venit de acolo.

III. Prospectul de lansare al unei cărți legionare se face central. Așa cum s'a procedat și până acum, de la Madrid se va face publicitatea necesară în mediile românești ale exilului. Restul operației, adică trimiterea cărților și încasarea banilor rezultați din vânzarea lor, se realizează direct între edituri și Șefii de Garnizoane sau alți legionari încredințați cu colportajul.

IV. Șefii de Garnizoană și toți legionarii care primesc cărți spre vânzare, au latitudinea să distribuie un număr de exemplare gratuit:

a) Bibliotecilor publice și universitare, precum și altor instituții de cultură.

b) Personalităților străine care se interesează de Mișcare.

c) Românilor din exil lipsiți de mijloace, care manifestă însă interes pentru Legiune, și care, din lectura acestor cărți, ar putea să-și lărgescă orizontul politic și cunoștințele despre Mișcare.

Bine înțeles, nu trebuie să se abuzeze de aceste gratuități, căci editurile noastre nu trăiesc din subvenții, ci exclusiv din sacrificiile legionarilor, și dacă vrem să le asigurăm dăinuirea, trebuie să vindem un număr cât mai mare de exemplare.

Odată vânzarea încheiată, legionarii care primesc cărți spre distribuție, vor trimite odată cu banii, o notă editurii respective, în care vor specifica:

- primit atâtea exemplare;
- vândut, atâtea;
- distribuit gratuit Instituții culturale;
- atâtea rest în depozit, etc.

V. Banii care rezultă din vânzarea cărților legionare nu pot fi întrebuințați pentru alte obiective, chiar dacă ar fi tot de natură legionară. Ei trebuie să servească la acoperirea cheltuielilor lor cu tipărirea lucrărilor în curs sau a unor noi lucrări.

Urez tuturor Editurilor noastre din exil ca în anul 1968 să desfășoare o rodnică activitate, susținută cu elan de acea pasiune creatoare, care caracterizează ființa legionarului în toate împrejurările.

Madrid 25 Martie (Bunăvestire) 1968

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

MONUMENTUL MOȚA-MARIN

Camarazi,

Cum veți avea prilejul să citiți în "ȚARA ȘI EXILUL", am făcut un apel la românii din exil, legionari și prieteni, ca să contribuie la strângerea unui fond de construcție pentru înălțarea monumentului MOȚA-MARIN.

Modalitățile de subscriere la acest fond le veți găsi în Buletin.

După cum veți vedea din apel, lucrarea este prevăzută să se termine în acest an și am fixat și data sfințirii monumentului.

În momentul când vă scriu aceste rânduri, nu dispunem de nici o sumă mai importantă care să garanteze realizarea acestui obiectiv. Dar am o încredere nemărginită în voi toți, fiind sigur că nu vă veți precupeți nici un sacrificiu și veți răspunde cu elan acestui apel.

Suma, aparent mare, de care avem nevoie, 10.000 de dolari, este determinată de faptul că și în Spania, între timp, s'au scumpit enorm materialul de construcție și mâna de lucru. Dacă cumva va prisosi ceva, o voi folosi pentru editarea în spaniolă a cărții lui Nicolae TOTU: Însemnări de pe front.

Ținând seama de importanța acestei realizări pentru destinele Legiunii, pe plan istoric și spiritual, ținând apoi seama de timpul scurt ce ne stă la dispoziție, cer tuturor camarazilor un efort maxim în ce privește jertfa fiecăruia,

cât și în acțiunea de colectare de fonduri din cercul de prieteni și cunoscuți. Greutățile materiale vor fi larg compensate de onoarea și bucuria de a fi pus o cărămidă la zidirea acestui monument.

La sfârșitul lucrării, inginerul Tului Bașiu, casierul central și președintele Comitetului de construcție, va face o dare de seamă asupra situației fondului și a felului cum a fost întrebuințat, pentru cunoștința tuturor.

Anul 1970 să vă aducă sănătate și să dea Dumnezeu să ne întâlnim cu toții la Majadahonda pentru a saluta desvelirea monumentului.

Cu frățească dragoste,

13 Ianuarie 1970

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Gheorghe Costea

MONUMENTUL MOȚA-MARIN COMUNICAT FINAL

Bătălia pentru ridicarea Monumentului de la Majadahonda s'a încheiat cu o biruință totală.

Sfințirea și inaugurarea Monumentului s'a săvârșit în dimineața de Duminică 13 Septembrie 1970, cu participarea unui numeros public spaniol și român și în mijlocul unei mari însuflețiri.

Toți cei ce-au văzut Monumentul, au rămas înmărmuriți de frumusețea lui și și-au exprimat adâncă lor admirație.

De acum s'au îndeplinit și cuvintele lui Moța, care, în mijlocul unei lupte din care toți păreau sortiți morții, spunea camarazilor lui: "De acum copiii, jucându-se pe aceste coline, își vor aduce aminte că aici au căzut în glorie compania 21, iar în România vor fi mândri de noi că am murit eroic". În fața Monumentului, copiii din Majadahonda fac pelerinaj și privesc îndelung inscripția de pe el, întrebând cine au fost cei doi eroi.

Putem fi cu toții mândri și mulțumiți că, în termenul prevăzut, Monumentul s'a ridicat din solul arid al Castiliei și acum strălucește în bătaia soarelui, având ca scenar impunător coroana munților Guadarama.

Ultimele lucrări s'au încheiat exact în ziua de 12 Septembrie, ca final al unui efort titanic de șase luni. Primele trei luni, Martie, Aprilie, Mai, au fost folosite pentru pregătirile financiare și tehnice, iar ultimele: Iunie, Iulie, August, pentru cioplitul pietrei, nivelarea terenului și construcția propriu-zisă. Când veți cunoaște în amănunt tot ce s'a realizat pe un teren abrupt - dintr'o groapă de 9 metri să ridici un monument de 15 metri - veți înțelege mai bine valoarea lui nu numai sub aspect arhitectonic, ci și ca expresie a dinamicei legionare.

Printr'o serie de fericite coincidențe, pe

care nu le putem atribui hazardului, ci numai voii lui Dumnezeu. Toate riscurile ce ni le-am asumat când am lansat apelul, au fost nivelate și eliminate. Ajutoare ne-au sosit din toate părțile, pentru a face ca lucrarea, colaboratori harnici și pricepuți, o populație care ne-a înțeles și ne-a sprijinit și sute de familii care și-au rupt din necăjitul lor bucata de familie, pentru a contribui cu o cărămidă. Până și timpul a fost de partea noastră: un timp înșorit, sec și constant, care a înlesnit închegarea betonului în jurul plăcilor de granit. O vară prelungită, cum n'a mai avut Spania de 37 de ani.

Am ales ca dată a sfințirii Monumentului ziua de naștere a Căpitanului, pentru că de la el începe totul: și Legiunea și Moța și acest sacrificiu. Duhul lui ne-a călăuzit, ne-a încurajat și ne-a dovedit că este cu noi.

Tot printr'o tericită coincidență, acest Monument se ridică la 30 de ani de la victoria legionară asupra regimului carlist. Și pe atunci, cu infimele forțe de care dispuneam, în raport cu forța Statului, am dus la bun sfârșit acțiunea întreprinsă și regimul s'a prăbușit. Cu asistența lui Dumnezeu nimic nu este imposibil, și ceea ce pare minții noastre absurd sau utopic, se împlinește cu o putere irezistibilă. Ce mângâiere pentru noi decât să vedem că atâția frați separați și-au oferit oborul lor, pentru înălțarea Monumentului! Ei au fost luminați de Dumnezeu pot spune și ei cu mândrie, acest Monument grandios este și al nostru. Aceasta este calea care poate duce la regruparea forțelor, calea actului creator, a oratoriei faptei, cum spune Căpitanul, și nu a discuțiilor sterile sau a invi-

diilor înveninate, care merg până la falsificarea istoriei legionare.

Să creem, camarazi, și în acest efort creator în serviciul Neamului și Legiunii, ne vom regăsi cu toții.

Monumentul Moța-Marin este o victorie a eternei tinereți legionare contra timpului care moare și macină energiile, este o victorie a spiritului contra materiei greoaie și dușmănoase, este o victorie a elanului pur contra măruntelor socoteli omenești din noi.

Fie ca această bătălie să fie de bun augur pentru viitoarele noastre bătălii în alte domenii și să se închee cu marea și ultima biruință ce-o așteaptă Neamul românesc înlănțuit: eliberarea Patriei noastre.

Un salut călduros, extins la toți camarazii
și prietenii noștri,

Madrid 21 Septembrie 1970

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Gheorghe Costea

NOUL SECRETAR GENERAL AL MIȘCĂRII LEGIONARE DIN EXIL

Camarazi,

După cum știți, în anul 1956 am desființat organizația legionară din exil, din motivele pe care le-am expus la vremea aceea, lăsând fiecărei grupe locale libertatea să se conducă după cum crede de cuviință. Acolo unde legionarii au putut să se reconstituie în cuiburi, nu am avut nimic împotrivă ca ele să funcționeze, după cum acolo unde legionarii au preferat să acționeze individual, nu am avut nimic împotrivă ca ei să nu se întrunească decât la ședințele solemne. Chiar lipsind organizațiile de bază, Mișcarea a putut să meargă înainte, grație spiritului de cuib - unitatea de efort a tuturor legionarilor - și multiplicării legăturilor cu Centrul.

Astăzi ne aflăm la răscrucea unor evenimente grave, care reclamă să reconstituim, chiar în forme elementare, organizația legionară din exil. Europa Occidentală este amenințată să cadă și ea înăuntrul cortinei de fier și, în această perspectivă, nucleeele legionare din această parte a lumii vor dispărea sau vor fi puse în imposibilitate să mai acționeze. Rămân ca ultimă rezervă legionarii din cele două

Americi, mai la adăpost de catastrofa care amenință întreaga lume liberă. În vederea acestei primejdii, trebuie să acordăm un statut supraviețuitorilor din atâtea prigoane, care să le dea posibilitatea să ducă mai departe idealurile și lupta Legiunii, chiar dacă legăturile cu Centrul s'ar rupe, și chiar dacă o parte din ei ar suferi un nou martiriu.

Vom începe cu Secretarul General și, treptat, ne vom extinde în alte sectoare, ținând seama de oamenii ce-i avem și dispoziția lor de a lucra într-o formă coerentă și organizată.

I. Numesc ca Șef al Secretariatului General al Mișcării Legionare din Exil pe Comandantul Legionar Nicu IANCU.

II. Misiunea lui principală este de a crea o puternică rezervă legionară în cele două Americi, care să asigure continuitatea Mișcării, chiar dacă s'ar abate o catastrofă politică asupra Europei Occidentale.

III. În acest scop va face, în cel mai scurt timp posibil, o călătorie de inspecție în garnizoanele noastre din cele două Americi, pentru a lua măsurile necesare la fața locului.

Țin să amintesc cu acest prilej care este funcția esențială a Secretarului General = El este instrumentul executiv al Mișcării Legionare. În cadrul Secretariatului nu se face politică, nu se discută pro sau contra; ci se pun în aplicare dispozițiile care vin de la Centru. Cele mai frumoase teorii nu au nici o valoare dacă nu există un mănunchi de oameni organizați și hotărâți să le ducă la îndeplinire.

Având în vedere rolul Secretarului General și ținând seama de împrejurările speciale în care ne găsim, precizez că Secretarului General îi incumbă să se consacre educației și organizării.

- Secretarul general nu intră în combinații politice cu nici o grupă din exil, menținând cu severitate linia frontului;

- Secretarul General nu întreține legături cu țara și nici nu are voie să transmită mesajii și ori ce alte contacte îi sunt interzise;

- Secretarul General nu ia contacte cu nici un funcționar al regimului de la București - nici cu persoane care vin și pleacă în țară și nici cu refugiați de speță dubioasă;

- Secretarul General își limitează activitatea strict la Occident și la medii sănătoase din Occident.

Urmând exemplul marilor lui înaintași în această funcțiune, Gheorghe CLIME, Nicolae PĂTRAȘCU, Corneliu GEORGESCU și Traian PUIU, urez noului Secretar General să-și îndeplinească misiunea cu curaj, fermitate și tradiționalul bun simț legionar.

Madrid 22 August 1972

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

BIROUL CENTRAL

I. Se înființează o Cancelarie a Comandantului Mișcării Legionare, la Madrid.

II. Noul serviciu se va numi Biroul Central.

III. Numesc ca Secretar al Biroului Central pe Comandantul Legionar Gheorghe COSTEA, care, și până acum, a exercitat această funcțiune într'o formă neoficială (neinstituționalizată).

IV. Biroul Central se va ocupa cu următoarele chestiuni:

1. Se îngrijește de corespondența Comandantului Legiunii;
2. Multiplică și expediază circulările;
3. Introduce persoanele care vor să vorbească cu Șeful Legiunii (Aceasta nu se referă la legionarii cunoscuți);
4. Păstrează arhiva actelor încredințate de Comandant;
5. Editează Buletinul Mișcării.

Caracteristicile acestui Birou sunt = eficacitate și discreție.

Atribuțiile Secretarului acestui Birou sunt de ordin administrativ. Nu se referă nici la sectorul politic și nici la organizație, afară de cazul că primește o misiune specială, pentru un caz bine determinat.

Madrid 25 Septembrie 1972

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

VECHEA GARDĂ

Camarazi,

După cum veți vedea din cuprinsul acestei circulări, în cadrul proiectului de reorganizare al Mișcării din exil, fac apel și la mobilizarea Vechii Gărzi. Și iată motivele:

Chiar în împrejurări normale se petrec într-o organizație abateri de la liniile stabilite de întemeietori și intervenția conducerii supreme este mereu necesară pentru a pune lucrurile în ordine; cu atât mai mult într-o mișcare ca a noastră care, de aproape 40 de ani, suferă o prigoană continuă, iar în exil, trăiește răspândită pe toate continentele.

Abateri se observă în toate ramurile principale de activitate ale Legiunii:

- spiritualitate
- organizație
- direcție politică

1. În domeniul spiritualității se observă în multe cazuri o slăbire a ființei legionarului, o degradare a lui. După ce cu eforturi uriașe a învins pe omul din el, pentru a se înălța la imaginea legionarului, în acest lung exil s'a produs un proces invers, de pierdere a strălucirii acestei imagini, și alunecarea multora în viața comună, în acel omenesc, mult prea omenesc, despre care vorbește Nietzsche. Este tentația umană care determină și pe cel mai călit legionar la un moment dat, să se întrebe dacă nu și-a greșit sensul vieții lui. Mereu în lupte, mereu sacrificii, mereu renunțări...

până când? Dar ce se va alege de viața mea? Când o trăiesc și eu din plin?... Nu a sosit momentul să părăsesc această zonă de primejdii, de viscole și furtuni, în care trăiește legionarul și să cobor spre plaiuri mai însorite?...

Tentația este naturală - ceea ce nu trebuie să se confunde cu studiul, profesiunea sau familia - ci trecerea Mișcării în categoria nostalgiilor din tinerețe. Caldă și îmbietoare, când biruie într'un camarad, atunci legionarul din el se sfrijește, se face mic de tot, până ce se ascunde în vre un colț colbăit al sufletului. Omul își ia revanșa asupra legionarului, eliminând, cum ar zice adversarii, și ultimele reziduri de mistică. Bine'nțeles că în momente de sinceră confruntare cu ei însuși, acești camarazi plâng, căci își dau seama că cele mai mari înfrângeri în viață nu sunt luptele pierdute, ci, cum spune poetul "renunțările la vis". Nici o bucurie din lume nu poate să compenseze bucuria trăirii eroice a vieții.

2. Pe linia organizării, se produc abateri de la normele fixate de Căpitan : ordine, ierarhie, disciplină. Cei ce se îndepărtează de la aceste norme, își închipuie că au devenit mai liberi, mai tari; că au câștigat în importanță, și că au dat o probă viguroasă de afirmare a personalității lor. În realitate au devenit mai slabi, căci au ieșit din constelația de forțe, liber aleasă de ei și liber creată, care le garantează și poziția lor. Toate aceste fenomene de anarhie și dezidențe duc în mod fatal la degradarea valorilor, tocmai a acelor care le-au întreprins. Căci ce se întâmplă? Unii vor să fie egali cu Șeful suprem; alții, vor să fie egali cu cei ce s'au răzvrătit,

știindu-i pe aceștia avizați la ajutorul lor. Și așa mai departe, până ce nimeni nu mai ascultă de nimeni și organizația se atomizează. Nu poate să existe ordine și disciplină jos, iar sus anarhie. Este mult mai valoros să fie cineva membru al unei organizații puternice, decât șeful unei grupări hibride, care, prin forța lucrurilor, devine o masă de manevră a inamicului. Într-o atare împrejurare, și principiul selecțiunii este scos din circulație.

3. În sectorul politic, ne pândesc alte primejdii. Abateri de la linia anti-comunistă a Mișcării, care își găsește astăzi întruparea supremă în lupta de eliberare a țării. Că această luptă nu o putem da cum am vrea noi, din cauza oceanului de lașitate care ne înconjoară (lumea occidentală), este o altă chestiune. Dar asta nu însemnează să renunțăm la ea ca aspirație, ca ideal, servindu-l cu tot ce putem în împrejurările date. Ați văzut atâtea cazuri de coexistență, de cochetărie cu inamicul. Există o linie de demarcație a frontului, care nu trebuie nici o dată călcată.

Vechea Gardă nu este nici o funcție nouă, nici un grad nou, și nici un privilegiu. Este recunoașterea onoarei de a fi fost printre primii luptători ai Legiunii, dar nu cu scopul de a primi vreo satisfacție, ci de a veghea ca destinul Mișcării să nu sufere nici o deveiere pe liniile ei fundamentale. Legionarii din Vechea Gardă sunt cei mai apți să descopere erorile de funcționare și să le combată. Ei dispun atât de perspectiva necesară cât și de experiența necesară. Este propriul lor patrimoniu în joc, căci au colaborat din cea mai fragedă tinerețe, de la primele începuturi ale Mișcării. Ei sunt

veteranii Gărzii de Fier, chemați la o nouă luptă. Ei sunt ca faimoasa Companie 21 din Bandera a 6-a, din care făcea parte și echipa legionară. Când se ivea o situație grea pe front, se făcea apel la această Companie.

I. Se înființează, în cadrul Mișcării, un Corp denumit Vechea Gardă.

II. Vechea Gardă este formată din legionarii care au intrat în Mișcare între anii 1927-1934.

III. Acești legionari vor fi cunoscuți și sub numele de VECHEA GARDĂ - Seria ARHANGHELUL MIHAIL, pentru a-i distinge de cei ce-au intrat mai târziu în Mișcare, "Seria PARTIDUL TOTUL PENTRU ȚARĂ", a cărei integrare în Vechea Gardă este avută în vedere și se va face la momentul oportun.

IV. Scopul acestui Corp este să vegheze la neatinsa păstrare a spiritului legionar în Mișcare, în conformitate cu doctrina legionară și legile fixate de Căpitan.

V. Legionarii care îndeplinesc această condiție vor primi un carnet de membru și un distinctiv (insignă). La festivități trec în linia întâia, indiferent ce grad au sau ce funcție îndeplinesc.

VI. Vechea Gardă va avea un Secretar General, pe care îl voi numi îndată ce am lista legionarilor care aparțin acestui Corp.

VII. Șefii de organizație și toți legionarii care primesc această circulară vor aviza pe camarazii lor, pentru ca acei care se găsesc în situația mai sus fixată, să trimită de urgență la Centru, următoarele date:

- Numele, locul și data nașterii, gradul în Mișcare și anul în care au intrat în Mișcare,

pentru a li se elibera carnetele de membru.

VIII. Carnetul Nr.1 îl va lua Gheorghe COSTEA, cel mai vechi legionar din exil, iar carnetul Nr.2 îl voi oferi ca omagiu post-mortem - regretatului Traian BOROBARU și se va păstra în arhiva Legiunii. Eu voi lua carnetul Nr.3.

Cu constituirea acestui Corp, am făcut un pas înainte în reconstituirea organizației din exil.

Să fie într'un ceas bun!

18 Octombrie 1972

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Gheorghe COSTEA

20 DE ANI DE LA PROCESUL ȘI EXECUTAREA
LEGIONARILOR DIN ECHIPA
TÂNASE - GOLEA - SAMOILĂ

Camarazi,

În 24 Octombrie 1973, se împlinesc 20 de ani de când au căzut în mâinile securității

comuniste și apoi au fost judecați și condamnați la moarte o grupă de 13 legionari, între care se găseau și cei care au dat numele acestei echipe:

Alexandru TĂNASE

Ion GOLEA

Ion SAMOILĂ

După 20 de ani de la împușcarea acestor camarazi, în cine știe ce închisoare din țară, sacrificiul lor ne umple de aceeași durere și cutremurare. Erau oameni tineri, dar și legionari care trecuseră prin nenumărate încercări. Își verificaseră credința lor prin acte temerare, punându-și adeseori viața în primejdie. De abea ieșiți din vârtejul unor lupte grele, reiau drumul spre aceleași locuri, unde moartea îi pândea la fiecare pas. Niște oameni care nu aveau alt sprijin, decât sufletul din ei, au cutezat să se înfrunte cu monstruozitatea unui regim, creindu-i grele probleme între anii 1950-1953.

S'au dus de bună voie, nesiliți de nimeni, mânați doar de o curată năzuință, așa cum merg toți legionarii când știu că patria este în primejdie, și gestul lor poate salva o situație. S'au dus fără să se mai întoarcă, dar au creat prin moartea lor cel mai înălțător moment al exilului.

Ei au dat un sens Legiunii pribege, i-au salvat onoarea și au ridicat-o peste micimile și slăbiciunile omenești.

Fără de Samoilă-Golea-Tănase, noi am însemna prea puțin. Toate realizările din exil, ori cât de mari și de frumoase ni s'ar părea, nu se pot compara cu sângele vărsat de ei, cu viața ce și-au dat-o pentru Legiune și

Căpitan, și pentru a păstra vie flacăra speranței în obiditul nostru popor.

Sacrificiul lor este un punct culminant al exilului, neîntrecut până astăzi. Din acest creștet de vitejie legionară, se revarsă binefăcătoare peste capetele noastre, noi îndemnuri și tărie, care ne înviorează, ori de câte ori, copleșiți de lovituri, simțim cum ne slăbesc puterile. "Noi ne-am dat viața - ne spun ei - după ce am trecut prin chinuri necunoscute de voi, iar voi nici atâta nu puteți să faceți ca să vă mențineți treji, uniți, și neclintiți în fața inamicului!"

La sfârșitul lunii Octombrie, pentru a coincide cu data morții lor, veți face slujbă de pomenire a celor 13 eroi, iar în continuare, ședințe de comemorare a sacrificiului lor. Tot odată, vom aduna tot ce-a rămas de la ei, ca să publicăm într'un volum. Deosebit de însemnate sunt amintirile despre acești camarazi.

De aceea, îndemn pe cei ce i-au cunoscut să scrie tot ce știu din viața și faptele lor și să trimită la Centru.

Dumnezeu să ne ajute ca să cinstim amintirea lor, așa cum ei o merită, nerenegând nimic din idealurile pentru care s'au jertfit: "O țară ca soarele sfânt de pe cer!"

Madrid 21 Septembrie 1973

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

CONSTITUIREA SENATULUI LEGIUNII

Din aceeași necesitate de a dispune în exil de o organizație cât de restrânsă, care să asigure continuitatea Mișcării, pășim acum la constituirea Senatului Legiunii. Repet cu acest prilej, ceea ce am mai spus și în alte circulări, că desfășurarea deplină a instituțiilor legionare nu se poate realiza decât în țară. Aici, în exil, prin forța împrejurărilor, trebuie să ne mărginim la o expresie viabilă. Trebuie să ne ferim de a gândi lucrurile numai teoretic, care ar fi organizația ideală, căci riscăm să punem pe hârtie ceva care nu funcționează în realitate. Chestiunea este, ce putem face cu oamenii ce îi avem, și așa, cum îi găsim răspândiți peste mări și țări, și cu mijloacele ce le avem.

Senatul Legiunii este o instituție legionară strâns legată de existența Mișcării. Senatul are ca antecedent instituția cu același nume de pe timpul Căpitanului, în care am introdus anumite modificări, impuse de noile lui sarcini. Spre deosebire de Consiliul Politic, care este o instituție dinamică ce explorează necontenit spațiile exterioare ale Mișcării, pentru a putea lupta cu alte grupuri politice, Senatul Legiunii acționează din perspectiva interioară a Mișcării. El este ca o fortăreață, sau ca o stâncă, de care se izbesc toate valurile dușmane. El este depozitarul conștiinței legionare în forma ei cea mai cristalină. El se mișcă pe linia

permanențelor legionare. Caracteristicile lui sunt soliditatea concepției și impenetrabilitatea lui, la orice acțiuni sau tendințe străine de spiritul legionar. "Pe aici nu se trece" ar putea fi deviza lui, căci Senatul respinge tot ce ar putea să dăuneze structurii legionare.

Senatul Legiunii este rezerva strategică a Mișcării. El este format din oameni inabordabili infiltrațiilor, adulațiilor, sau falselor forme de gândire legionară. El este impregnat de o anumită maiestate a destinului legionar. Privește mai mult în viitor, este îngrijorat mai mult de ceea ce ar putea să se întâmple mâine, decât de complexele politice trecătoare. Senatul stă de veghe ca linia Mișcării să nu sufere alterări care ar putea să primejduiască însuși firul continuității legionare.

Atribuțiile Senatului

1. Păstrarea nealterată a doctrinei legionare.
2. Împreună cu Șeful Legiunii, asigură unitatea Mișcării.
3. Observă ca orice înnoire în cadrul organizației să respecte structura Mișcării, așa cum a fost ea fixată în Cărticica Șefului de Cuib.
4. Veghează asupra educației legionare și inspectează buna funcționare a organizației.
5. Constituie din sânul lui Juriul de Onoare al Mișcării.
6. Înaintează Șefului Legiunii propuneri de înaintare în grad și de acordare de distincțiuni.
7. Își dă avizul în chestiuni de mare răspun-

- dere, când este solicitat de Șeful Legiunii.
8. Consacră și proclamă pe noul Șef al Legiunii, în caz de vacanță.

Numiri și componență

Pentru a fi numit Senator al Legiunii, se cer următoarele condiții:

- a) să aibă vârsta de 30 de ani,
- b) să fie comandant Legionar,
- c) să fi avut posturi de răspundere în organizație și să aibă o suficientă experiență în conducerea unităților legionare.

Senatul Legionar se compune din 71 de membri. În exil, din atâția câți vor fi numiți, în conformitate cu condițiile de mai sus.

Senatorii sunt numiți pe viață. Excluderi nu pot fi pronunțate decât dacă plenul Senatului cere Comandantului Legiunii excluderea.

Existe incompatibilitate între funcția de Consilier Politic și Senator. Dar aici, în exil, din cauza numărului restrâns de legionari, s'ar putea să facem anumite excepții.

În schimb, Senatorii Legionari pot ocupa orice funcție în cadrul organizației, de la Șef de Cuib, până la Secretariat și Corpuri Legionare.

Secretarul general al Mișcării și Secretarul Consilier Politic sunt membrii de drept în senat. Ei sunt purtătorii de cuvânt în Senat ai instituțiilor pe care le reprezintă.

Senatul Legiunii are în frunte un Secretar General, numit de Șeful Legiunii, și are următoare atribuții:

- țină evidența membrilor Senatului,
- semnează carnetele de membru alături de Șeful Legiunii,
- convocă Senatul Legiunii în ședință plenară, în conformitate cu dispozițiile primite de la Șeful Legiunii,
- prezidează, alături de Șeful Legiunii, ședințele Senatului. În absența Șefului Legiunii, ședințele sunt prezidate de senatorul cel mai în vârstă,
- întocmește procesele-verbale și ține dosarele lucrărilor,
- semnalează Șefului Legiunii orice problemă ce s'ar ivi în funcționarea instituției.

În măsura în care împrejurările ne vor îngădui, vom proceda chiar aici, în exil, la diversificarea activităților Senatului, constituind acele comisiuni și instanțe care corespund atribuțiilor lui.

Numiri în Senat se vor face direct și personal, iar lista tuturor membrilor lui va fi cunoscută mai târziu.

1 Ianuarie 1975

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

SEMICENTENARUL MIȘCĂRII LEGIONARE

Dragi camarazi,

În trista situație de pribegi, ne este dat să sărbătorim a 50-a aniversare a întemeierii Mișcării Legionare.

Departe de țară, departe de familiile noastre, departe de mormintele celor ce s'au jertfit pentru ea, departe de locurile unde ne-am născut și de care ne leagă atâtea amintiri de lupte și de biruințe. Ne despart mii de kilometrii de Predeal, de Casa Verde, de Rarău, de Cluj, de Carmen Sylva. Viforul dușman ne-a împrăștiat peste hotare și ne împiedică să ne întoarcem la vatra străbună.

Ceea ce ne ține pe toți împreună și ne dă putere să rezistăm pe poziție, este relația interioară ce întreținem fiecare dintre noi cu Căpitanul, cu Moța și cu toți marii noștri dispăruți. Pe ei îi purtăm în suflet de-a lungul

anilor ce trec, ne adăpăm din faptele lor, ca dintr'o fântână cu apă vie, și pe ei vrem să-i restituim istoriei naționale întregi, drepti, netemători, așa cum au fost, și nu desfigurați de avalanșa de ură ce se revarsă până astăzi asupra lor, prin miile de canale ale conspirației comuniste.

Am avut o mulțime de consfătuiri cu mai mulți camarazi în vară, și cu prilejul venirii lor la Madrid, 13 Ianuarie, asupra modului cum ar trebui sărbătorit evenimentul, mai demn și mai evocator. Din multele propuneri ce mi s'au făcut, am reținut o serie de proiecte ce mi s'au părut mai potrivite, pentru a da semicentenarului strălucirea cuvenită și pentru a desprinde din actul întemeierii semnificația lui adâncă, pentru neamul românesc și pentru omenirea întreagă.

1. Comemorarea va începe în 1976 și se va întinde pe trei ani: 1976 - 1977 - 1978. Aceasta, pentru a avea răgazul necesar să ducem la bun sfârșit, țelurile fixate. 50 de ani nu este un moment fugitiv în istoria Legiunii, ci o tensiune creatoare a întregii Mișcări, care nu poate fi încheiată și dusă la bun sfârșit la o anumită dată.

2. Toate lucrările apărute în acest interval, vor purta pe copertă mențiunea "Semicentenarul Mișcării Legionare"

3. Se va întocmi o bibliografie legionară cu toate operele apărute în limba română, în cei 50 de ani de existență a Mișcării, și toate lucrările străine care tratează despre Legiune, chiar sub o formă sumară sau accidentală.

4. Se vor publica mai multe volume de amintiri legionare, care vor îmbogăți sursele de documentare pentru viitoarele generații și viitorii istorici. S'au anunțat până acum, camarazii Boacă, Onciu, Mochnatzki, Roșu, Verca, Simicin, Teban.

5. Se va edita un volum omagial, care va cuprinde în partea întâia, poezii închinete semicentenarului, iar în partea a doua, aprecieri ale străinilor asupra Căpitanului și a Mișcării

(istorici, scriitori, ziariști, oameni politici, bărbați de Stat, preoți etc.).

6. Se va alcătui o lucrare, de preferință într'o limbă străină, care să cuprindă cugetările Căpitanului în problemele fundamentale față de care a luat atitudine în decursul existenței lui: comunism, democrație, politicianism, om nou, economie, țărănime, muncitorime, spiritualitate, Biserică etc....

7. Se va încerca făurirea unei lucrări de prezentare a Mișcării, într'un stil accesibil tuturor, destinată noilor generații, cam în felul celei scrise pe vremuri, de Ion Banea: "Ce este Mișcarea Legionară", dar, bine înțeles, continuând până în zilele noastre.

8. Va apărea al doilea volum din "Histoire du Mouvement Legionnaire".

9. Va apare volumul meu de memorii, care tratează epoca cuprinsă între 10 Decembrie 1939 și 6 Septembrie 1940. Aceasta, pentru a curma odată pentru totdeauna cu falsele versiuni despre răsturnarea regelui Carol al II-lea de pe tron.

10. Se va acorda sprijinul necesar pentru a putea apărea revista culturală "Discursul

contemporan", a cărei misiune este să restaureze bazele culturii naționale, grav amenințată atât de monstruoșitatea marxistă, cât și de spiritul decadent al Occidentului.

11. Se va acorda sprijinul necesar pentru a putea apărea opera completă a poeziilor lui Aron Codruș, material ce a fost colecționat cu multă trudă, și se găsește în întregime în posesia noastră.

12. Se va da un nou impuls vechilor edituri legionare "CARPAȚII" și "OMUL NOU".

13. Se va insista pe lângă camarazii care au jucat un rol precumpănitor în formarea unor asociații din exil, ca să scrie istoricul lor.

14. Se va redacta și difuza de către Consiliul Politic o "Declarație Politică a Mișcării Legionare", în care se va preciza încă odată atitudinea Mișcării Legionare față de tragedia poporului românesc, împilat de bolșevism, și față de marile probleme ce frământă lumea actuală.

15. Se va bate o insignă a Semicentenarului Mișcării.

16. Se va proceda la îngrădirea terenului unde este construit Monumentul, pentru a-l feri de a fi înăbușit de blocurile ce se construiesc împrejur. Cu prilejul Semicentenarului, se va fixa pe soclul central de granit al Monumentului o placă de marmură albă, cu textul corespunzător.

17. Se vor întemeia biblioteci legionare, în centrele românești principale din Franța, Germania, Italia, Canada și Statele Unite, unde noii refugiați din țară să poată citi literatura noastră. Se va desfășura o mare ofensivă pentru a salva noile generații de deformările ce le-au

suferit sub comuniști și pentru a le readuce pe linia națională și creștină de trăire.

18. O reuniune camaraderească va avea loc cu senatorii și consilierii politici ai Legiunii, care va avea loc între sfârșitul lunii Iulie și începutul lunii August 1977, într'o țară care se va fixa ulterior. În această reuniune, pe lângă comemorarea celor 50 de ani de la întemeierea Legiunii, se vor dezbate toate problemele interne și externe care afectează situația actuală a Mișcării și a neamului.

19. Se va desăvârși sistemul de organizare al Mișcării Legionare din exil.

20. Pentru a fixa în conștiința contemporanilor evenimentul semicentenarului și pentru a lăsa ceva trainic în urma noastră, vom publica un vast repertoriu de fotografii legionare, sub titlul "legiunea în imagini". După cum știți, posedăm un mare număr de fotografii din diferitele epoci ale Mișcării Legionare. Majoritatea lor au fost făcute de Traian Borobaru, nelipsit de aparatul lui "Laica". Aceste fotografii reprezintă un material documentar de prim rang. În cinstea lui, vom da acestei colecții de fotografii subtitlul "Albumele Traian Borobaru". Albumele vor cuprinde cel puțin o mie de fotografii și vor fi însoțite de note explicative în limba română și într'o limbă occidentală. Fiecare epocă va fi precedată de o scurtă introducere istorică. Publicarea acestui volum va constitui efortul nostru principal cu prilejul semicentenarului, și pentru realizarea lui vom face apel la întreg exilul, așa cum am procedat și cu Monumentul.

Repartiția lucrărilor se va face de la caz la caz, în conformitate cu natura telurilor

urmărite, cu posibilitățile fiecăruia, cu tăria fiecărei garnizoane și cu disponibilitățile generale ale Mișcării.

După cum vedeți, ne aflăm în fața unei interpretări uriașe, în raport cu forțele noastre diminuate, după 30 de ani de exil. Dar să nu ne speriem de acest nou "munte al suferinței"... Cu degetele sângerânde, să urcăm pe creasta lui, jertfind totul. Toate aceste obiective nu pot fi atinse decât printr'o concentrare maximă a sacrificiilor și eforturilor noastre și printr'o inteligentă utilizare a resurselor de care dispunem. Trebuie să ne însușim stilul monumental de acțiune. Fiecare legionar să gândească problema în termeni grandioși, într'o viziune imperială. Fiecare legionar să devină un monument de credință, de pasiune creatoare, de dârzenie. Recomand, nici un gest precipitat, nici o risipă muniții, în afară de programul stabilit, care satisface și pe cel mai exigent camarad. Nu putem face nici totul dintr'o dată, ci doar pe etape. Coordonare, înainte de toate. Coordonare între voi, la nivelul local, dar și coordonare cu Centrul. Orice Șef al Legiunii, oricât de capacitat ar fi, nu poate conduce cu succes nici o bătălie, dacă nu este susținut de colaboratori loiali și pricepuți.

Lipsește din acest program închinat semicentenarului, ultimul și cel mai important obiectiv: eliberarea țării. Acesta este gândul secret al fiecăruia, chiar dacă nu îl exprimă într'o formă imediată. El se subînțelege. Toate aceste acțiuni să le considerați trepte, mijloace, instrumente, pentru a menține treaz spiritul de rezistență în noi, și în alții. Deci, fraților, să nu dormim. Oricât am face, să nu-l slăbim

din ochi pe dușman. Să nu ne abatem de la drumul nostru. Să nu așteptăm ca biruința să ne pice din cer, sau prin cine știe ce concurs de împrejurări fabuloase. Victoria finală este a acelor ce se străduiesc pentru ea. Nu predând țara ca la 23 August, nu dezertând, nu pactând cu inamicul, ne salvăm neamul. Dumnezeu aduce mila Lui, numai dacă suntem vrednici de ea.

Madrid 13 Ianuarie 1976

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

O JUMĂTATE DE SECOL DE LA ÎNTEMEIEREA LEGIUNII

Legionari,

Privind în urmă la cei 50 de ani de viață legionară, sufletul nostru ni se umple de bucurie, gândindu-ne prin câte am trecut, prin ce încercări cumplite, câte păduri cu fiare sălbătice și mlaștini ale desnădejdiei am străbătut, până ce am ajuns la această culme a aniversării semicentenarului.

Am supraviețuit regimului falsei democrații din România, care ne-a zdrobit oasele ca să ne lepădăm de credința noastră; am ieșit biruitori și din încleștarea cu regimul dictaturii carliste, după ce am lăsat în urmă un lung șir de morminte, în frunte cu însuși întemeietorul Mișcării, Căpitanul nostru etern, Corneliu Zelea Codreanu; am rezistat și dementei prigoane antonesciene, care a transformat războiul din rasarit, în armă a uciderii noastre.

Nu ne-am plecat genunchii nici în fața puhoiului bolșevic, deși toate puterile iadului s'au deslănțuit contra noastră ca să ne extermine. Cu mândrie și demnitate, am ținut sus steagul Legiunii în acest lung și apăsător exil, o mână de oameni loviți din toate părțile, apărându-l cu o energie mereu reînnoită.

Explicația acestei rezistențe supra omenești, dușmanii nu o vor înțelege nici o dată, și unul după altul va cădea în fața întăriturilor noastre: la 24 Iunie 1927, nu s'a întemeiat un partid

oarecare, ci s'a născut o nouă lume, înzestrată cu noi coordonate spirituale. Luând ca îndreptar învățătura creștină, Căpitanul a așezat-o în centrul de desfășurare al întregii istorii naționale. Legiunea este o organizație politică de inspirație creștină, care se caracterizează prin aceea că interesul este substituit cu generozitatea, tendința de acaparare de bunuri materiale cu spiritul de sacrificiu și individul mărunț și egoist, cu "omul nou", eroul plenar, ce se realizează pe toate planurile vieții sociale. Căpitanul a călăuzit neamul nostru spre alba vieții adevărate, a cărei început este în izvorul cristalin al dragostei.

Între comunism și legionarism se deschide o prăpastie de netrecut: noi luptăm dinamizați de o pasiune creatoare, voind să transformăm lumea, făcând-o mai bună și mai dreaptă. Comuniștii, având ca tată pe Princepele Întinericului, și-au făcut sufletul lăcaș al urii și ținta lor este să distrugă așezământul milenar al creștinismului. Noi nu putem fi nici o dată alături de ei, căci din acel moment am înceta să mai existăm ca Mișcare, ne-am auto-desființa, instantaneu.

Priviți la ce se întâmplă în Europa și întreg Occidentul! N'are această lume tot ce îi trebuie, ca să fie mulțumită? O economie înfloritoare, arme de o eficiență incomparabilă și o superioritate vădită, în toate domeniile vieții sociale, față de restul omenirii?! De ce totuși această neliniște crescândă, această spaimă de viitor? De ce lumea liberă moare, se stinge, cu toate speranțele de prosperitate? De ce se retrage din fața comunismului, suferind înfrângere, după înfrângere?

Pentru că a abandonat cauza lui Cristos, pentru că a pactat cu puterile satanice, crezând că se poate acomoda și conviețui cu forțele materialiste ale lumii. Ce se întâmplă astăzi în lume, nu este decât consecința naturală a stării de păcat mortal în care se complăce, crezând că se poate servi la doi stăpâni.

Noi nu avem nimic din ce au ei, ca să ne putem măsura cu comunismul: nici arme, nici armate, nici cel puțin un punct de sprijin, un cât de modest ajutor în acest Occident opulent, dar rece, egoist și închistat în materialism. Posedăm în schimb, un bun infinit mai mare: o conștiință curată în fața Atotputernicului, în lupta noastră de 50 de ani. Avem mulțumirea și mândria că n'am acceptat nici un compromis cu inamicul, și ne-am menținut intactă loialitatea față de Cristos.

Comemorând cei 50 de ani de la întemeierea Legiunii, ce urare mai bună pot face legionarilor, decât ca să-i ajute Dumnezeu să nu se abată de la linia Căpitanului, rămânând credincioși jertfei lui și sângelui vărsat la Majadahonda.

În timp ce lumea se destramă și se multiplică la infinit lașitățile, defecțiunile și trădările, prețul legământului nostru va fi mare, când vom putea striga Cerului: mai există o oaste pe pământ care nu l-a părăsit pe Domnul Nostru Isus Cristos:

Oastea lui Codreanu!

Și atunci, mila Domnului se va revărsa
peste noi, porțile iadului care străjuiesc
blestemata cortină de fier se vor sfărâma, și
Legiunea se va întoarce triumfătoare într'o țară
liberă.

Madrid 24 Iunie 1977

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

REÎNFIINȚAREA COMITETULUI DE 1000

Dragi camarazi,

După cum veți lua cunoștință din Buletinul nostru, am luat hotărîrea să reînființez "Comitetul de 1000", inițiativă luată de Căpitan în anul 1928, pentru a crea o bază de susținere financiară a Mișcării.

Astăzi ne aflăm într'o situație tot atât de grea, ca în acele vremuri eroice. Activitățile noastre s'au mărit și diversificat, dar, în același timp, mijloacele de care dispunem nu ne îngăduie să facem față cheltuielilor crescânde. Sunt prea

mar! pentru a putea fi acoperite din cotizații sau contribuții personale. Ne aflăm în alternativa de a renunța la lupta noastră în noile ei perspective, sau de a face un nou efort pentru a ieși din impas.

Trebuie să dispunem de un fond aparte, destinat exclusiv acțiunilor noastre politice: cheltuielilor de deplasare și întreținerii relațiilor noastre pe plan extern. Acest fond nu va fi utilizat nici pentru propagandă și nici pentru editură. Cele două activități se satisfac prin ele înșile.

În acest scop am publicat acel apel în "Țara și Exilul", care, sper, să-și producă efectul dorit în masa refugiaților. Carnetele de membru ale Comitetului de 1000 sunt tipărite și se află în curs de distribuție, la garnizoanele noastre. Am însărcinat pe camaradul Marin Bărbulescu să îndeplinească funcțiunea de Secretar General al Comitetului de 1000. Carnetele sunt numerotate și vor purta trei semnături: a mea, a Secretarului General și a camaradului ce predă carnetul, în schimbul contravaloarei lui, de 50 de dolari, și care semnează în calitate de casier.

Banii adunați, nu se trimit la Centru, căci nu știm unde vom avea nevoie de ei, ci se depun la o bancă, în așteptarea dispozițiilor de folosire a lor. Trimestrial, adică de patru ori pe an, casierii locali vor face o dare de seamă de situația fondului, pe care o vor trimite în dublu exemplar: la Centru și Secretarului General, Marin Bărbulescu. În acest mod, vom avea un dublu control al carnetelor distribuite, al sumelor încasate și a cheltuielilor făcute între timp.

Data fiind însemnătatea Comitetului de 1000

pentru viitorul Legiunii și lupta ce-o purtăm, înfăptuirea lui se va prelungi pe timp de doi ani, 1979-1980. Sperăm că până atunci se va lămurii și situația țării noastre.

La această bătălie trebuie să participe toți legionarii. Fiecare trebuie să se înscrie în Comitetul de 1000. Dar acest efort nu este de ajuns. Trebuie să lărgim câmpul subscrierilor, pentru a cuprinde pe toți prietenii și simpatizanții Mișcării și chiar pe acei refugiați cunoscuți pentru sentimentele lor naționale anti-comuniste. Bătălia va avea succesul așteptat, numai dacă cercul subscrierilor se va întinde larg, în lumea exilului.

Acest fond, odată constituit, va avea urmări binefăcătoare asupra întregii noastre lupte, căci ne vom putea mișca fără stânjenire în întreaga lume, dând un nou impuls ofensivei de eliberare a țării.

De această dată ne aflăm în fața unui țel mult mai important, chiar decât Monumentul de la Majadahonda, sau Albumul Legionar, opere pe care toată lumea le privește cu admirație. Este vorba de un efort final, de însăși existența neamului nostru în istorie, căci numai noi, cei care am dat atâtea dovezi de perseverență, și continuăm și astăzi să servim sub steagul Căpitanului, vom mai putea face ceva pentru biata țară.

Să dăm și această bătălie cu elanul care caracterizează orice acțiune legionară!

25 Martie 1979 (Bună Vestire)

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

COMISIUNEA GRADELOR LEGIONARE

În urma dezbaterilor avute în ședința Senatului Legiunii din 14 Ianuarie 1984, se înființează, în cadrul acestei instituții,

Comisiunea Gradelor Legionare

În sarcina acestei Comisii va cădea examenul tuturor propunerilor de înaintare în grad. După cum știți, până acum, șefii de garnizoană înaintau tabloul cu propuneri Șefului Legiunii și acesta hotăra asupra înaintărilor, având la dispoziție recomandările făcute de aceștia.

Din momentul înființării acestei Comisii, propunerile de înaintare în grad, trimise de garnizoane sau alte organe executive, vor fi transmise în prealabil Comisiunii Gradelor Legionare, pentru o nouă verificare. Comandantul Legiunii hotărăște asupra înaintărilor, după ce primește și avizul Comisiunii Senatoriale.

Garnizoanele trimit propunerile de înaintare în grad, ca și până acum, la Centru, și de aici, aceste propuneri sunt trecute Comisiunii Gradelor, pentru o nouă cercetare.

Comisiunea Gradelor Legionare este formată
din trei senatori: un președinte și doi membri.
Numesc în Comisiunea Gradelor Legionare,
pe următorii camarazi:
Președinte: Marin Bărbulescu
Membrii : Filon Verca și Nicolae Ighișan

Madrid 13 Februarie 1984

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

CIRCULĂRI DE ORDIN POLITIC

Pe lângă nenumăratele Circulări de
organizare, luptă și comemorări legionare, Horia
SIMA a lansat și o serie de Circulări politice,
sau de analiză politică, dintre care reproducem
câteva, tot ca simplu exemplu:

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Camarazi,

Suntem în preajma unor întâmplări decisive. Soarta întregii lumi se va hotărî într'un viitor apropiat. Două evenimente în special au contribuit la modificarea climatului internațional: Revoluția maghiară și posesiunea rachetelor intercontinentale de către soviete.

Referindu-ne la Occident, trebuie reținut faptul că America a devenit vulnerabilă. De unde, până în 1957 un război purtat de Statele Unite nu pune în primejdie viața și avutul cetățenilor acestei țări, după ce sovietele au anunțat că posedă proiectile intercontinentale, și au făcut demonstrația cu "sputnikul", teritoriul american este direct supus bombardamentului atomic și nuclear. În aceste condiții, un război pare din ce în ce mai puțin probabil, din cauza teroarei reciproce ce-o inspiră armele atomice. Războiul, supremul recurs al lumii libere, începe să îngrijoreze pe americani. Occidentul se găsește astfel despuiat de pavăza ce-l ocrotea până acum: superioritatea lui în domeniul militar.

Blocarea potențialului militar al celor doi mari rivali, constituie un avantaj evident pentru Rusia Sovietică. Comunismul nu are nevoie de război, ca să-și atingă scopul final: dominația lumii. Cum avem atâtea exemple, războiul subversiv, purtat cu perseverență și măiestrie, apropie zi cu zi pe comuniști de obiectiv. Țările cad una după alta în orbita sovietică, fără să se tragă măcar un glonte.

În această situație, și presupunând din capul locului că războiul preventiv repugnă Occidentului, unica soluție pentru a evita capitularea lumii libere este ca această lume să se hotărască să înfrunte comunismul pe terenul de luptă pe care el și l-a ales: războiul rece.

Dacă războiul rece se poartă cu eglă vigoare de o parte și de alta a cortinei de fier, atunci, bătălia principală s'ar desfășura în Europa Răsăriteană. Potențialul revoluționar al popoarelor subjugate, constituie factorul principal de care dispune lumea liberă în războiul rece.

Comuniștii își dau seama că clocotul revoluționar din spațiul controlat de ei le poate fi fatal, dacă ar fi pus în valoare în Occident. De aceea, se străduiesc acum din răspuțeri să anuleze eficacitatea acestui factor. În acest scop, au pus la cale două uneltiri convergente: una desfășurată de aripa occidentală a conspirației comuniste și alta direct de Moscova. Comuniștii din Occident, camuflați în adversari ai politicii sovietice, afirmă: "la războiul nuclear există altă alternativă, decât negocierile. Trebuie să se ajungă cu orice preț la înțelegere cu Estul, pe bază de concesiuni reciproce". Aceste cercuri oculte evită să menționeze existența

celel de a treia posibilități de soluționare a crizei actuale: prin intensificarea războiului rece, comunismul poate fi înfrânt sau redus la stadiul de debilitate, ca să nu mai reprezinte o primejdie pentru lumea liberă.

Moscova, pe de altă parte, presează Occidentul să accepte o conferință la nivel înalt. Ce urmăresc sovietele cu această conferință? Să obțină recunoașterea statu-quo-ului european, introducând în negocieri puterile Pactului de la Varșovia. Dacă se încheie orice acord, ori cât de neînsemnat, în care să figureze de o parte puterile NATO-ului și de altă parte puterile Pactului de la Varșovia, cortina de fier devine o realitate inatacabilă, din punct de vedere politic și juridic. Cine va mai încerca după aceea să modifice statutul politic al Europei Răsăritene, va fi stigmatizat ca tulburător al noii ordine internaționale. În acest mod, nu numai că speranța de eliberare a popoarelor din Răsărit este definitiv înmormântată, dar însuși Occidentul se despoaie de principalul lui sprijin în războiul rece. Odată anulată, pe căi diplomatice, forța revoluționară a popoarelor subjuate, comunismul nu va mai întâmpina nici un obstacol în tendințele lui de cucerire a lumii.

Concluzia: în actualele împrejurări, recunoașterea statu-quo-ului european, echivalează cu răstogolirea în prăpastie a întregii lumi libere.

În lumina acestor evenimente, veți înțelege cu mai multă claritate și sensul ultimelor frământări din exil. La Paris s'a format o grupare care susține necesitatea dialogului cu țara. Gruparea scoate și o foaie, care apare

lunar, în condiții excepționale "La Roumanie
Independente", condusă de Costel
Constantinescu.

În ce constă primejdia întreprinderii "dialogului cu țara", montat de comuniști? În falsa impresie ce-o poate crea opiniei publice occidentale, propaganda desfășurată de acest ziar și de acest grup, referitor la tendințele exilului românesc. Comuniștii pot să demonstreze guvernelor occidentale, scris negru pe alb, că însuși exilul și-a modificat atitudinea față de guvernul din țară. În gruparea care susține necesitatea contactului cu țara, tot ei vor spune, figurează și persoane care sunt mai presus de orice bănuială că ar fi în slujba comuniștilor, ca de pildă, eroul de la Berna. Prin urmare, dacă însăși exilații sunt dispuși la o tranzacție cu regimul, recunoscându-i realizările, de ce se mai încăpățânează americanii, englezii și francezii să reclame eliberarea popoarelor din Răsărit? Coexistența pașnică este o soluție atât de fericită, încât a cucerit și cercurile emigrației.

Acțiunea grupului "La Roumanie
Independente" este extrem de primejdioasă pe plan internațional, din punct de vedere al intereselor românești și nu poate fi calificată altfel decât de înaltă trădare de neam și de țară.

În aceeași perspectivă trebuie încadrat și cazul răpirii lui Puiu. Prin răpirea lui, comuniștii au urmărit să creeze confuzie în țară și în exil. Agenții lor din emigrație au răspândit un duium de știri false, afirmând că Puiu ar fi plecat de bună voie sau ar fi fost trimis în misiune... În zadar poliția declară

că a fost răpit, în zadar gazda afirmă că a fost răpit, în zadar toate indiciile conduc la aceeași concluzie... Fițuicile anonime continuă să răspândească versiunea care convine comuniștilor.

Dragi camarazi,

În circulara din Iunie 1956, vă arătam că situația din Occident nu oferă altă perspectivă refugiatului, decât indiferența totală față de cauza popoarelor robite. Situația nu este mai bună astăzi. Nu s'a produs acel reveriment de opinie, așteptat cu înfrigurare de refugiați. Dar s'a schimbat altceva. Politica mondială a ieșit din faza de stagnare la care se părea că s'a oprit, după Conferința de la Geneva din Iunie 1955. Evenimentele de care am vorbit mai sus, au creat o nouă stare delucruri, care trebuie să ducă la un deznodământ apropiat. Situația Occidentului s'a înrăutățit. Amenințarea comunistă a luat forme atât de grave, încât nu se mai poate sustrage de la îndatorirea de a lua o atitudine.

Mișcarea Legionară trebuie să fie prezentă în această luptă, ajutând cu puterile ei la rezolvarea crizei în care se sbate întreaga lume, în sensul impus de legile divine. Am fixat poziția Mișcării față de evenimentele în curs, în următoarele puncte:

1. Imaginea de până acum a exilului nu mai este valabilă. Se apropie ora încordărilor supreme și nimeni nu se va putea sustrage răspunderilor, deoarece primejdia se apropie de toți.

2. Este necesară se procedeze la mobilizarea

tuturor conștiințelor curate de care mai dispune
exilul în slujba luptei de eliberare.

3. Unica atitudine ce convine intereselor
actuale ale poporului românesc este intransigența
totală față de regimul comunist din țară și față
de toate uneltirile și anexele lui.

4. Nu este de dorit nici un fel de amestec
sau combinații cu alte grupe din exil. Toate
sunt infectate de agenții comuniști.

5. Puternică campanie contra întreprinderii
pro-comuniste "dialogul cu țara".

6. Agitații, memorii, întruniri, proteste,
contra existenței pacifice, contra statu-quo-ului.
Trebuie cerut ca pe ordinea de zi a oricărei
conferințe dintre Est și Vest să figureze și
statutul politic al Europei Răsăritene.

7. A se protesta contra oricărei încercări
de a se introduce în negocierile eventuale cu
Estul, puterile așa-zisului Pact de la Varșovia.
Acest Pact este o ficțiune politică, juridică
și militară.

Așa cum Cristos a biruit moartea și pe
cei ce i-au voit pieirea, tot astfel creștinătatea
trebuie să lupte, să lupte pentru biruința binelui
în lume și să creadă în izbânda lui finală.

Madrid 29 Aprilie 1958

Cristos a înviat!

Horia SIMA

DIN NOU SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ
ÎNCERCĂRILE RUSIEI DE A OBTINE LEGITIMAREA
CORTINEI DE FIER

(Către toți camarazii și prietenii Mișcării)

Dragi camarazi,

Comunismul și anexele lui din Occident pregătesc o nouă lovitură bietelor popoare din Răsărit.

Nu este destul că de 15 ani pătimesc aceste popoare sub cea mai crâncenă tiranie ce-a cunoscut-o istoria omenirii: nu este destul că tot rodul muncii lor și bogățiile naturale ale patriilor lor sunt jefuite de vampirii Moscovei. Nu este destul că milioane de oameni plătesc cu viața lor dementa experiență comunistă.

Acum, se încearcă să se săvârșească o infamie și mai cumplită: însuși Occidentul să vină și să ratifice acest lanț de monstruoase crime contra popoarelor subjugate, recunoscând cu titlu definitiv cuceririle sovietice din Europa Răsăriteană.

La conferințele ce se anunță în toamnă, Hrusciiov vrea să ceară lui Eisenhower să-și dea consimțământul la actuala împărțire a Europei. Dacă planul lui s'ar realiza, s'ar pecetlui pentru totdeauna statutul de sclavie în care trăiesc astăzi popoarele răsăritene. Criza Berlinului a fost anume provocată pentru a

înlesni acest târg rușinos în numele "păcii" și "înțelegerii" între popoare.

În fața acestor uneltiri comuniste contra poporului român și contra tuturor popoarelor din Răsărit, ar fi un păcat de moarte ca refugiații să stea nepăsători, spălându-se pe mâini cu formula "noi și așa nu putem face nimic". Trebuie ca toți, din toate părțile, să sară în ajutorul fraților noștri de acasă, trimițându-și protestele lor Președintelui Eisenhower, în care să ceară să nu încheie nici un acord care ar putea avea ca urmare perpetuarea robiei acestor popoare și să reclame în convorbirile ce le va avea, ca o condiție sine qua non pentru restaurarea păcii mondiale, eliberarea popoarelor captive.

În această acțiune de protest, trebuiesc antrenate și alte grupuri de refugiați din alte naționalități, arătându-li-se tuturor că ne aflăm în preajma unui moment decisiv, că dacă conspirația comunistă va reuși să atragă Occidentali pe această pantă, însăși speranțele de eliberare ale acestor popoare vor fi înmormântate. Dar nu numai atât. În această campanie trebuie angajați și localnicii. Popoarele în mijlocul cărora trăiți, trebuie avertizate că la Conferința din toamnă se joacă și propria lor soartă. Dacă America și Occidentul întreg nu va opune un veto planului sovietic de perpetuare și consolidare a dorinței comuniste în Europa Răsăriteană, Moscova, încurajată de acest nou succes, va începe pe scară întinsă acțiunea de dezagregare a Europei Occidentale și a Americii de Sud, ceea ce va avea ca urmare izolarea și sufocarea Statelor Unite.

Pentru înțelegerea momentului politic

internațional actual, din perspectiva popoarelor captive, trimit în anexă o notă rezumativă a situației.

Pentru ca această campanie să-și producă la timp efectul, trebuie să se realizeze cât mai repede - întâlnirea dintre Eisenhower și Hrușciov este prevăzută pentru 15 Septembrie - și să se deslănțuie cu cea mai mare intensitate: fiecare, individual, să facă sacrificiul de a trimite o scrisoare sau telegramă Președintelui Eisenhower, în engleză sau franceză, cerându-i să rezolve chestiunea popoarelor subjugate, așa cum și-a luat angajamentul față de națiunea americană, în cursul alegerilor din 1952, când a promis că va face "o politică de eliberare". Natural că, în afară de aceasta, diferitele asociații, consilii, comunități etc. , pot trimite memorii Președintelui Eisenhower, după cum se pot organiza întruniri politice în favoarea popoarelor oprimate și moțiunile votate cu acest prilej, să fie trimise la Casa Albă.

Adresa Președintelui Eisenhower este:

His Excellency

Dwight D. Eisenhower

White House, Washington, D.C. USA

Cu gândul la cei ce suferă și plâng, fără a-și putea striga măcar desnădejdea, să dăm această bătălie care, dusă cu bărbăție, poate împiedica înlănțuirea totală a poporului nostru.

Madrid 13 August 1959

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

ANUL 1974 ÎN PERSPECTIVA MAJADAHONDEI

Legionari,

Nu este un secret pentru nimeni că lucrurile merg rău în lumea occidentală. Este o criză generală, care atinge toate țările și provoacă îngrijorare în toate cercurile conducătoare.

Numai Leviatanul bolșevic crește și prosperă, adulmecând o nouă pradă din svârcolirile nefericitei societăți de consum, care nu își dă seama că își consumă odată cu bunurile ce le produce și propriul ei viitor.

De fapt, această criză este mult mai veche: numai simptomele ei nu s'au simțit atât de clar ca astăzi, când a izbucnit cu violență.

Suntem la o scadență: vor veni timpuri și mai grele. Cei ce au trădat popoarele noastre la Teheran, Yalta și Potsdam, pregătesc aceeași soartă și restului de lume liberă. Nu este exclus ca această criză să nu fie decât preludiul acelei vaste și greu descifrabile manevre de a împinge o altă porțiune, de omenire în sclavia comunismului.

Din perspectiva Majadahondei, aceste fenomene de descompunere ale lumii occidentale erau de prevăzut. O lume ce și-a renegat fundamentele ei spirituale și se complăce în tovărășia monștrilor din Răsărit, nu poate avea altă soartă, decât să fie devorată de ei. Nimeni nu se mai apără astăzi împotriva comunismului: toți au dezertat din luptă, crezând că în ceasul dezastrului se vor putea salva, invocând abilitatea lor față de tirani. Nimeni nu vrea să învețe nimic din tragica experiență a conducătorilor de popoare din Răsărit, care au plătit scump încrederea în fărădelegile Moscovei.

Noi, legionarii, privim calm aceste svârcoliri ale unei lumi ce și-a pierdut axa vieții (individ, neam, Dumnezeu), pentru că ele sunt înscrise în logica evenimentelor. Dacă nu te îngrijești de viitor, trăind în beatitudinea satisfacțiilor de moment, nici viitorul nu se va îngriji de tine și vei cădea pradă acelor care gândesc, care făuresc planuri și care uneltesc să ajungă stăpânii lumii.

De altă parte, toate aceste alunecări și degradări trebuie să se întâmple, ca să iasă mai strălucitor la lumină Adevărul.

Deci, să nu ne tulburăm, gândindu-ne ce-o să se întâmple cu noi, ci să rămânem credincioși doctrinei și spiritualității noastre. În aceste ceasuri de restriște, să ne alipim și mai strâns de idealurile noastre. În această exaltare a luptei noastre, a invincibilității forței ce-o slujim, este garanția mântuirii.

Ocupăm o poziție unică în lume. În mijlocul lașităților și dezertărilor, ne revine nouă onoarea să ținem sus steagul lui Cristos. Să nu ne lăsăm

târîți pe pânta fatală a coexistenței, care s'a adevărit mincinoasă și care nu duce decât la ruină și moarte. Ori învingem, ori murim, cum spune cântecul.

Fără îndoială că am făcut greșeli, dar Dumnezeu ne-a ferit până acuma să facem greșala capitală, greșala mortală, pactarea cu inamicul lui Dumnezeu și al neamurilor. Numai în aceste condiții, numai respectând ordinea Divină a lumii, ne vom bucura și mai departe de ocrotirea Arhanghelului Mihail, patronul Legiunii.

Înainte deci, oaste mică, dar vitează. Bătuți de toate crivățele, de toate prigoanele, de toate infamiile, ne vom bucura în final de biruința rezervată celor aleși. Vom trăi iar vremuri de splendoare, când omenirea întreagă va alerga să se adape la învățătura Căpitanului.

Deschidem anul 1974, cu reînnoirea jurământului Moța-Marin și cu speranța că va rămâne înscris în istoria exilului ca un mare an legionar.

Majadahonda 13 Ianuarie 1974

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI FRĂMÂNTĂRILE DIN EXIL

În exil sunt pe cale să se producă unele schimbări care ar putea afecta în mod negativ și poziția Mișcării Legionare, dacă nu băgăm bine de seamă.

După dizolvarea Comitetului Național, se încearcă fel de fel de formule de substituire a lui - formula partidelor, formula pe bază de asociații, formula diplomatică - care, în aparență, par să reprezinte ceva nou, dar care, analizate în toate complicațiile lor, rezultă a nu fi altceva decât o prelungire a vechilor structuri și tendințe.

Inițiativa de regrupare a forțelor politice din exil, vine din mai multe părți, dând impresia că este un fenomen spontan, de o legitimă neliniște și îngrijorare pentru soarta țării, după golul lăsat în urmă prin dispariția vechiului Comitet.

În realitate, toate aceste nuclee care se agită cu pretenția de a patrona formarea viitorului Comitet sunt manevrate din același centru și de aceleași persoane și au ca obiectiv final să salveze politica de la 23 August,

condamnată fără drept de apel prin Pactul de la Helsinki. Ele urmăresc să folosească elemente noi și neștiutoare, ale intențiilor promotorilor acestei campanii, în constituirea unui nou Comitet. Oricare din aceste grupe ar ajunge să formeze viitorul Comitet Național, va urma aceeași linie, ca și cel precedent, va fi îmbibat de aceeași mentalitate incoerentă, și va fi tributar aceluiași influențe politice din Occident care au tratat poporul nostru în modul cel mai crud și mai infam în anul 1945, ca și în 1946, în 1956 și în 1975.

Deci, nici un fel de ușurare pentru neamul încleștat pe viață și pe moarte cu cotropitorul.

Problema fundamentală ce se pune exilului nu mai este ce Comitet se face, ci la ce servește, ce revizuiți va întreprinde după Helsinki, asvârlind peste bord 23 August; ce nouă strategie va elabora pentru atingerea țelului suprem, eliberarea țării. Vechile concepții și metode sunt perimate.

În aceste condiții, Mișcarea Legionară, care luptă de peste 50 de ani contra comunismului, nu-și poate sacrifica și nici chiar restrânge măcar libertatea ei de acțiune, ajungând la remorca unor grupuri dubioase, care au dat examenul incapacității lor politice atât în țară cât și în exil, în modul cel mai lamentabil.

Totul trebuie revizuit și refăcut. Nimic nu mai stă în picioare din premisele actului de la 23 August. Interesul lumii occidentale pentru soarta poporului nostru este nul. Ca și rușii imperialiști, ne-au lăsat și Occidentul numai "ochii, ca să plângem".

Complicitatea vizibilă dintre democrațiile

occidentale și colonialismul sovietic impune un apel direct la imponderabilele națiunilor și rostul nostru în exil, este să participăm la bătălia finală pentru destinele omenirii, bătălie care se va da pe frontul larg al popoarelor și de care depinde și soarta țării noastre.

Trebuie așa-dar să procedăm la o reconvertire a energiilor noastre, la o deblocare a lor din cadrul restrâns al exilului, eliberându-le, pentru a face saltul în universal. Asta nu înseamnă că nu ne interesăm de exil. Ne interesează foarte mult, dar în sensul mai sus arătat: de a atrage cât mai multe elemente pe acest drum, de înalte tensiuni istorice.

Suntem singuri, dar nu trebuie să ne înfricoșăm, căci întotdeauna am fost singuri. De astă dată, ostracizarea noastră perpetuă își schimbă înfățișarea, devedind o recompensă, un rang politic, o misiune în serviciul umanității întregi.

Pentru toate aceste motive, nu putem participa la nici o formație de Comitet în exil. Nu ne îmbulzim nicăieri, și nu ne amărîm dacă alții se adună la un loc. Dumnezeu să le ajute să facă ceva, dar noi ne vedem de drumul nostru, credincioși morților noștri și luptei noastre.

Madrid 10 Decembrie 1975

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

Pentru conformitate,
Gheorghe Costea

ALTERNATIVA MIȘCĂRII "FRONTUL LIBERTĂȚII"

FRONTUL LIBERTĂȚII

Precum știți, "Frontul Libertății" a fost înființat în 1952, ca expresie politică a Mișcării Legionare în exil.

În primii doi ani, a cunoscut un moment de puternică afirmare națională, pentru ca apoi, din cauza tulburărilor interne din Mișcare, să se vorbească mai puțin despre el.

Am continuat să ne folosim de formula "Frontul Libertății" pe plan extern, în relațiile cu alte grupuri politice. În Argentina, Brazilia, în Germania mai ales, "Frontul Libertății" a câștigat circulație politică, fiind bine apreciat atât de cercurile autohtone cât și de grupele de emigranți de dincolo de cortina de fier.

În ultimii ani, intensificându-se legăturile noastre internaționale, "Frontul Libertății" a apărut tot mai des în contactele cu străinii, o creștere naturală, impusă de evenimente.

Am fost întrebat de mai mulți camarazi dacă putem folosi denumirea de "Front al Libertății" în lupta politică, atunci când se adresează străinilor.

Firește că putem întrebuința această denumire. Dar pentru a nu se naște confuzii, precizez alternativa Mișcare - Frontul Libertății, în următoarele puncte.

1. Frontul Libertății nu elimină sau desființează Mișcarea. Legiunea este baza, este punctul de plecare, este totul. Frontul Libertății este o simplă expresie politică, temporară a Mișcării, așa cum a existat pe vremuri în țară și partidul "Totul pentru Țară", și cum vor mai exista și altele.

2. Ne folosim de termenul "Mișcare" oriunde putem pătrunde cu acest titlu.

Ne folosim de denumirea "Frontul Libertății" când anumite împrejurări cer să nu ne prezentăm direct ca legionari, Mișcare, Garda de Fier.

Nu este vorba de o camuflare, ci de o conveniență politică, căci partenerii noștri știu pe cine au în față.

3. Normele legionare sunt valabile și în activitățile desfășurate în cadrul Frontului Național.

4. În relațiile cu străinii, Frontul Libertății se va chema "Frontul Român al Libertății", pentru a se distinge de alte grupări care poartă denumiri asemănătoare.

Madrid 8 Februarie 1976

Trăiască Legiunea și Căpitanul
Horia SIMA
Comandantul Mișcării Legionare

FRONTUL LIBERTĂȚII

Frați Români!

Au trecut mai bine de șapte ani decât armatelor sovietice li s'a deschis calea spre inima României. Șapte ani de chinuri și de umilințe pentru poporul român. Șapte ani de când mănăstirile, câmpiile românești sunt pradate de entropitori, de când se prăpădesc cu mii de indigeni graziștii, în câmpuri de concentrare sau uciși de puterile vrăjmașilor, cei mai buni fii ai neamului. Iată și nădejdea eliberării se face mai firavă odată cu anii care trec. Tot ce-a reprezentat altădată bogăția spirituală, frumusețea și măreția acestui neam, este denaturat sau nimicuit de valul de ură al comunismului. Sub ochii îngroziți ai părioșilor, surorilor și frașilor de-acasă, pământul țării noastre se prefăce într'un cimitir al istoriei, al culturii și al vieții românești.

În străinătate nu scăpat pușini. Și nici acei pușini, nici cele câteva mii de Români, nu și-au dat mâna în fața primejdiei. Curente nesăturate turbură comunitatea românească din exil, împiedcându-o dela orice treabă rodnică și de folos pentru țară. Apetiturile noastre la unire au rămas fără răsunet. Interesele personale trec înaintea marilor îndatoriri ale momentului. Grijă de partid a devenit mai mistuitoare decât grija de neam. Frățietatea care s'a îndreptat în patria martirizată a fost răsturnată peste hotare cu acțiuni neleale, cu certuri și desbinări, care ne compromit în fața lumii libere și sursimțenă forțele românești salvate dela pieire.

Destul cu acest joc al nepuințelor. A sosit ceasul mobilizării. A venit clipa în care fiecare Român e chemat să ia măsuri. Destinul Poporului Român nu poate fi confiscat de nimeni, cu atât mai puțin de acei care nici nu-l cunosc și nici nu stau în slujba lui. Să lăsăm deci deoparte pe cei ce s'au instrăinat de durerile neamului și să ne strângem înolaltă cei care avem ceva de jertfit pentru mântuirea lui. În locul trașiei, delăsării și pustiniei sufletese de astăzi, să biruie gândul cel bun. Să întindem mâna frașilor robiți și să încheiem un front unic al rezistenței românești, de pe malul Nistrului și din codrii Bucovinei, până unde mai bate, pribeagă, o inimă de român.

Pornim la o acțiune care să adunbe fața emigrației românești, care să-i dea un alt suflu, o altă viață. O viață eroică și creatoare. Un sens de trăire care să onoreze lupta și durerile celor de-acasă. Vrem să risipim atmosfera de frământări deșarte în care trăiește mănunchiul de Români liberi și să ținem în mijlocul lui dorul de înlăptuire și încrederea în viitorul neamului.

Am dat noii acțiuni numele de „FRONTUL LIBERTĂȚII”, pentru că astăzi în lume lupta se dă între libertate și tiranie. Pentru că și în țara noastră onteia menită să se mîntoie cu războiul se odună sub steagul libertății. Milioane de suflete tremurătoare la auzul acestui cuvânt.

Existența unui popor nu se dăruie, ea se afirmă, o spun un mare luptător naționalist din trecutul nostru. Nici zădărnice libertăți nu va rădăci pentru multă trădătoare a noastră, dară nu vom fi veridici de lumina lui. Trebuie să ne pătrundem de îndatoririle creștinului de față, să ocupăm tronurile rezervate neamului nostru, în marea lăcustă care se vesteste în orizont. Fiecare cu rîsul și puterile sufletului său prețios, cu rugămintea ce le înalță lui Dumnezeu, scriitorii și cărturarii cu slova lor înaltă, cei ce muncesc din greu, cu aboul rupt din sudarea frunții lor, oamenii politici, cu afirmarea plină de curaj a dreptății românești, ostașii cu vitejia și elanul lor de luptă. Dar toți într'un elan unanim, care să egzudie toate nepăsările, să dea peste cap toate piericiile și să încheie din războiurile lor românești, marea armată a desrobirii naționale.

Cei grupați în „FRONTUL LIBERTĂȚII” vor veghea ca, în lăstăreala în țară, rîndele biruinței să nu mai fie cîmpite de amarni fără suflet și inimă de român. Ca verbele abuzate, impulsi și nedreptăți să nu se mai repete.

Vom lupta pentru instaurarea sistemului de guvernământ democratic în România, pentru o democrație reală, nelăstărită în fundamentele ei și neputută influențelor lăstăreale, o democrație care să garanteze libera dezvoltare și libera competiție tuturor locuitorilor țării, tuturor generațiilor profesionale, tuturor minorităților etnice și tuturor grupărilor politice. Ideea de libertate politică trebuie să pătrundă odată în mentalitatea și moravurile clasei noastre conducătoare.

Guvernul de mâine al țării va trebui să fie o emanție a Parlamentului, iar Parlamentul expresia credincioasă a voinței naționale.

„FRONTUL LIBERTĂȚII” va lupta pentru reconstituirea României în granițele ei firești și, alături de celelalte forțe politice naționale va contribui din toate puterile la reedificarea sufletului românesc și relocarea materială a țării, în spirit de dreptate socială și de egală îndreptățire în fața legii.

Pentru Patrie, pentru desrobirea Neamului, pentru Rege, pentru biruința Creștinătății și a Dreptelor Așezări în lume,

Români și Românce!

Vă chemăm sub steagul deslăsurat de „FRONTUL LIBERTĂȚII”.

1 Ianuarie 1952.

Comitetul de Inițiativă al „FRONTULUI LIBERTĂȚII”.

Horia Sima

Grig. Platon Chirnoagă

Vasile Iasinschi

Grigore Manolăscu

Ion Protopopescu

DUPĂ DISPARIȚIA LUI BREJNEV

Dragi legionari,

După moartea lui Brejnev s'a creat o nouă situație în analele lumii, care trebuie examinată și valorificată din punct de vedere al intereselor naționale.

Cu toate aparențele de stabilitate, așa cum rezultă din grabnica rezolvare a succesiunii, imperiul ruso-bolșevic a intrat într'o nouă criză de conducere, care va provoca grave convulsiuni în aparatul lui de guvernare. Vor trece câțiva ani, până ce un nou Stalin sau un nou Brejnev va ieși biruitor, impunându-și voința peste ceilalți pretendenți.

Concomitent, cresc nemulțumirile popoarelor subjugate, împinse la disperare de foametea și mizeria în care trăiesc, atingând un nivel periculos pentru existența imperiului moscovit.

Conducătorii Kremlinului trăiesc pe un vulcan, care poate exploda oricând, și de a cărui lavă umană nu-i vor salva nici temuta lor poliție, și nici bomba atomică.

Paralel, Statele Unite se înarmează în proporții necunoscute de la ultimul război încoace, pentru a preîntâmpina o aventură externă a noilor stăpânitori din Kremlin. Aceștia, pentru a putea scăpa de strânsoarea internă care-i sufocă, ar putea fi ispitiți să-și caute o ieșire în afară, deslănțuind un nou război, care s'ar desfășura precumpănitor în Europa. Această cursă a înarmărilor sleiește Rusia Sovietică și sateliții ei de ultimele lor resurse materiale și umane. Situația internă a blocului comunist se va înrăutăți și mai mult ca urmare a marilor cheltuieli militare, provocând un val uriaș de revoltă, care va mătura de la conducerea acestor țări pe odioșii tirani, chiar în această decadă.

Aceste considerații de politică internațională, în confruntarea dintre Est și Vest, modifică și perspectivele de orientare ale exilului. Nu putem aștepta eliberarea țării nici de la mila Kremlinului, cum își imaginează unii că comuismul va evolua spre o "față mai umană", și nici de la intervenții de tip de revoluție maghiară, pentru simplul motiv că revol-

tele locale sunt sortite înfrângerii, cu toate succesele inițiale, din cauza intrării în acțiune a diviziilor sovietice. De aceea, din 1956, Mișcarea Legionară a tras lecția cuvenită din tragedia Budapestei și pasivitatea Occidentului, și nu s'a mai angajat în acțiuni directe în România, considerându-le inutile pe plan politic și dăunătoare pentru lumea legionară din țară. Cu această decizie, se încheie capitolul eroicei mișcări de rezistență din țară, ai cărei fondatori

și promotori am fost încă din anul 1944.

De atunci s'au separat destinele noastre de o parte și de alta a cortinei de fier, fără a mai converga într'o acțiune comună: Mișcarea Legionară din exil, cu traiectoria ei de luptă politică și propagandistică în mediile occidentale; Mișcarea Legionară din țară, cu acceptarea senină a tuturor chinurilor și suferințelor, fără a reacționa contra barbariei roșii.

Concluzia la care am ajuns cu toții, este că comunismul nu poate fi dărâmat într'o țară, că numai o înfrângere totală a imperiului comunist, în însăși cuibul lui de la Moscova poate schimba fața lumii, afectând și soarta țării noastre. Eliberarea României intră într'un raport global, care îmbrățișează toată extensiunea Rusiei Sovietice de la Elba la Vladivostoc.

Acest moment dorit de toți, al unei răfuielei generale, se apropie cu pași gigantici după moartea lui Brajnev. Se cutremură catapeteasma satanică de la Moscova și va cădea, acoperind sub dărâmături conducerea ei scelerată, vinovata ucidere a 60 de milioane de oameni, pentru a se menține la putere. Cota plătită de neamul nostru Molohului bolșevic este de peste două milioane de morți.

Ținând seama de aceste perspective, poate unice în lupta de salvare a civilizației noastre, fac apel la toți camarazii și prietenii noștri să se mențină treji și viguroși, mobilizându-și toate forțele lor, pentru a aduce contribuția noastră la marele proces de confruntare a lumii libere cu Rusia Sovietică. În primul rând, trebuie denunțate energic, pentru a obține anularea acordurilor de la Yalta, sursa tuturor nenorocirilor care s'au abătutu asupra popoarelor

din Răsărit.

Nu ne vom îndeplini datoria față de țară, târîndu-ne în fața inamicului, sau căutându-ne un colț în lume cât mai retras, pentru a nu fi descoperiți, ci întâmpinându-l cu măreție de Arhanghel. Sprijiniți pe forța Lui nevăzută, fiecare din noi va descoperi noi și noi mijloace de luptă, pe care le va putea asvârli apoi în bătălia contra Anticristului. Nu este timp de odihnă, pregătindu-ne pentru un asfințit pașnic: ci este timp de luptă. Se apropie ceasul când se vor sgudui încheieturile acestei lumi nedrepte și va răsări din nou soarele creștinătății și al libertății pentru popoarele subjugate.

Vigilență, perseverență, acțiune!

Să ne aducem aminte de versurile poetului:

... că e tot una că ai pierit

Fecior sau moș îngârbovit.

Dar nu-i tot una leu să mori,

sau câine 'nlănțuit!

Cu dragostea adâncă ce vă port tuturor,
deși atât de îndepărtați unul de altul.

Madrid 10 Decembrie 1982

Trăiască Legiunea și Căpitanul

Horia SIMA

Comandantul Mișcării Legionare

B. PROCLAMAȚII - MEMORII - DECLARAȚII

Horia SIMA, în calitate de Șef al Legiunii, a îndeplinit anumite acte de-o importanță fundamentală pentru viața Mișcării și a neamului românesc. Toate aceste acțiuni - de natură politică - au înscris puncte de înaltă tensiune istorică și de excepțională viziune din partea celui ce conduce Legiunea Arhanghelul Mihail.

Printre aceste manifestatii trebuie puse în relief următoarele, ce definesc trei faze din viața lui Horia SIMA, după prăcușirea gen.Antonescu și căderea României sub dominația sovietică:

I. Proclamațiile către țară, cu ocazia evenimentelor de la 23 August 1944. Prin ele, Mișcarea Legionară reîntră în istorie, iar Horia SIMA devine purtătorul de cuvânt al neamului încătușat.

Trei sunt aceste proclamații, care-i decern o glorie nepieritoare și-l pun în fruntea marilor gânditori și oameni politici ai epocii:

a) 24 August 1944 - Proclamația de stigmatizare a actului de trădare din 23 August 1944.

Când unii dintre politicienii români fraternizau cu cotropitorii sovietici, iar alții nu știau ce să mai facă, Horia SIMA - înțelegând momentul critic - și-a luat răspunderea față de Neam și Mișcare, împlinindu-și destinul.

Prin radio, și apoi prin manifeste, a lansat PROCLAMAȚIA CĂTRE ȚARĂ, care a stabilit o piatră de hotar și o nouă speranță pentru națiunea română. Aduce, în același timp, la cunoștința celor din țară organizarea unui GUVERN NAȚIONAL ÎN STRĂINĂTATE, ca replică patriotică în fața trădării regale. (vezi detalii în lucrarea noastră "Guvernul de la Viena", editura CARPAȚII, 1988).

b) 29 Septembrie 1944 - Proclamația prin care este creată Armata Națională.

În împrejurările de atunci, războiul împotriva bolșevismului trebuia continuat. Neamul românesc avea nevoie de o nouă speranță: iar armata română, batjocorită de proprii ei generali, de politicieni și de rege, avea nevoie de o reabilitare.

Decizia lui Horia SIMA de a forma o armată națională în afara hotarelor, era un act de demnitate, într'un conflict în care se juca soarta țării. Într'o asemenea situație dramatică, Mișcarea Legionară nu putea rămâne în afara evenimentelor. Cei 12.000 de ostași ce și-au dat adeziunea întru formarea armatei anti-bolșevice, constituie una din marile victorii

ale Comandantului Horia SIMA, datorită forței lui de convingere și a abilității de care a dat dovadă într'un moment de mare tensiune internațională și în mijlocul unei comunități românești extrem de împărțită politic.

c) 10 decembrie 1944 - Proclamația de constituire oficială a GUVERNULUI DE LA VIENA:

Act de mare viziune politică, pe care Horia SIMA l-a intuit singur, printre numeroșii politicieni de vază ai partidelor istorice.

Spre deosebire de toți ceilalți oameni politici ai democrației românești, care n'au văzut în actul de la 23 August decât răsturnarea unui adversar, (a gen. Antonescu) și restabilirea unor prerogative pur personale și de partid, Horia SIMA a întrevăzut toată drama poporului românesc: prăbușirea unei stări de fapt constituționale și înscăunarea unui regim marxist, sub ocrotirea Moscovei.

Singura atitudine demnă era stabilirea unui Guvern în afara hotarelor, care să marcheze în istorie neacceptarea dominației sovietice și respingerea formală a greșelilor comise de cei responsabili în acea vreme.

Și pe măsură ce timpul trece, atitudinea lui Horia SIMA - deși toți caută s'o micșoreze sau s'o ignoreze - devine act de primă importanță în viața istorică și politică a națiunii române. Viitorul o va confirma și mai mult.

Aceste trei proclamații în decurs de 4 luni, constituiesc un întreg, prin care Horia SIMA a reușit să impună în viața constituțională a României o concepție salvatoare, pentru viitor.

II. Memorii semnificative, privind situația

Mișcării, a Națiunii sau a Regelui, după stabilirea regimului marxist-comunist în țară și ieșirea Regelui în lumea liberă.

Printre aceste Memorii, cel mai important și semnificativ poate fi considerat cel sub denumirea de "MEMORIUL ADRESAT MAJESTĂȚII SALE REGELUI MIHAI I" la 24 Aprilie 1949.

Un rechizitoriu implacabil la adresa evenimentelor de la 23 August 1944, punându-se accentul pe greșelile politice ale conducătorilor de atunci, care n'au fost în stare să cântărească pericolul pe care îl reprezentau sovieticii și prezența lor în România.

În același timp, o replică moderată la adresa Regelui, căruia îi găsește anumite scuze și-i atribuie câteva calități, datorită cărora ar putea constitui un element de valoare în lupta exilului contra bolșevismului, dacă ar înțelege misiunea ce-i revine în drama neamului. Și mai ales, dacă ar fi capabil să-și apropie exilul, cu care să facă un trup și un suflet.

Iar ca formă de acțiune, în conjunctura momentului - 1949 - (cinci ani după trădarea de la 23 August 1944) îi sugerează intrarea în luptă și sprijinirea acțiunii naționale pe forțele legionare, singurele care au rămas integre, care n'au desmințit anti-comunismul lor și sunt gata oricând de sacrificiu.

Acest memoriu dovedește o viziune politică surprinzătoare pentru momentul de atunci. Regele Mihai, gonit din țară de forțele comuniste delăsat de toată protipendada politică a democrației românești - desconsiderat de occidentali, nu mai reprezenta absolut nici un atu național valabil. Atitudinea sa timorată în raport cu prezența rușilor în țară și față de

sentimentele anti-comuniste ale poporului român, a fost o deziluzie pentru toți cei care înțelegeau cu totul altfel ajungerea Regelui în lumea liberă.

Apropierea lui de exilul deja organizat, ar fi constituit un gest de curaj și de înaltă înțelegere a datoriei sale de rege. Ar fi câștigat imens în prestigiu. Nesăbuitele greșeli comise la 23 August 1944 - și în timpul mesalianței monarhie/regim comunist - ar fi putut fi oarecum înțelese și iertate. Apropierea activă de exil (de exilul luptător) i-ar fi deschis anumite perspective, binefăcătoare față de națiunea română și față de poziția precară a monarhiei.

Această perspectivă i-a fost oferită de către Horia SIMA prin Memoriul din 24 Aprilie 1949. A fost singurul om politic care a intuit posibilitatea unui act regal care să depășească neputința lipsei de legitimitate (din cauza renunțării la tron) și prăpastia care-i amenința definitiv tronul (din cauza actului nefericit de la 23 August 1944).

Șeful Mișcării Legionare i-a prezentat singura soluție care puna monarhia în poziție de conducere și răspundere; într-o poziție majoră, prin care să recâștige încrederea și dragostea națiunii române. Din nefericire, efortul Comandantului Horia SIMA n'a întâlnit nici o înțelegere din partea regelui care, greșit sfătuit, n'a binevoit nici să răspundă, nici să țină seama de sugestiile făcute.

Au trecut de atunci patru decenii. Timp care n'a făcut decât să mărească revolta neamului, împotriva celor care au provocat "23 August 1944". Ori, regele n'a voit să ia în considerație sugestiile sincere și patriotice ale Șefului Mișcării Legionare, atunci când intrarea

lui pe calea actelor de mărire națională ar fi putut șterge erori politice și trădări. De aceea se află astăzi într'o poziție incomodă, pentru a nu spune dramatică. Anturajul i-a fost fatal în acele timpuri. Și se pare că-și continuă mereu opera nefastă a înaintașilor...

Horia SIMA, prin Memoriul din 24 Aprilie 1949, și-a făcut o dublă datorie. Prima, aceea de patriot ce vede destrămarea forțelor naționale din cauza neînțelegerilor fratricide. Scopul Memoriului apare semnificativ: Unirea tuturor, sub forța unui același simbol - LUPTA ÎMPOTRIVA BOLȘEVISMULUI - punerea acestei uniri sub AUTORITATEA UNUI REGE, care, prin aderarea la aspirațiile națiunii, ar fi putut stabili o unanimitate plină de sens. Era o propunere logică, echilibrată.

A doua datorie atingea însăși instituția monarhică. Intuiția lui, ca om politic, depășea momentul. Erorile legale provocaseră o dezamăgire cruntă în sânul națiunii române. Iar comportamentul negativ ulterior (după ieșirea din țară), nu făcea decât să agraveze poziția regelui în ochii exilului.

Horia SIMA a intuit situația momentului și perspectivele de viitor ale monarhiei. Totul mergea către o descompunere a sentimentelor populare față de rege. Șeful Legiunii a înțeles că numai o reluare de atitudine netă, deschisă, din partea acestuia - printr'o intrare activă în circuitul luptei naționale - putea să oprească descompunerea în marș. De unde apariția importantului Memoriu, încărcat de viziune politică, înțelepciune și posibilitate de reconciliere între Rege și forțele "anti 23 August". Într'un cuvânt, aproape tot neamul românesc.

Această deschidere cinstită n'a fost înțeleasă. Rezultatul este cunoscut. Regele a pierdut singura perspectivă de a se regăsi într'o poziție majoră. Încercările unora, în momentul de față, de a-i remodela poziția compromisă de peste 40 de ani, nu sunt decât acțiunile provocatoare ale unor oportuniști. Încercările de revalorificare - în favoarea lor - a unui prestigiu în care ei înșiși nu cred.

Eforturile lor n'au întru nimic valoarea propunerii de odinioară a lui Horia SIMA. Mânuiitorii de azi încearcă să-și creeze o platformă politică de viitor. Pe când, Horia SIMA încerca, în primul rând, o reabilitare a Regelui și stabilirea unei unități de vedere și simțiri între Rege și Națiunea vândută și lovită în demnitatea ei.

III. DECLARAȚII DE PRINCIPII

În fine, a treia fază care definește poziția lui Horia SIMA în ciclul evoluției sale ca Șef al Mișcării Legionare, este marea epocă a exilului.

În această perioadă, extrem de lungă, dificilă și încărcată de neprevăzut, Horia SIMA a avut de întâmpinat o seamă de probleme, la care trebuia să răspundă cu promptitudine și precizie. Varietatea lor nu lasă nici o îndoială asupra preocupărilor care frământau gândirea Șefului legionar, precum și viziunea justă a rezolvării lor.

De la problemele pur românești până la cele europene și mondiale, de la crimele sovietice până la inconștiența, ipocrizia și trădării statelor occidentale, de la importanța națiunilor răsăritene lăsate pe mâna marxismului și până la neo

colonialismul rusesc, totul a fost tratat cu competență și nepărtinire. După aceea, problema Zonelor de influență, Comunitatea Atlantică, realizarea unui Guvern Mondial, situația organizației Națiunilor Unite, unirea forțelor naționaliste, problema religioasă în conjunctura actuală și a muncitorimii în fața ofensivei comuniste etc.... toate chestiunile de mare importanță românească sau umană, au fost desbătute de Horia SIMA. În calitate sa de om politic și conducător a pus în discuție această mulțime de probleme și idei, privite bine'nțele, din punct de vedere românesc și legionar.

A afirmat, a aplaudat sau a respins cu competență tot ce putea deveni un pericol în plus pentru România sau chiar pentru țările apusene. Iar când a simțit devierile inconștiente ale celor ce nu cunoșteau profund mentalitatea și metodele comuniste, n'a ezitat o clipă să intervină pentru a-i readuce pe calea adevărului. Prin scris, conferințe sau declarații consistente.

Prin această activitate de natură politică și doctrinară, mărturisită cu sinceritate și curaj, s'a distins în lumea politică și a menținut demnitatea și prestigiul organizației legionare. N'a pregetat o clipă în a răspunde și înfrunța, în numele adevărului, guvernele și forțele cele mai de temut ale epocii.

Declarațiile sale de politică generală sunt un model de precizie, de realism și justete. Ele nu urmăresc decât stabilirea de principii și impunerea unui adevăr. De aceea, politica susținută și urmărită de Mișcarea Legionară se găsește adesea în contrast cu punctele de vedere ale multor politicieni, români sau străini.

Aceste declarații apar cu regularitate în

articolele sau formulările Șefului Mișcării Legionare punând la cunoștința opiniei publice Programul de activitate sau opiniile oficiale ale Legiunii. Din când în când, la anumite evenimente, ideile susținute de Horia SIMA devin expunere de teme politice și structuri programatice. Atunci avem de a face cu "DECLARAȚII" ale mișcării Legionare întru stabilirea unor linii cardinale de lungă durată.

Printre aceste declarații, două se desprind prin conținutul lor bogat și de mare importanță istorică, politică și socială:

I. Prima a apărut la 23 August 1963, în română, franceză, engleză și spaniolă, sub titlul următor:

"Situația României după 19 ani de sclavie comunistă și politica Puterilor Occidentale între 1944-1963".

Declarația Mișcării Legionare

Această declarație începe astfel:

"În fața tendințelor neliniștitoare care se manifestă în domeniul internațional și care, prin consecințele lor amenință în mod definitiv viitorul Răsăritului European, MIȘCAREA LEGIONARĂ ROMÂNĂ judecă necesar să exprime în mod clar punctul său de vedere cu privire la toate problemele care, dintr'un motiv sau altul, afectează acest spațiu. Timpurile nu mai sunt pentru târăgăneli și ezitații, ci pentru decizii clare, dinamice, conforme spiritului acestor mari momente istorice".

Aceste linii de început pun în relief întreaga temă conținută în restul declarației semnate de Horia SIMA. Vin apoi cele 25 de puncte care formează constatările, învinuirile și propunerile Mișcării, adresate lumii occidentale.

Horia SIMA expune într'un stil sobru, dar precis și incontestabil, poziția vinovată a Europei Apusene față de țările din Răsărit, precum și genocidul comis de sovietici față de aceleași state, sub privirile indifferente și fără reacție ale celor din Occident.

Continuă apoi implacabil cu expunerea abuzurilor comise de sovietici și Guvernul comunist impus în România. Denunță politica de exterminare a națiunii române. Contestă regimului comunist orice drept de a reprezenta România în fața organismelor internaționale. Cere apoi, efectuarea de alegeri libere sub control internațional.

După această incursiune în domeniul național, Horia SIMA pune în evidență contradicțiile fundamentale ce apasă pe politica externă a marilor democrații occidentale, dominanta acestor contradicții fiind indulgența absurdă arătată față de dictaturile totalitare de nuanță comunistă din întreaga lume.

Apoi, Șeful Mișcării Legionare avertizează Occidentul - deja acum 25 de ani - de gravitatea situației în care se găsește, și care se va agrava, pe măsură ce se va lăsa sedus de "sirenele roșii".

Această Declarație Politică este încărcată de adevăruri și de bun simț, totul spus cu pasiunea omului ce vede distrugerea propriei națiuni, prin greșala câtorva ambițioși. Dar, în același timp, și a omului politic ce analizează

situația internațională dintr'o expectativă privilegiată, aceea de a nu fi prins în angrenajul raporturilor directe cu Rusia Sovietică.

Din nefericire, toți cei care dețin o parcelă importantă din răspunderea istorică, nu iau în considerație opiniile celor care îi pun în fața unei situații divergente. Toți au veleitatea de a deține - ei singuri - adevărul suprem. Ceea ce le-a fost adesea (pentru a nu spune totdeauna) fatal.

Horia SIMA nu ignorează această tendință. A avut însă întotdeauna convingerea că o intervenție scripturală documentată în opinia mondială, pusă cu tărie și convingere, poate avea o oarecare influență cu rezultate incontestabile. De aceea, n'a precupețit asemenea intervenții. În cel mai rău caz, poate constitui o dovadă semnificativă a incompetenței celor ca-și dau aere de "a totștiutori".

Iar dacă facem o apropiere între cele spuse de Horia SIMA acum 25 de ani și starea actuală, ajungem la concluzia că viziunea lui politică și strategică depășea cu mult concepțiile celor ce aveau răspunderea istorică a omenirii.

II. A doua declarație de mare importanță a apărut la 24 Iunie 1977, cu ocazia semicentenarului Mișcării Legionare, sub titlul:

"Declarație de Principii și de Politică Generală", scrisă în limbile română, franceză, engleză, spaniolă și portugheză.

În această DECLARAȚIE conținutul, precum și tonul sunt diferite. Fiind vorba de o comemorare solemnă, scopul principal este reconfirmarea principiilor fundamentale ale

Legiunii:

Naționalism constructiv
Anti-comunism intransigent
Spiritualitate creștină

care stau la temelia concepției legionare și care determină linia de conduită politică a Mișcării. Punctele dezvoltate în această Declarație iau aspectul unui act de credință și al unui Program de activitate.

Acuzațiile aduse lumii occidentale pun punctul pe "i" asupra anumitor probleme pe care Guvernele Occidentale nu le pot nega. "Politica lor de sinucidere" este pusă în relief, iar "Dublicitatea de atitudine" a aceluiași Guverne față de țările din Răsărit - înșelate continuu - se mărește, prin atacurile și acuzațiile contra Chinei Naționaliste, a Africii de Sud și a Republicii Chili, deși toate sunt anti-comuniste și apărătoare ale libertății.

Horia SIMA respinge în mod curajos principiile și metodele împământenite în Organizația Națiunilor Unite, căzută pe mâinile pro-comuniste, unde se practică o discriminare vădită și un joc de interese particulare. Respinge deciziile luate la Helsinki, precum orice încălcare a suveranității poporului român sau a drepturilor sale istorice.

Iar cât privește mișcările europene, foarte la modă după ultimul război, Horia SIMA le declară primejdioase, atâta timp cât vor avea ca temelie "interese oculte sau interese hegemonice". Conform concepției legionare "numai o concepție spiritualistă poate realiza unitatea organică a unor națiuni diferite".

Tot așa, Horia SIMA "respinge orice tentativă de Guvern Mondial", considerându-l

contradictoriu "legilor naturale de existență și de progres al unei societăți armonioase și logice".

Cât privește Comunitatea Atlantică o constituie o realitate de destin comun. O privește totuși drept instabilă, atâta timp cât latura europeană a Comunității nu va restabili o Europă a Națiunilor; acel întreg natural ce-i este propriu și fără care va fi totdeauna un conglomerat de State, fragil și vulnerabil.

Horia SIMA atinge apoi și alte probleme, privind îndeaproape regimul de la București - răpirea teritoriilor românești de către URSS - Românii de peste hotare - chestiunea religioasă în România - obiectivul general al luptei legionare în această epocă...

Închee Declarația prin stabilirea a trei puncte esențiale:

1. Pericolul ce amenință lumea liberă este rezultatul unei politici de delăsare spirituală, indiferență și lașitate.

2. Marea primejdie este reprezentată prin forțele marxiste internaționale.

3. Mișcarea Legionară va lupta prin toate mijloacele pentru a răsturna dominația marxistă în lume.

Se desprinde din această Declarație atât curajul Șefului Mișcării Legionare, cât și logica viziunii sale politice, spre deosebire de alți oameni politici care fac eforturi pentru a fi bine-văzuți de cei care conduc astăzi destinele lumii. Horia SIMA pune în mișcare:

- opinia unei personalități de sine stătătoare
- ideile politice originale ale Mișcării Legionare
- și interesele Națiunii române.

Aceste trei tipuri de manifestări Proclamații - Memorii - Declarații - vin să completeze, printr'o formă mai elaborată sau mai solemnă, acțiunile curente ale Șefului Mișcării Legionare, înscrise în Circulări.

În stabilirea personalității lui Horia SIMA toate aceste forme de acțiune stabilesc liniile convergente ale unui întreg de atribute particulare și semnificative.

Particulare, deoarece sunt stabilite și sprijinite pe AXA spiritual-naționalistă a doctrinei legionare. Faptul aduce o reprezentare socio-politică cu totul aparte, în contrast, și chiar în contradicție cu modul de exprimare al altor ideologii sau doctrine.

Semnificative, după aceea, din cauza trăsăturilor distinctive de inteligență, caracter și comportare, ale omului ce încarnează pe Conducătorul Legiunii.

CONCLUZIE

Din Septembrie 1940 și până în clipa de față, întreaga existență legionară - organizare, activitate și politică - poartă pecetea neștearsă a prezenței lui Horia SIMA. Și dacă circumstanțele istorice l-au împiedicat să continue o traiectorie similară marilor oameni politici ai epocii, soarta i-a fost croită pe linia de răsپantie a marilor încercări apocaliptice. De aceea a avut un destin aparte și o misiune unică. Cu voie, sau purtat de destin, s'a găsit întotdeauna în miezul acțiunilor de culme, acolo unde inteligența și intuiția sunt semnul înfăptuirilor deosebite. Cu o îndemânare neîntrecută, a condus Mișcarea Legionară printre coclaurile existenței sale vijelioase, scoțând-o totdeauna la liman.

Trei au fost elementele esențiale care i-au garantat prestigiul și permanența în timp:

1. În primul rând, calitățile sale personale: Inteligență vie, creatoare, însoțită de o intuiție rară și de o capacitate analitică excepțională.

În același timp, diplomat și excelent organizator, dotat de o voință realizatorie neîntrecută.

2. În al doilea rând, respectul legionar față de continuatorul Căpitanului. Nu se poate concepe în gândirea legionară un act de indisciplină, de delăsare a principiilor, de răzvrătire împotriva conducătorului recunoscut.

Șeful Mișcării, după acel 6 Septembrie 1940, când a fost investit drept continuator al întemeietorului, devenise purtătorul de drept și pe viață, al unei funcții pe care toți trebuiau s'o respecte. Din acea clipă el reprezenta doctrina, lupta, voința și speranța în victorie a întregii Legiuni.

Chiar dacă au existat, în decursul anilor, câteva triste deviații de disciplină, ele n'au atins spiritul maselor legionare. Actul dezidențial s'a manifestat ca simplu fenomen, care n'a modificat întru nimic stabilitatea instituției conducătoare.

3. Nealterarea doctrinei legionare. Convins de importanța socio-spirituală a concepției lui Corneliu CODREANU, continuatorul acestuia a înțeles necesitatea de a o păstra intactă, în ciuda evenimentelor și a schimbărilor, de fond, ce au zdruncinat din temelii, viața românească, și chiar viața omenirii.

Păstrarea integrală a principiilor de educație, comportament și trăire, prin mijlocirea cărora individul devine legionar și își păstrează identitatea de om ales, i-au asigurat respectul și încrederea maselor.

Cu greu ne putem închipui în lumea politică a epocii o continuitate atât de fidelă unei doctrine și unei viziuni etico-politico-sociale ca cea pusă în mișcare de filozofia legionară. De obicei, odată cu dispariția inițiatorului, apar modificări de ocazie, purtătorii de noi

"concepții", cei care consideră că numai gândul lor poartă în el adevărul încă nerealizat...

Orgolioși, vor să apară Ei drept singurii făuritori de drumuri noi. De aceea, se întrec în a stabili alte criterii de expunere și realizare, care-i fac să piardă avantajile obținute. Și cu timpul ajung să piardă și masele, prin dispariția respectului și a credinței răvășite.

Fenomenul este endemic. Apare ca o placă ce se irosește și ea, de îndată ce și-a împlinit tragica misiune. În Mișcare, datorită înțelegerii profunde a continuității în gândire, și a păstrării normelor fundamentale, racila scindării nu și-a reușit opera.

Date fiind circumstanțele istorice și vitregia evenimentelor care-au marcat existența Mișcării Legionare, putem afirma că rolul lui Horia SIMA în reechilibrarea situației și recîștigarea unei poziții a fost primordial. Intrarea lui în circuitul răspunderilor după dispariția Căpitanului, a pus în mișcare coardele cele mai ascunse ale demnității umane. Datorită lui, în clipa în care sufletul legionar stătea în cumpănă, virtuțile eroice au prins aripi, iar credința legionară și-a recăpătat întăietate.

Datorită prezenței sale, coaliția permanentă a forțelor anti-naționaliste: ura și ferocitatea carlistă - ambiția bolnăvicioasă și violența antonesciană - inconștiența și aroganța hitleristă, iar după ocuparea țării, opresiunea și crimele comuniste ce s'au abătut continuu asupra Gărzii de Fier, n'au mai putut frâna elanul legionarilor.

De peste patru decenii, acțiunea legionară trăiește și se realizează în crezul lui Corneliu CODREANU, dar sub egida lui Horia SIMA. De aceea, permanența sa în istoria Legiunii

și a Neamului, nu-i poate fi NICI negată, NICI contestată. Toate marile evenimente naționale din ultimele patru decenii, poartă pecetea lui Horia SIMA, sub o formă sau alta:

1. Scoaterea Mișcării Legionare din haosul de după dispariția lui Corneliu CODREANU

Asasinarea Căpitanului provocase preocupări profunde în sânul legionarilor. Prigoana deslănțuită, arestările în masă, precaritatea conducerii hărțuite din toate părțile, deslănțuiseră un început de haos, capabil să spargă disciplina organizației și încrederea în viitorul luptei naționaliste. Cuiburile însă se păstrau tăcute, în așteptare, pe tot întinsul țării.

Dar, pentru ca așteptarea să nu devină obsesie destrămatoare, contactul ierarhic trebuia reluat cu organizațiile provinciale. Această misiune i-a revenit lui Horia SIMA. Zi de zi a cutreerat țara, explicând situația creată prin moartea Căpitanului, dezvoltând cu entuziasm misiunea Mișcării, determinând rolul fiecăruia. În același timp, organizând centre de rezistență, mobilizând pe loc elementele cele mai credincioase și gata de acțiune, capabile să ridice moralul celor din jur.

Acțiunea lui, deși limitată în timp, a avut darul să repună în Mișcare mijloacele spirituale de apărare ale maselor legionare. Prin capacitatea sa de convingere și forța sa de tânăr conducător, Horia SIMA a reușit să refacă și să întărească suflul de credință al neamului în acea clipă de restriște și cumpănă.

Datorită acestei capacități personale de

a stabili contacte în orice situație, și de a transmite încredere și speranță în orice împrejurare, i-a fost un atu decisiv în grelele sarcini ce le-a avut de întâmpinat, ca luptător și conducător al Mișcării. Nu este deci de mirare dacă s'a găsit continuu pe crestele de primejdie ale bătăliilor legionare și nici că, până la urmă, a fost ridicat pe culmea supremă a răspunderii conducătoare.

De altfel, această investire a fost - conform normelor legionare - urmarea unor probe concrete de capacitate conducătoare și de depășire în spirit de sacrificiu. S'a dovedit a fi cel mai apt în a prelua greaua moștenire spirituală. Continuatori capabili în funcția căpitănească, nu lipseau. Unii dintre ei făceau chiar parte dintre întemeietorii Legiunii. Dar, numai Horia SIMA a întrunit acea sumă de calități excepționale care-l puteau ridica în vârful piramidei. Apoi, a urmat o serie de acțiuni ce i-au stabilit renumele.

2. Răzbunarea morții Căpitanului

Cu câțva timp înainte de tragicul lui sfârșit, Corneliu CODREANU spusese: "de voi fi ucis, să fiu răzbunat".

În acest gând de pedepsire a celor vinovați de moartea Căpitanului trăiau toți legionarii. Pentru ei era vorba de o datorie de onoare, o datorie față de șeful dispărut.

Când Miti DUMITRESCU i-a destăinuit gândul ce-l frământa și dorința de a pleca din țară, Horia SIMA i-a înțeles forța de caracter și nestrămutata voință de a-și atinge țelul. În

ciuda câtorva opoziții din partea anumitor legionari din Germania, Horia SIMA și-a concentrat întreaga atenție asupra actului de pedepsire. Era singurul gest care putea readuce liniștea sufletească în lumea legionară.

Horia SIMA vedea deci situația printr'o prismă aparte:

a) Răzbunarea morții Căpitanului, drept act de împlinire pe linia demnității legionare.

b) Restabilirea liniștii spirituale în inimile clocotinde ale celor din țară, fără care disciplina și posibilitatea de acțiune ulterioară era profund compromisă.

El gândea deja ca legionar, dar și ca om politic. Astfel, dacă onoarea marelui sacrificiu a revenit echipei Miti DUMITRESCU, Horia SIMA a contribuit prin susținerea gestului de pedepsire și prin viziunea importanței lui psihologice în sânul Mișcării. A avut curajul acestei atitudini. Iar evenimentele i-au dat dreptate.

3. Pregătirea revoluției legionare din 3 Septembrie 1940

Cu o temeritate rară în acele timpuri, în care numele de legionar era o piatră de moară pe spinarea oricărui român, Horia SIMA a luat drumul spre țară cu gândul de a pune în mișcare o reacțiune salvatoare.

După nenumărate peripeții, în timpul cărora numai curajul și abilitatea sa diplomatică i-au salvat viața, Horia SIMA ajunge în poziția nesperată de a se putea deplasa cu ușurință, în toată țara. Era exact ce urmărise prin

plecarea din Germania spre țară.

Cu tenacitate și cu o dibăcie de nedescris, a organizat grupurile legionare din mai toate provinciile, pe bază de disciplină aspră și de încredere totală. În această acțiune poate fi apreciată capacitatea organizatorică a lui Horia SIMA. Pe de o parte organiza intens trupele de sprijin ale unei viitoare acțiuni decisive, iar pe de altă parte, ținea în eșec autoritățile represive ale dictaturii regale, care-l spionau continuu.

4. Răsturnarea Regelui Carol al II-lea

Unul din acetele cele mai extraordinare care-u marcat capacitatea realizatorie a lui Horia SIMA, a fost înfrângerea dictaturii carliste și izgonirea de pe tron a Regelui Carol al II-lea.

Era vorba despre o perspectivă pe care nimeni, în acea vreme, n'o putea imagina. Nici Guvernul, nici Regele, nici chiar legionarii. Situația era de așa natură, iar poziția legionară așa de slabă, că problema - pur și simplu - nu se punea. Nu însă și pentru Horia SIMA, care avea o altă viziune politică și o altă perspectivă, privind situația reală a stării din țară.

Acțiunea legionară de la începutul lui Septembrie 1940, care s'a transformat în protest național împotriva Regelui, în trei zile a devenit act revoluționar ireversibil. Și Regele s'a prăbușit la 6 Septembrie, ca un castel de cărți.

Voința, viziunea și capacitatea lui Horia SIMA au pus capăt unei dictaturi nemiloase, câștigând în același timp entuziasmul și respectul întregii națiuni.

5. Statul Național Legionar

Răsturnarea Regelui Carol al II-lea a provocat o reabilitare a Gărzii de Fier în ochii națiunii și a adus ca rezultat, victoria politică a Legiunii. Marele ei "semn al timpurilor" a fost realizarea STATULUI NAȚIONAL LEGIONAR, ca formă incontestată de conducere statală și de doctrină politică naționalistă.

Trecerea aceasta fantastică de la starea de organizație scoasă din legalitate la aceea de Stat Național Legionar, este una din marile realizări personale prin care Horia SIMA s'a înscris în istoria neamului.

Chiar dacă Statul Național Legionar a fost trădat atât de gen. Antonescu cât și de Hitler, prezența lui în istorie n'a rămas mai puțin importantă. Din contră, trecerea lui meteorică a pus în evidență importanța spiritului codrenist, ca o rezervă a neamului, pentru vremurile de restriște.

6. Guvernul de la Viena

La sfârșitul războiului, atunci când toți protagoniștii căutau să se apropie de forțele aliate, Horia SIMA a luat o hotărîre ce părea contradictorie și inutilă. A luat-o însă tot în virtutea viziunii sale politice și a doctrinei legionare.

După 23 August 1944, Horia SIMA a fost singurul om politic român care a privit soarta războiului, urmările trădării, cât și consecințele intervenției legionare, prin prisma istorică a neamului.

Viitorul avea nevoie de un gest prin care trădarea comisă de către cei ce avuseseră răspunderea momentului, să fie stigmatizată. Și'n același timp, trebuia păstrată legitimitate constituțională a unui guvern în exil; legitimitate călcată în picioare prin ocuparea țării de către trupele sovietice.

Acest gest de mare curaj și conștiință patriotică a fost împlinit de Horia SIMA, prin Guvernul de la Viena. Viitorul va înscrie cândva marea lui înțelepciune și larga lui viziune politică, atunci când "marii" politicieni din țară și străinătate cântau osanale "liberatorilor sovietici" și se aliau cu ei, din inconștientă sau din interese meschine.

7. Frontul Libertății și Monumentul MOȚA-MARIN

Alte două mari inițiative ale lui Horia SIMA, privind activitatea sa legionară.

Prin "FRONTUL LIBERTĂȚII" a marcat o prezență permanentă contra ocupației sovietice în România. În același timp, o permanență expresivă a Mișcării Legionare, prin care-și spune cuvântul în momentele grave ale vieții politice românești din exil.

Cât privește Monumentul "MOȚA-MARIN" de la Majadahonda, rostul îi este cu totul altul. Prin ridicarea lui pe pământul Spaniei, s'a căutat păstrarea în veac a unui eveniment eroic și-al unui sacrificiu săvârșit în numele crucii.

În plus, forțele naționaliste vor putea găsi în existența acestui monument locul de reculegere și înălțare necesar reîmprospătărilor profunde. Numărul celor ce vin la Majadahonda pentru a-1 înțelege sensul simbolic, crește din an în an.

Pentru toți acești tineri, pătrunși de măreția simbolului profund creștin și european ascuns în monument - marea armonie a trăirilor în spirit face să vibreze în ei simțiri transcendente.

Din loc de pelerinaj s'ar putea să devină, cu timpul, loc de reculegere și de gândire, făuritor de noi sinteze creatoare, întru salvarea omului.

Toate aceste acțiuni, pe care dușmanii Mișcării Legionare caută să le treacă sub tăcere - iar când le este imposibil, să le micșoreze importanța - fac parte din tezaurul de realități creatoare ale lui Horia SIMA, înfăptuite în calitate de om politic și de conducător al Legiunii. Prin ele s'a remarcat, prin ele s'a impus lumii legionare cât și lumii politice.

Cu o profundă înțelegere a evenimentelor și o clară viziune a intereselor neamului românesc, Horia SIMA a știut să susțină totdeauna linia majoră a politicii legionare. A avut de asemenea, totdeauna o atitudine directă, precisă, fără ocolișuri față de mai marii epocii în care trăim. I-a tratat așa cum meritau și fără ploconeli.

Nici un organism politic de natură democratică n'a avut curajul cu care Horia SIMA a stigmatizat greșelile politice ale Aliaților, comise față de Statele din Răsărit. I-a biciuit fără milă...

Astfel, se confirmă cele două linii de frunte ce precizează comportamentul lui Horia SIMA în viața sa legionară și în cea politică:

a) În viața legionară a păstrat cu tărie temeliile tradiționale, fără nici o modificare de fond, ce-ar fi putut pune în contradicție gândirea Căpitanului.

b) În viața politică a impus demnitatea națională și curajul răspunderii, în conformitate cu marile principii ale educației legionare.

Datorită acestor norme călăuzitoare, legionarul și omul politic Horia SIMA a putut rezista presiunilor din afară și dinăuntru și menține mereu, într'un echilibru creator, forțele legionare răspândite în lume.

* * * * *
* * *
*

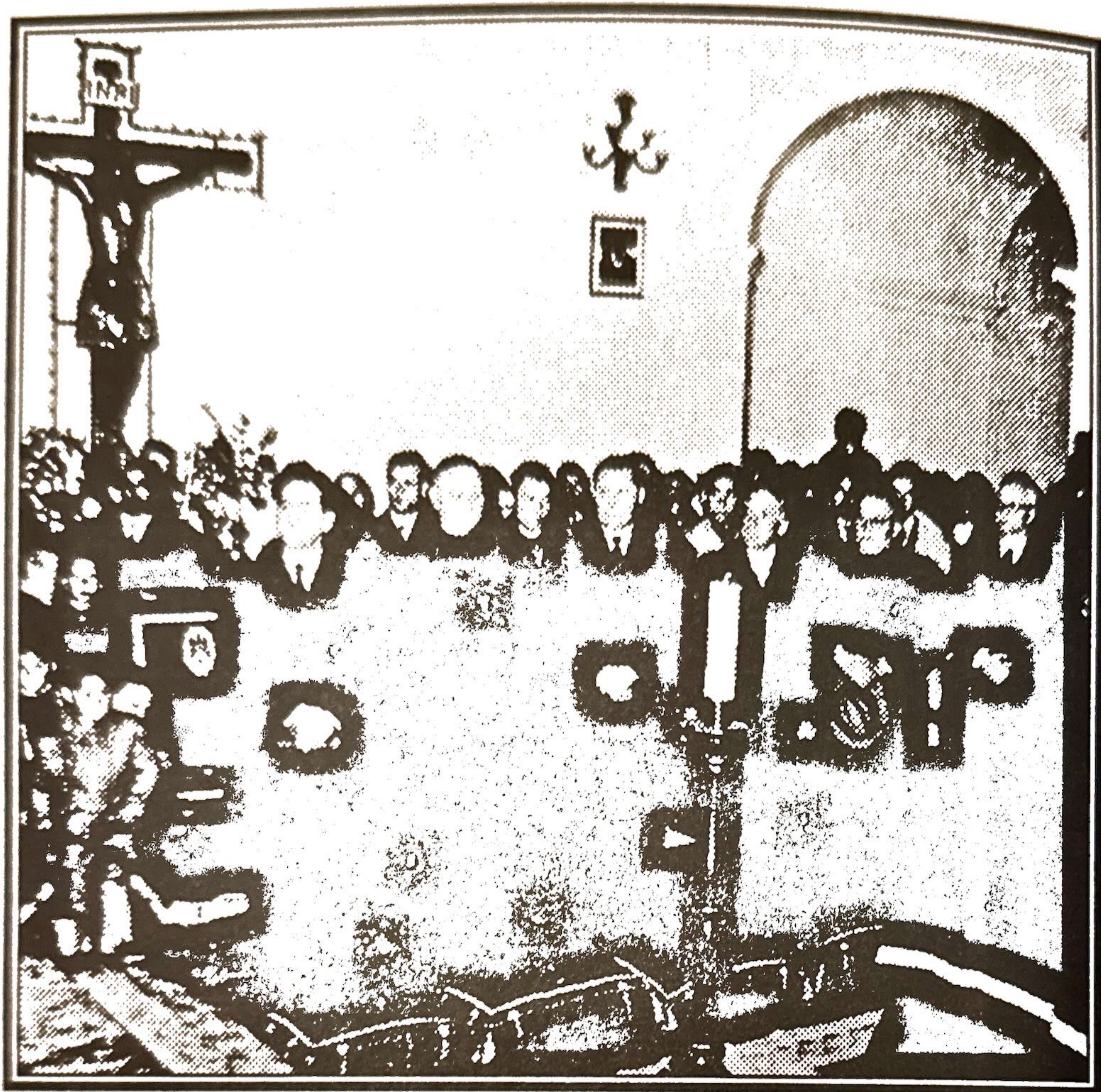
HORIA SIMA
SEFUL MISCARII LEGIONARE

HORIA SIMA SI GEN. VILALBA
LA INAUGURAREA CRUCII MONUMENT
PE LOCUL UNDE AU CAZUT CEI DOI EROI,
ION MOTA SI VASILE MARIN
LA 13 JANUARIE 1937

6 SEPT. 1940-BUCARESTI
MULTIMELE APLAUDAND PE
HORIA SIMA

HORIA SIMA IN TIMPUL UNEI
SLUIBE RELIGIOASE PENTRU EROII
ION MOTA SI VASILE MARIN IN
BISERICA DIN LOCALITATEA
MAJADAHONDA

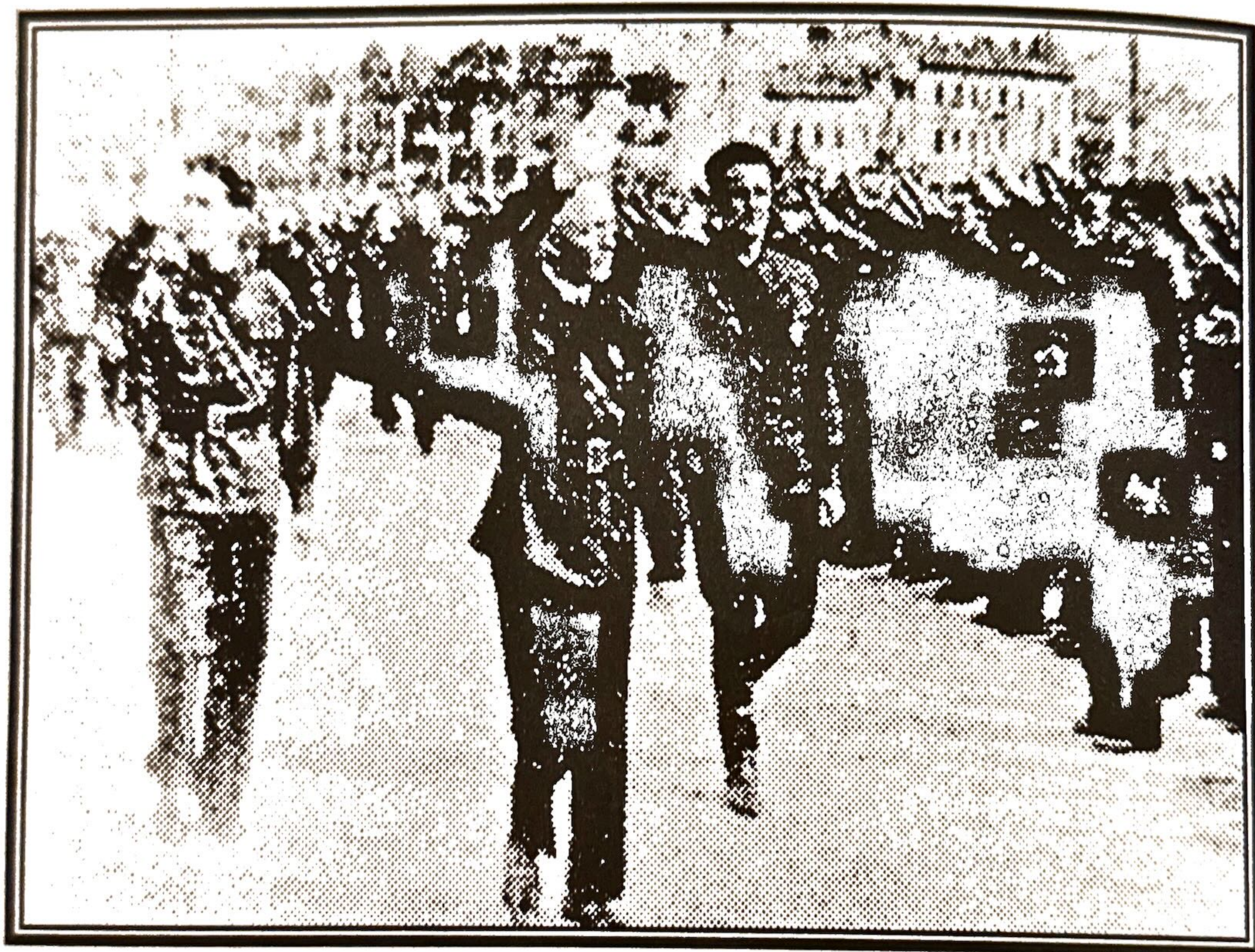
**HORIA SIMA PROSTERNAT IN FATA
JERTFELOR LEGIONARE**

SEPTEMBRIE 1940
HORIA SIMA RECUNOScut CA
SEF AL MISCARII LEGIONARE

HORIA SIMA CA SEF AL GUVERNULUI
DE LA VIENA, IMEDIAT DUPA
23 AUGUST 1944

6 SEPT. 1940
HORIA SIMA-GEN. ION ANTONESCU
RADU MIRONOVICI

HORIA SIMA IN CAPTIVITATE IN
GERMANIA, GANDIND LA VIITORUL
NEAMULUI SI LEGIUNII

CUPRINSUL

pag.

Prezentare	
Introducere	
Cronologie	
Acte care determină definitiv lui Horia SIMA poziția de Șef suprem al Mișcării Legionare	
I. Legionarul	
II. Gânditorul	
III. Omul politic	
IV. Personalitatea lui Horia SIMA	
Acte care marchează poziția lui Horia SIMA ca Șef al Mișcării Legionare	
A. Circulări	
B. Proclamații, Memorii, Declarații	
Concluzie	